

Giới thiệu Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng

Thể loại: trọng sinh, cổ đại...

Nàng là đích nữ phủ thừa tướng được phụ thân và mẫu thân hết mực yêu thương, trợ giúp hoàng tử không được sủng ái giúp hắn lên ngôi hoàng đế. Lập nha hoàn mà nàng vô tình cứu được thành hoàng hậu, nàng không tin vào mắt mình. Một người nàng yêu, một người nàng xem như muối muối mà đối đãi. Lại ở sau lưng đâm nàng một nhát haha.

Hắn diệt cả nhà nàng ám hại nàng không còn nhà còn bị hắn và ả ta móc đi đôi mắt cắt hết gân tay gân chân quăng ngoài sau núi cho thú dữ. Ả nhìn nàng trong mắt tràn đầy nỗi hận

"Tiểu thư người không ngờ người lại có ngày này đi haha" tiếng cười của ả vang dội

"Nếu có thể sống lại một lần nữa ta tuyệt đối sẽ không cho các người được tốt đẹp ta sẽ cho hai người các người sống không bằng chết " nàng vừa dứt lời tiếng sấm vang dội như ứng lời nàng.

Ả cười nhìn nàng liếc mắt " Sắp chết đến nơi mà còn mạnh mẽ, hừ " ả ác độc ánh mắt " hoàng thượng chúng ta đi thôi chỗ này thật dơ bẩn " hắn đáp một tiếng hai thân ảnh xoay đi trước khi đi ả còn liếc một cái tên nô tài, tên nô tài bước đến bên nàng cầm dao khoét đi trái tim nàng.

Nàng không quan tâm ánh mắt đầy hận thù gắn lên hai thân ảnh chết không nhắm mắt. Nếu có thể sống lại nàng sẽ bảo vệ tốt người nhà, nàng thà phụ cả thiên hạ cũng không cho thiên hạ phụ nàng

Trên trời cao tiếng ầm ầm chói tay.

Khi mở mắt ngạc nhiên nhất là nàng tại sau lại quay lại lúc mười bốn tuổi.

Hãy đón Xem

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Phần giới thiệu

Nàng Thiên Nhiễm Tịch đích nữ phủ thừa tướng được cha cùng mẫu thân thương, caca bảo vệ nàng hết mực.

Hắn Hoàng Quân Kỳ là tên hoàng tử không được sủng ái tiếp cận nàng. Nàng mặt lạnh nhìn hắn.

"Né xa ta ra thật ghê tởm "

Nha hoàn Lan Nhi nịnh nọt tiếp cận " cute "

Mười bốn tuổi đối với phụ thân, mẫu thân, và caca nàng luôn là tiểu nữ nhi, muối muối đáng yêu của họ.

Đối với mọi người một khuôn mặt vô biểu tình lạnh lùng.

Hắn Hoàng Lân Hàn chiến thần vương gia người cũng như tên lãnh băng khuôn mặt. Ra chiến trường như Diêm Vương đòi mạng giết người không chớp mắt được người lấy tên Hàn Vương Gia cũng có người gọi hắn là sát tinh vì khi hắn sinh ra đã có đôi từ mẫu các mama bà đỡ khi đó ai cũng ghê sợ trong một đêm chết bất đắc kỳ tử ngay trong đêm đó. Nhưng hắn rất được nhiều tiểu thư thiên kim ái mộ voi số nữ nhân muốn lên giường của hắn lại bị hắn chém đứt tứ chi chết không thấy xác.

Nhưng đối với nàng, nữ nhân vô tình lạnh lùng một mực bám theo.

Đoạn 1

"Vương gia đi theo ta không biết có chuyện gì?" nàng cắn răng nghiêng lợi nói

"Ta đi tìm thê tử ta " mỗ nào đó thông dong đáp

"Vương gia có thê tử?" nàng bảo nghe hắn có thê tử

" Phải nga " hấn vẫn thông dong đáp

" Vậy vương gia cứ đi tìm, thần nữ cáo lui " nàng quay đầu đi típ, mỗ nam nào đó vẫn nhẹ bước đi theo.

Nàng tức giận quay đầu chưa kịp nói mỗ nam nào đó đã đến trước mặt nàng.

"Thê tử ta tìm được nàng rồi." Hấn ôm lấy eo nàng nhắm xuống đôi môi nàng hôn xuống.

Nàng mở to mắt đỏ mặt buông ra hấn

" Vương... Vương gia thỉnh tự trọng ta không phải thê tử ngài " tên này có vấn đề đi nộ hôn đầu của nàng

" bây giờ không phải, sau này sẽ là " mỗ nam vô sỉ cười nói.

Đoạn 2

"Kỳ hoàng tử thỉnh nhường đường "

Nàng lạnh băng nói

" Tịch nhi cùng ta dùng bữa được không " hấn ôn hòa cười

" kỳ hoàng tử thỉnh tự trọng ta và ngài không thân thiết thỉnh ngài bảo ta Thiên Nhiễm Tịch' nàng cười lạnh

" Tịch nhi ra nàng ở đây " mỗ nam cười bước tới ôm eo nàng

"kỳ hoàng tử có việc gì sao?" mỗ nam lạnh giọng, mỗ nữ nào đó nghe giọng mỗ nam lộ ra tia chua chát trong lòng ngọt ngào

"Tiểu thúc cũng ở đây ta xin đi trước " hấn nhanh chính xoay người rời đi

"Hàn chàng đừng phóng giấm nữa, thật chua " mỗ nữ cười trêu chọc, mỗ nam cúi xuống chặng lại môi nàng.

Mọi người cho mình xin ý kiến nha.

Truyện đầu tay.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Sống lại

Trong bóng tối nàng nghe như có ai gọi nàng. Là ai? là ai đang gọi nàng?

"Tịch nhi "

Giọng nói sao quen thuộc quá là ai?

"Tịch nhi tỉnh lại đi con "

Tại sao giọng nói nghe đau thương như vậy? Khiến ngực nàng nhói lên.

Nàng cố gắng mở mắt ra muốn nhìn xem là ai đang gọi nàng, giọng nói lại quen thuộc ảm áp như thế.

Mí mắt nàng rung động từ từ mở ra đầu tiên là nàng nhìn đến căn phòng quen thuộc khiến nàng sững sốt. Nàng quan sát căn phòng đây là nơi trước kia nàng ở mà tại sao nàng lại ở đây, trong căn phòng tập trung rất nhiều người, nàng tròn tròn mắt nhìn người đàn ông trung niên ôm một người phụ nhân đang khóc dở dằn.

Mắt nàng đỏ lên từ từ tuông ra những hạt châu trong suốt chảy dài xuống má

"Phụ....phụ thân " nàng khẽ gọi nàng có đang mơ không hay vì nàng chết rồi nên được trùng phùng với họ

"Mẫu...mẫu thân " trong giọng nói của nàng run run

Nghe được giọng nói của nàng mọi người trong phòng đều ngẩn ra. Phụ nhân dùng khóc không dám tin ngược lên nhìn nàng. Đôi mắt phụ nhân đỏ hoe cắt giọng run rẩy

"Tịch nhi "giọng nói như khế gọi nhưng muôn vàn vui sướng

Phụ nhân thoát ra trung niên ôm ấp nhào tới người nàng ôm nàng thật chặt vào lòng.

"Tịch nhi, Tịch nhi của mẫu thân bảo bối của ta " phụ nhân mừng rỡ ôm nàng trong ngực cảm thụ hơi ấm trên người nàng.

"Mẫu thân con chết...rồi đúng không? Nên con mới gặp được mọi người" vừa nói nước mắt nàng như vỡ ra ký ức lúc trước khi họ chết nhìn nàng mỉm cười.Ngực nàng đau lắm nàng khi đó không thể cứu họ.

"Con nha đầu nói mê sảng gì đó." phụ nhân gỡ nhẹ trán nàng về mặt đầy cung chịu

Người trung niên ánh mắt cũng ngẩn nước đi đến gần nàng giọng trách cứ

"Ngu ngốc nữ nhi, ta không cho con lấy kỳ hoàng tử con lại đòi chết đòi sống con là muốn cho ta đau lòng chết phải không "

Tuy là đang trách cứ nhưng khuôn mặt đã bán đứng ông mắt ông đỏ hoe chen vào là những sự vui mừng đau lòng nữ nhi.

Nàng ngẩn ngơ vừa rồi phụ thân nói gì? Đòi lấy Kỳ hoàng tử? Đòi chết? đây không phải lúc trước nàng muốn gả cha hấn nhưng phụ thân từ chối không cho phép nàng ra cửa nhốt nàng trong Tịch Uyên sao? Lúc đó nàng bức tức cùng Lan nhi ra hồ dạo bắt ngờ vấp phải thứ gò đó liền té xuống hồ....

chuyện xảy ra khiến nàng mơ hồ nàng quan sát xung quanh mạnh tay nhéo xuống chân "A" đau quá, không phải mơ đúng không, nàng nhìn tay mình sao lại nhỏ như vậy? nàng chạy đến trong gương mặc kệ bản thân đang băng bó.

nàng kinh ngạc đây không phải lúc nàng chưa cặp kè sao?Ngẩn ngơ một hồi nàng bình tĩnh nàng sống lại nàng được trọng sinh. Ông trời cho nàng sống lại vì cảm động nàng sao.

Mắt nàng lạnh đi, nếu ông trời cho nàng sống lại một lần nữa nàng quyết phải trả vốn lẫn lời với những người đã hãm hại nàng cùng người thân nàng bồi trả gấp ngàn lần.

Nàng thấy có gì đó không đúng bỗng quay đầu nhìn người trong phòng nhìn nàng kinh ngạc. Nàng đỏ mặt vừa rồi nàng vừa nhéo vừa la chắc họ giật mình lắm

Nếu ông trời cho nàng sống lại nàng nhất định quý trọng nó

"Phụ thân, mẫu thân ca ca đầu nhi nhi hão đói muốn ăn cùng mọi người?" nàng chạy đến ôm chặt hai người làm nũng

"Ca ca con nhanh về thôi chúng ta sai người dọn cơm đợi ca ca con về "

xin mọi người cho ý kiến mình thấy nhiều chỗ hơi loạn mong mọi người thông cảm.

Đầu tay nên còn hơi rối

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hồi kinh

Từ Tịch uyên phía xa nghe được tiếng bước chân gấp gấp đến gần

" Phụ thân, mẫu thân muội muội thế nào? "

Nghe được giọng nói mọi người trong phòng nhìn ra, một thiếu niên tuấn tú gương mặt cùng thừa tướng lúc còn niên thiếu giống nhau như đúc, y phục màu lam trang nhã, thắt lưng treo một ngọc phi thủy trắng tinh khiết khắc một chữ Phong .

Đây là caca nàng Thiên Dực Phong nàng đứng phắt dậy chạy nhào vào ngực ca ca.

Thiên Dực Phong không kịp phòng bị đã bị một vật nhào vào khiến hấn mất thăng bằng té ngã ra đất.

"Ai có lá....." Hấn định nể xem ai có lá gan tấn công hấn thì nhìn kỹ lại.

Trên người là thiếu nữ thân hình mảnh mai y phục màu trắng tôn lên làn da trắng nõn mái tóc dài như thác khi thiếu nữ ngước mặt lên đập vào mắt hấn là gương mặt xinh đẹp giống với mẫu thân đôi mắt to tròn lung linh ngập nước, mũi thẳng xinh đẹp, môi hồng mềm mại. Vừa nhìn là biết đây là muội muội đáng yêu của hấn.

"Ca ca người ta đợi huynh về ăn cơm thật lâu muội đói rồi!" nàng cất giọng muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương nàng còn vờ lấy tay khẽ xoa bụng nhỏ dường như mèo bị bỏ đói giống nhau.

"Thật là muội còn không chịu ngồi dậy định ngồi đến chừng nào. Đến chúng ta cho mèo nhỏ nhà ta ăn cơm!" Nhéo má nàng trách cứ nhưng lại mang theo tia sủng nịch.

"Muội mới không phải mèo nhỏ!" Nàng lè lưỡi nghịch ngợm

"Ca ca bồng muội!"

"Đã lớn sắp lấy chồng được rồi mà cứ như con nít vậy chẳng ra dáng tiểu thư gì cả không quy cũ!" nhéo mũi nhỏ của nàng trách cứ nhưng vẫn cúi xuống bế nàng lên.

"Người ta mới không lấy chồng đâu, người ta đợi ca ca lấy đại tẩu về trước!" dứt lời mọi người trong phòng đều cười vui vẻ, hai huynh muội một trêu một chọc khiến căn phòng trở nên rất ấm áp.

"Được rồi ăn cơm thôi bảo bố nhỏ nhà ta cũng đói rồi!" Thừa tướng Thiên Hùng mặt hài hòa nhìn thê tử cùng nhi nữ nhà mình lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng đúng đến ăn cơm!" Phu nhân Nhan Kim Ngọc đáp lời

"Phụ thân, mẫu thân mời dùng cơm!" cả hai huynh muội đều đồng thanh

"Phụ thân mai người đi đón Hàn Vương hồi kinh sao?" Thiên Dục Phong ôn nhã hỏi

"Đúng vậy mai vương gia khải hoàng hồi kinh chiến thắng lớn cho nước Thanh long chúng ta hoàng thượng tâm trạng rất vui!" Hoàng Đế rất coi trọng chuyện này

Hàn vương gia? Kiếp trước nàng chỉ gặp hấn một lần khuôn mặt lãnh tình giết người thành tánh hoàng thượng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, quanh thân sát khí cuồng cuộn kiếp trước hấn cũng không có thể nghi, tuy được nhiều người thiên kim tiểu thư ái mộ nhưng hấn không thèm liếc mắt đến. Lúc trước vì theo tên cận vệ kia nên nàng cũng không nhìn rõ hấn.

"Phụ thân mai con cũng muốn đi xem náo nhiệt!" Nàng nhẹ giọng làm nũng

"Không được đó là Hàn Vương con không thể đi!" Thiên Hùng nghiêm khắc lại

"Tại sao? Phụ thân tại sao không được?" Nàng chạy lại bên phụ thân cầm tay áo lắc lắc

Ông khẽ thở dài "Nữ nhi vương gia không thích nữ sắc, nếu có nữ nhân nào tới gần thì sẽ bị hấn cấp quăng ra!" Vừa nói ông vừa ôm nữ nhi vuốt tóc nàng

"Vâng!" Nàng cúi đầu trong mắt lóe lên ánh sáng rồi biến mất

Phụ thân không cho nàng nhìn gần thì nàng nhìn xa trong mắt nàng lóe lên nghịch ngợm.

Hôm sau

Trong kinh thành nhộn nhịp treo đầy băng đỏ bá tánh xung quanh đứng thành hai hàng được binh lính canh lại thành một đường. Nàng ngồi trong tữu lâu đưa mắt nhìn phía dưới xung quanh nàng nhìn thấy cha cùng ca ca phía dưới định đứng lên kêu thì nghe giọng ai đó.

"Đến rồi!"

Nàng nhìn phía cổng thành một hàng đội ngũ đang chạy đến phía này, phía trước đội ngũ có một người chỉ huy, quanh thân giáp sắt đen ngời trên con ngựa tuyết trắng phía sau là binh lính tinh nhuệ cười ngửa chạy theo.

Gặp người trở về bá tánh cùng nhau hô "Hàn vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" cùng nhau quỳ rạp xuống cùng một hàng chào đón vị vương gia chiến thần về đất nước. Người người đều về mặt cung kính.

Hấn mặt không biểu tình "Đều đứng dậy!" giọng nói băng lạnh quanh thân rét lạnh, chúng bá tánh nghe thể hoan hô đứng lên bắn pháo thả hoa mừng hấn quay về

Thiên Hùng dẫn đầu bước đến khom người

"Mừng vương gia chiến thắng trở về "

"Thừa tướng không cần đa lễ " phun ra một câu không nói gì thêm

"Tạ Vương gia "

"Lãnh Hàn mừng trở về " Thiên Dực Phong ôn nhả bước tới mỉm cười nói

Hoàng Lãnh Hàn gạt đầu bỗng cảm giác như có ánh mắt đánh giá mình Hoàng Lãnh Hàn ngược mắt lên nhìn từ lâu trên lầu. Đối phương y phục màu trắng tuyết thù hình đoá sen trắng thuần khiết tóc dài quấn đơn giản, đôi mắt to tròn ngập nước sinh động, mũi xinh đẹp dọc xương môi đỏ tự nhiên, quanh thân tỏa ra một khí sinh động lạnh lạnh làm Hoàn Lãnh Hàn chìm sâu vào trong đó.

Hắn nheo lại ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt nàng không thấy một tia tạp chất ánh mắt nàng sâu thẳm không thể đoán được nàng đang suy nghĩ gì dường như hút trọn linh hồn hắn.

Nàng quan sát hắn đôi từ mâu như viên đá cao quý của trời xinh đẹp sâu thẳm, khuôn mặt bóng láng mũi cao, môi mỏng khê cong, quanh thân giáp đen không che được hân khí thể không giận mà uy, đây là mọi người đồn đãi vạn năm khó băng.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn trong một khắc giao nhau dường như có một luồng điện xẹt qua tìm hai người cách khó hiểu.

Không hiểu sao nàng thích đôi từ mâu của hắn dường như có thứ gì đó lôi kéo nàng vậy. Nàng lắc đầu bỏ qua suy nghĩ đó.

Thiên Dực Phong thấy Hoàng Lãnh Hàn cứ nhìn đắm đắm phía lầu thì hắn cũng nhìn lại bất giác kêu to

" Tịch Nhi " trong giọng tràn đầy sùng nịnh

Thấy ca ca kêu mình nàng chậm rãi bước xuống lầu ra khỏi từ lâu đi đến hắn trước mặt

"Tịch nhi không phải cha bảo muội ở nhà sao, sao lại chạy ra đây??" nhìn thấy nàng đến hắn tung tăng chạy lại hỏi

" Muội trốn ra " nàng nghịch ngợm trả lời

"Muội.... muội gan lắm cũng may cha cùng đại thần phía trước nói chuyện " hắn thật thua với muội muội nhỏ của mình

"Đây là muội muội người " sau lưng có một giọng nói lạnh băng dường như hỏi như chắc chắn

"Đúng vậy ta muội muội. Đến huynh giới thiệu muội" Thiên Dực Phong trả lời hắn quay sang kéo nàng ra giới thiệu

"Thiên Nhiễm Tịch muội muội ta, hắn Hàn vương bạn thân ta " Thiên Dực Phong giới thiệu gọn lẹ

Hoàng Lãnh Hàn nhú mi

mấy nàng cho ý kiến ạ

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tẩy trần yến

" Người là muội muội của tên cuồng muội này?"

Giọng hắn lãnh lãnh mắt chăm chú nhìn nàng. Nàng gạt đầu như đáp hắn không tí tục nữa nhìn hắn bằng không nàng bị hắn mê hoặc mắt. Tên này đúng là yêu nghiệt mà hại nước hại dân, làm người ta nhìn đến đỏ mặt. Tại sao trước kia nàng lại ngu ngốc đi theo tên tra nam đó mà không nhìn ngắm mỹ nam ngay trước mặt. Nghĩ kỹ nàng đúng là đồ háo sắc mà, haizz.

Nàng khê thờ dài nhưng lại không hay biết có người đang chăm chú quan sát nàng thấy được từng cử chỉ ánh mắt của nàng, sâu kín con người như thăm dò nhìn thẳng nàng. Nhận biết điều gì nàng ngược đầu lên.

Hai mắt giao nhau cả hai đều đứng yên kinh ngạc nhìn đối phương không nói một lời.

"Người nói cái gì ai là cuồng muội " Thiên Dực Phong tức giận lên tiếng

Tên nào đó không thức thời lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng. Hoàng Lãnh Hàn cũng lười trả lời hắn

"Vương gia hoàng thượng đợi ngài hồi cung " một gã thái giám bước ra cung kính nói.

"Đi thôi " Hần dò ánh mắt khỏi nàng, xoay người lên ngựa ra lệnh tiếp tục đi hướng hoàng cung đi đến

Trước khi đi hần còn liếc ngang nhìn nàng.

Hần có bệnh đi tại sao lại nhìn nàng ánh mắt như vậy thật là muốn dụ dỗ nàng phạm tội sao haizz, ai đó thờ dài khề vuốt vuốt ngực.

"Nha đầu muội suy nghĩ gì đó? Có hay không là bị Hần vương hút hồn rồi không?"

Giọng Thiên Dực Phong Như hỏi như trêu ghẹo nhìn nàng mờ ám

Ca ca hần là con giun trong bụng nàng đi sao nàng nghĩ gì hần cũng biết thế? Nàng ho hai tiếng lảng tránh

"Mới không có ca ca nhanh đi làm chuyện của huynh đi, m...muội về phủ trước " Nàng áp úng nói chạy như bay về phủ, nếu còn ở lại thì sẽ bị ánh mắt ca ca nhìn đến chết mất.

Thiên Dực Phong nhì bóng lưng nàng cảm thán " Nữ nhi lớn đúng là khó giữ nga, haizz"

Thiên Dực Phong lắc đầu leo lên ngựa đi theo đoàn phía trước tiến cung

Trong Hoàng Cung

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế "

Hoàng Lãnh Hần bước vào điện chấp tay hần trước mặt thiên tử mặc long bào màu vàng trên áo thiêu hình rồng không giận mà uy ngồi trên ngai vàng. Hoàng Nghiêm hoàng đế của triều đại Thanh Long này thương dân như con, cai trị chế độ lấy dân chúng vì đầu , những quan lại tham ô tiền của dân chúng đều bị thăm tra bằng 24 hình cụ tàn nhẫn và phán tội chết.

Từ khi Hoàng Nghiêm lên ngôi dân chúng sống được sung túc cơm no áo ấm người ta gọi hần là minh quân.

Hoàng Nghiêm mỉm cười đi xuống chỗ Hoàng Lãnh Hần

"Không phụ sự hi vọng của hoàng thượng, Thần đã thắng trận trở về " Trong giọng nói băng lãnh có thêm vài phần tiểu ý

"Tốt tốt trở về là tốt" Hoàng Nghiêm vui mừng, hần chỉ có một người đệ đệ là Hoàng Lãnh Hần mẫu hậu cùng hần rất yêu thương, nhưng không biết vì sao càng yêu thương hần, hần lại càng xa lánh, haizz

" Cái ái khanh vất vả rồi đến tối nay ta sẽ tổ chức tẩy trần yến, các khanh cùng người nhà đều đến ăn mừng Hần vương thắng trận trở về " Hần ra lệnh mọi người rút lui

Hoàng Nghiêm cùng Hoàng Lãnh Hần đến thư phòng.

"Hoàng huynh có sự tình gì triệu kiến đệ đến đây?"

" Nước Bạch Hồ gửi thư hòa hôn cùng nước ta ký hiệp nghị lâu dài, đệ nghĩ như thế nào, đệ cũng 23 tuổi rồi nên lấy vương phi đi thôi?" Hoàng Nghiêm dè dặt hỏi, có trời mới biết hần sợ đệ đệ hần đến mức nào

"Hoàng huynh, huynh đáp ứng ta hôn nhân sẽ do ta tự định đoạt không ai có thể ép buộc, với lại đệ đã tìm được người, nên chuyện này không liên quan đến đệ" hoàng Lãnh Hần lạnh lạnh khuôn mặt nghĩ tới Thiên Nhiễm Tịch bỗng chốc đáy mắt lộ ra ôn nhu Hoàng Nghiêm xem đến ngẩn người.

Lần đầu hần thấy đệ đệ hần lộ ra như vậy khuôn mặt nhất thời sợ đến ngây người, từ khi nào đệ đệ hần có khuôn mặt này mà hần không biết, chẳng lẽ thời gian này hần bỏ lỡ gì sao?

Hoàng Nghiêm ngồi nghĩ thầm không biết người trước mặt đã đi mất tâm không thấy còn lại một mình hần trong thư phòng cảm thán.

Thừa Tướng Phủ

"Tẩy trần yến con cũng đi sao ă?" Thiên Nhiễm Tịch nhìn phụ thân đôi ắt long lanh trong suốt

"Đúng vậy, con là đích nữ nên nhất định phải đi, đừng sợ có phụ thân, mẫu thân cùng ca ca con" Thiên Hùng tưởng con gái đang sợ nên an ủi vài câu

"Phụ thân nữ nhi không sợ chỉ là đang háo hức thôi " Nàn nghịch ngợm nói

"Con đó....thôi đi thay trang phục chúng ta đi hoàng cung " Thiên Hùng gõ nhẹ trán nàng không hồn giận ra lệnh nói, ông thật thua với nha đầu nhỏ này

"Vâng " Nàng vâng lời tức tốc chạy đi

Thiên Hùng ngồi một bên lắc đầu thờ dài

Hoàng Cung

Trên đường xe ngựa đông đúc, Nàng ngồi chung xe cùng Thiên Dực Phong, Thiên Hùng cùng thê tử một xe

Tới cửa cung "Thừa tướng đại nhân mời xuống xe ", trong cung quy định tới cửa cung mọi người phải xuống xe đi bộ chỉ có ngoại lệ Hàn Vương được đi xe ngựa và cưỡi ngựa trong hoàng cung cho thấy hoàng thượng cực quý trọng vị đệ đệ này.

Thiên Dực Phong nhảy xuống xe đầu tiên hôm nay hấn mặc bộ lam y thanh nhã, tóc dài được mũ trùm cố định, đai lưng cùng màu lam y tôn lên thân hình lực lưỡng mạnh mẽ mang theo ngọc đeo lưu ly màu trắng trong, làm cho bao thiếu nữ ngất mê say.

Thiên Dực Phong không thèm để ý mấy thiếu nữ đó mà quay lại hô "Muội muội đến ca ca điều muội "

Thiên Nhiễm Tích hé ra đầu nhỏ đưa tay lên tay Thiên Dực Phong nhảy cuống xe.

Xung quanh thiên kim tiểu thư chú ý đến nàng người được Thiên Dực Phong dìu xuống là ai?

"Đây không phải là đích nữ nhi thừa tướng đại nhân sao?" Ai đó trong đám đông cất giọng nói mọi người mới tỉnh ngộ ra là con gái thừa tướng không ngờ lại đẹp như vậy.

Trang phục nàng mặc là bạch y có thêu hình hoa sen trắng càng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng thắt lưng cùng màu trắng bó ngang hông làm lộ ra đường cong mê người, từng hành động cử chỉ của nàng thanh nhã cao quý, đôi mắt linh động có sức sống sáng ngời , mỗi nàng cười nhẹ những hình ảnh này đập vào mắt nam nhân khiến bọn hấn say mê nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tẩy trần yến 2

Phía xa trên xe ngựa Hoàng Lãnh Hàn nhìn ra bên ngoài hướng đến chỗ Thiên Nhiễm Tích, hấn cũng bị nàng mê hoặc hấn phát hiện lúc nàng đến gần, hấn không có cảm giác chán ghét trên người nàng không có mùi son phấn như những nữ nhân khác ngược lại có hương thơm tự nhiên pha lẫn hương sữa khiến hấn yêu mến càng muốn tiếp cận nàng hơn.

Khi hấn lướt đôi mắt nhìn xung quanh thì nhãn mi rất nhiều nam nhân đang say mê nhìn nàng không biết sao Hoàng Lãnh Hàn rất khó chịu cảm giác như bảo bối của mình bị người ta nhìn ngó. Trong lòng nảy sinh tức giận.

"Ngũ Sát, Đi thôi" lạnh giọng ra lệnh Ngũ Sát đánh xe, Ngũ Sát đánh xe vừa nghĩ chủ tử mới vừa rồi tâm trạng không tồi sao, thế sao bây giờ lại tức giận rồi?

Xe ngựa lướt qua chỗ Thiên Nhiễm Tích bỗng cảm thấy sóng lưng nàng lạnh ngắt, theo bản năng quay đầu lại đập vào mắt nàng là đôi mắt màu xanh đang nhìn mình chăm chăm, nàng ngăn người.

Chuyện gì vừa xảy ra nàng đâu làm gì hấn có phải nàng nhìn lầm không tại sao nàng thấy đôi mắt màu xanh của Hoàng Lãnh Hàn lộ ra tia giận dữ cùng ai oán thế?

Nàng nhìn theo chiếc xe ngựa của Hoàng Lãnh Hàn trong lòng tự hỏi.

"Tịch nhi muội nhìn gì mà thất thần thế? " Thiên Dực Phong thấy muội muội mình nhìn chăm chăm đầu đó đứng im bất động tò mò tiến lên hỏi.

"Không có gì, ta đi thôi đừng để phụ thân, mẫu thân chờ." Nàng hoàn hồn lại không nghĩ nữa ai biết hấn bị thần kinh gì.

Hoàng Lãnh Hàn trong xe ngựa suy nghĩ làm cách nào để có thể được gần nàng cùng với không cho nam nhân khác nhìn nàng bằng ánh mắt đó. Không phải là ngoài hấn ra không ai được nhìn nàng. Nàng là của hấn phải nhất định là của hấn.

" Ách xì " nàng đánh một cái hắc hoi là ai đang nhớ nàng?

"Tịch nhi muội có sao không?" Thiên Dực Phong lo lắng sợ muội muội bé nhỏ mình bị cảm lạnh liền cởi áo choàng khoác lên người Thiên Nhiễm Tích

"Không sao, đi nhanh đi nhanh " Nàng lắc đầu với Thiên Dực Phong rồi kéo hấn chạy đến Thiên Hùng cùng Nhan Thùy Ngọc đang đi phía trước.

Thiên Nhiễm Tích nàng nào biết mình đã bị tên vương gia nào đó định nàng là của hấn rồi.

Hoa Viên (Nơi tổ chức cung yến)

"Phụ thân cùng mẫu thân đã đi chào hỏi các vị đại nhân khác rồi, huynh muội ta ngồi đây thôi." Thiên Dực Phong lời kéo Thiên Nhiễm Tịch ngồi xuống một góc khuất ít người chú ý.

Tuy là ngồi chỗ tối nhưng mà vẫn có vài ánh mắt nhìn chằm vào nàng cùng ca ca Thiên Nhiễm Tịch thấy không thoải mái, tuy rằng kiếp trước nàng Thiên Nhiễm Tịch cũng bị nhìn như vậy nhưng là những cái nhìn chán ghét cùng oán hận.

Nhưng lần đầu tiên nàng bị nhìn bằng ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị. Đúng làm nàng không thoải mái mà.

"Tịch nhi muội đang nghĩ gì?" Thiên Dực phong hần thấy muội muội của mình dạo này cứ hay ngăn người suy nghĩ.

"Không có gì, ca ca huynh có nghĩ nên tìm đại tẩu cho muội rồi không? Sẵn tiện ở đây có rất nhiều thiên kim tiểu thư đang nhìn huynh kia?"

Bị Thiên Nhiễm Tịch trêu ghẹo Thiên Dực Phong đỏ mặt vừa thẹn vừa giận bắt đắc dĩ thở dài.

"Muội nha, từ khi nào đã học xấu rồi." khẽ nhéo mũi nàng giọng trách cứ nhưng không tránh được thêm vài phần sùng nịnh.

Mọi người đều nhìn chằm chằm đôi huynh muội này, cảm thấy như mình là trung tâm hai người quay đầu lại Thiên Dực Phong mặt khẽ mỉm cười làm hút hồn biết bao cô gái. Thiên Nhiễm Tịch nhìn thấy mặt đầy hắc tuyến.

Bỗng trong điện thái giám kêu lên "Hoàng thượng đến, Hoàng hậu nương nương đến, Hàn vương đến" vừa dứt lời đoàn người tiến vài dẫn đầu là hai người, người đàn ông mặc cẩm bào vàng thêu hình rồng như đang bay chơi đùa trên những đám mây, tóc được búi lên cổ định bởi trâm vàng, khuôn mặt anh khí mườì phần không giận mà uy, kế bên là người phụ nữ mặc cẩm bào đỏ thêu hình phượng hoàng đáng người kiêu mị, tóc đội trâm ngọc được búi lên tao nhã được kiềm giữ bởi những trâm vàng có thêm những hạt châu lung linh theo từng bước đi.

Khuôn mặt trắng nõn được trang điểm xinh đẹp tí mỉ miệng cười hiền hòa là một mẫu nghi thiên hạ. Phía sau là Hoàng Lân Hàn mặc một bộ tử y, thân hình hoàn mỹ, tóc được búi lên gọn gàng được từ trâm cổ định, khuôn mặt lạnh băng, trên người toát ra hàn khí không một ai dám lại gần.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế"

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế "

"Hàn Vương thiên tuế thiên thiên tuế "

Chúng đại thần cùng các gia quyến quỳ xuống hô.

"Chúng khanh bình thân " Hoàng Nghiêm phắc tay bảo bọn họ đứng lên

"Các ái khanh cứ tự nhiên không cần chú ý lễ tiết " Hoàng Nghiêm hiền hòa cười

"Trẫm kính các khanh một ly, cạn "Hoàng Nghiêm cầm lên ly rượu hướng về phía quân thần hô.

" Cạn " mọi người đều cầm lên ly rượu hướng Hoàng Nghiêm khách khí

Hoàng Lân Hàn từ đầu đến cuối đều không quan tâm, mắt chỉ nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch, như nhận biết ánh mắt quen thuộc nhìn mình Thiên Nhiễm Tịch ngược lên đối diện với đôi từ mẫu nàng bất chợt theo bản năng gật đầu. Thấy Thiên Nhiễm Tịch gật đầu với mình Hoàng Lân Hàn cũng không hẹp hòi gật đầu lại, trong mắt lóe lên ý cười rồi biến mất.

Tuy ý cười của Hoàng Lân Hàn biến mất rất nhanh nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng Nghiêm đang quan sát hần từ nãy đến giờ.

Hoàng Nghiêm nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch trong lòng thầm nói, không tòi khuôn mặt xinh đẹp cũng là thiên kim con thừa tướng chắc không tệ, đệ hần quả là có mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đôi mắt tím người rất đẹp

Trong không khí vui vẻ mọi người mời rượu cho nhau.

" Kỳ hoàng tử đến " Một tiếng này phá tan không gian vui vẻ ai cũng im lặng nhìn ra phía điện.

Một thân ảnh thanh y tao nhã nặng bước đi đến, tóc được phát lên kiểu đuôi ngựa cổ định bởi trâm xanh lá, đôi mắt hẹp dài, môi khẽ mỉm nhẹ, khuôn mặt thanh tú bước tới chỗ Hoàng Nghiêm cùng với Nhu Ngọc (Đây là tên của hoàng hậu nhé).

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu " hay tay chấp lại khẽ cuối người.

"Kỳ nhi bình thân "Hoàng Nghiêm thu lại nụ cười bảo Hoàng Quân Kỳ đứng dậy.

" Ngươi về khi nào sao không cho người báo lại với trẫm "Hoàng Nghiêm chất vấn trong giọng nói có vài phần bất mãn

"Nhi thần định cho phụ hoàng bắt ngờ " Giọng hần bình thản nhưng trong mắt lóe ra không cam lòng.

"Được rồi về là tốt, sẵn tiện nói ta việc cứu trợ ta giao cho ngươi xem sao?"

Chúng quân thần ngồi phía dưới toát mồ hôi hoàng thượng đây là ý gì, quốc sự không phải là đến thư phòng sao? Tuy ai cũng biết hoàng thượng không thích vị hoàng tử này nhưng dù gì cũng là con của người, người cũng phải cấp mặt mũi cho hần chứ?

"Lan hoàng tử đến " lại một tiếng nữa truyền đến vừa dứt lời một bóng dáng đi đến.

Trên người hần là một bộ hồng y như lửa, ba ngàn sợi tóc được buộc đơn giản phía sau, khuôn mặt trắng như tuyết, mắt phượng, môi đỏ, ai không biết còn tưởng là cô nương thiên kim nhà ai đâu? Người này là Lan hoàng tử Hoàng Quân Lan.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu " Hoàng Quân Lan chấp tay cuối người cung kính.

"Lan nhi bình thân " Hoàng Nghiêm cười cười nhìn người trước mắt.

Hoàng Quân Lan xoay người hướng chỗ Hoàng Lãnh Hàn chấp tay cuối.

"Lan nhi bái kiến tiểu thúc "

Hoàng Lãnh Hàn lạnh mặt nhẹ hé môi "Đứng lên đi "

Hoàng Quân Kỳ hần đã biết tại sao phụ hoàng không hài lòng hần, lúc tiến vào hần không chú ý đến còn Hoàng Lãnh Hàn nên trực tiếp bỏ qua.

"Khi này con thất lễ không chú ý đến tiểu thúc mong thúc tha lỗi " Hoàng Quân Kỳ cuối người xin lỗi hướng phía Hoàng Lãnh Hàn.

Hoàng Quân Kỳ nghĩ nếu cuối người xin lỗi thì Hoàng Lãnh Hàn sẽ nể mặt mũi hần mà gạt đầu tha lỗi nhưng hần đã làm Hoàng Lãnh Hàn hần là ai chứ, mặt mũi Hoàng Quân Kỳ lớn đến mức hần để ý sao.

Không nghe được tiếng trả lời Hoàng Quân Kỳ khẽ ngước mặt lên nhìn thì phát hiện Hoàng Lãnh Hàn không nhìn về phía mình mà nhìn ở đâu đó.

"Tiểu thúc " Hoàng Quân Kỳ khẽ nhắc

Hoàng Lãnh Hàn cũng không thèm trả lời, hần làm gì có thời gian đi quan tâm đến Hoàng Quân Kỳ, hiện giờ hần đang quan tâm đến vương phi nhỏ của hần, nghĩ cách phải làm sao để đón nàng về phủ. Ánh mắt hần nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch.

Đang ăn ngon miệng tự dung rùng mình Thiên Nhiễm Tịch khẽ ngước mắt xem là ai đang tính kế nàng, đôi mắt là đôi từ mâu khẽ cười nhìn nàng, nàng nuốt trọn phần thức ăn vừa vào miệng chưa kịp nhai đã bị nghẹn, nàng vô vô ngực.

Vừa hành động một bóng dáng màu tím đã bay đến bên cạnh nàng trên tay cầm theo tách trà đưa đến bên miệng nàng, tay kia cũng không ngần ngại vuốt nhẹ lưng nàng.

"Không sao chứ? Sao lại hậu đậu như vậy, dễ bị nghẹn như thế?" Trong câu chất vấn có vài thêm chút dịu dàng mà chủ nhân không phát hiện ra.

Thiên Nhiễm Tịch nhận lấy tách trà uống một hơi, vừa được vuốt lưng khiến nàng không nghẹn nữa thở ra nhẹ nhõm, nàng cứ tưởng nghẹn chết rồi, khi nàng nước mắt lên thấy ai mắt cũng kinh ngạc nhìn về phía mình, Thiên Nhiễm Tịch thắc mắc là có chuyện gì xảy ra, Bỗng phía sau lưng lên tiếng, Thiên Nhiễm Tịch ngẩn ra.

Hần sao lại ở đây không phải còn ngồi trên đài sao? Thiên Nhiễm Tịch ngu ngơ nhìn lên chỗ Hoàng Lãnh Hàn chỗ ngồi không thấy hần, lại nhìn ra sau lưng trở mắt nhìn. Nàng hóa đá rồi.

Đâu phải mình nàng Thiên Nhiễm Tịch bất ngờ đâu đến Thiên Dực Phong bạn tâm giao với hần cũng trở mắt hóa đá, trong đại điện bỗng im lặng tiếng muỗi kêu cũng có thể nghe thấy, mọi người đều nhìn hai người Thiên Nhiễm Tịch cùng Hoàng Lãnh Hàn nhớ lại lúc Hoàng Lãnh Hàn đưa chung trà mình cho Thiên Nhiễm Tịch ai cũng không thể tin Hàn Vương Gia có một bệnh cực kỳ ưa sạch sẽ ai ai cũng biết nên mỗi dụng cụ đồ dùng của hần đều không ai dám đụng vào dù chỉ chạm nhẹ cũng bị hần đá quăng ra.

Tình thế bây giờ là như thế nào có ai giải thích cho bọn hần đang xảy ra chuyện gì sao?

Hàn vương đưa tách trà của mình cho người khác dùng hơn nữa đặc biệt là nữ nhân. Hàn vương ưa sạch sẽ cực nặng, ghét nữ nhân đến gần tay lại đặt trên lưng vuốt nhẹ lưng nữ nhân chuyện này là sao.

Hoàng Nghiêm cũng tròn mắt nhìn một màn này. Hắn biết đệ đệ hắn yêu thích Thiên Nhiễm Tịch nhưng lại không biết đến mức độ này.

Trần diện im lặng Hoàng Lãnh Hàn hắn cũng không quan tâm đến mấy người rồi hơi đó, về mặt lo lắng nhìn cô gái trước mắt đang nhìn mình hóa đá, vẫn tay vuốt lưng nhỏ giọng nói "Không sao chứ, còn ghen hay không?"

Thiên Nhiễm Tịch nhìn đôi mắt tím xinh đẹp của Hoàng Lãnh Hàn mê hoặc nhẹ gật đầu. Hoàng Lãnh Hàn thấy như vậy nhẹ thờ ra thật tình nàng làm hắn lo quá đi mất.

Thấy nàng cứ nhìn mình như vậy, tưởng rằng nàng sợ ánh mắt của hắn nên dùng nội lực che lại đôi mắt tím. Nàng nhìn thế hành động nhanh hơn suy nghĩ dơ hai tay trụ bên hai mặt hắn.

"Sao lại che giấu nó?" Thiên Nhiễm Tịch nghi vấn, xung quanh người bỗng chốc ồ lên về mặt tiếc nuối.

Con Thiên thừa tướng cũng là một mỹ nhân a, mong Hàn vương nhẹ tay thương tình cho nàng được toàn thây.

Ai cùn thăm cầu nguyện cho nàng. Thiên Hùng cũng Nhan Thùy Ngọc trắng bệch khuôn mặt. Thiên Dực Phong cũng không hơn gì.

Hoàng Lãnh Hàn ngăn người nhìn vào đôi mắt nàng khẽ nói "Người không sợ sao? Người không sợ đôi mắt ta sao?"

Thiên Nhiễm Tịch nghi vấn sao nàng phải sợ? Đôi mắt hắn rất đẹp mà.

Thấy nàng im lặng Hoàng Lãnh Hàn cười khỏ một tiếng, nàng cũng giống họ sợ đôi mắt của hắn sao?

"Đôi mắt tím của người rất đẹp mà tại sao phải che giấu nó " Giọng nói nhẹ nhàng đập vào trái tim hắn Hoàng Lãnh Hàn ngược đôi mắt nhìn vào Thiên Nhiễm Tịch Kinh ngạc có, vui mừng có, cảm xúc hắn đang xen khi nghe đến câu nói của nàng.

"Người không sợ sao? "Dường như muốn chắc chắn câu nói của nàng là không nghe lầm.

"Sao ta phải sợ, đôi mắt đẹp như vậy " Thiên Nhiễm Tịch vẫn ngây thơ trả lời hắn.

Có ai hóng nụ hôn đầu của anh chị không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nụ hôn đầu tiên

(Từ giờ mình sẽ gọi ngắn tên nhân vật chính lại nhé: Nam:Lãnh Hàn, Nữ: Nhiễm Tịch ><)

Xung quanh im ắng chỉ còn nghe thấy những tiếng hít thở, các đại thần mặt đều hốt hoảng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhiễm Tịch đang để hay bàn tay áp lên hai bên má của Lãnh Hàn, trong mắt mang theo sự yêu thích chân thật nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hàn.

Thanh Long quốc này ai cũng biết điều đáng sợ nhất là đôi mắt của Hàn vương,đôi mắt hắn màu tím vừa sinh ra đã khắc chết mẫu hậu cùng những ma ma và nha hoàn, danh sát tinh cũng không sai từ khi còn nhỏ không ai dám lại gần Lãnh Hàn, có lúc hắn còn nhỏ một nha hoàn sợ ý đụng vào Lãnh Hàn, hắn một tay cầm kiếm chém đứt đầu nha hoàn đó.

Kể từ lúc đó không một ai dám lại gần hắn thế mà giờ đây có người dám lại gần Lãnh Hàn còn đụng chạm hắn đặc biệt là một cô gái bảo sao bọn đại thần không hốt hoảng cho được.

Lãnh Hàn hắn thì không suy nghĩ nhiều giống như họ. Lãnh Hàn chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí ấm áp bao vây lấy khuôn mặt hắn, mùi hương tự nhiên lẫn mùi sữa áp vào mũi Lãnh Hàn, cảm giác như có một luồng điện xẹt qua tim hắn vậy. Cảm giác này lần đầu tiên hắn nếm trải cũng không chán ghét cũng bày xích ngược lại càng muốn được gần hơn nữa.Lãnh Hàn hắn cảm thấy đôi tay nàng nhỏ bé ấm áp quá.

Bất giác hắn giờ tay nắm lấy tay Nhiễm Tịch mặc kệ là trước mặt có nhiều người hắn nhẹ nhàng đem tay Nhiễm Tịch kéo qua Lãnh Hàn hôn nhẹ xuống bàn tay Nhiễm Tịch. Trước sự kinh ngạc của bao nhiêu người Lãnh Hàn liếc mắt ra hiệu với Thiên Dực Phong cùng Hoàng Nghiêm rồi ôm Nhiễm Tịch bay đi mất.

Bầu không khí im lặng người mắt nhìn ta, ta nhìn người, Thiên Hùng cùng Nhan Thùy Ngọc thì đứng chết chần tại chỗ dường như con gái mình bị bắt cóc còn chưa kịp phản ứng. Thiên Dực Phong tròn mắt oán thăm Không phải chứ, bắt tiêu muội hắn đi còn bảo hắn dọn chiến trường hắn gây ra. Tên đó có

chăm sóc tốt cho tiểu muội hân không?

Hoàng Nghiêm thì một bụng oán giận: Tên tiểu tử khốn kiếp gây ra chuyện bắt hân đẹp loạn có phải hân quá sùng tên đệ đệ này không, gặp sắc quên bạn.

Đội mọi người hồi phục tinh thần Hoàng Nghiêm hắng giọng " mọi người đừng bận tâm tiếp tục yến tiệc, còn Thiên Thừa Tướng khanh không cần lo cho tiểu nữ đệ đệ ta chắc sẽ không làm gì nàng " Giọng nói Hoàng Nghiêm không mấy nắm chắc Thiên Hùng còn lo hơn, Thiên Hùng còn định nói gì đó Thiên Dực Phong kéo hân lại lắc đầu.

Tĩnh tĩnh Lãnh hân không ai hiểu nhưng Thiên Dực Phong hân hiểu bằng hữu từ nhỏ đến lớn nhìn động tác và ánh mắt Thiên Dực Phong cũng đoán đúng phần nào.

Một chỗ khác trong Hoàng cung Lãnh Hân đưa Nhiễm Tịch đến một nơi hoang vắng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Nhiễm Tịch không kịp trở tay lúc định thần lại đã thấy Lãnh Hân ôm nàng đến đây tuy tò mò nhưng nàng cũng không hỏi. Nàng quan sát xung quanh trong sân có trồng rất nhiều lê hoa và anh đào và được chăm sóc rất tỉ mỉ. Trên một cây lê hoa cao to đằng xa cũng là cây to và lớn nhất trên đó có một cái đu dây một tấm ván dùng dây thừng buộc chặt qua hai đầu Nhiễm Tịch quan sát không khỏi cảm thán.

Nhiễm Tịch ngó đến một cung nằm giữ những cây lê hoa cùng anh đào nó giống như chỗ ở của phi tần vậy Nhiễm Tịch ngược đầu lên nhìn bảng hiệu trên đó "Ly Cung ".

Nhiễm Tịch ngẫm nghĩ nhớ lại kiếp trước nàng đã từng nghe qua tên này khi tên hoàng tử kia nhắc tới, đây là nơi ở của mẫu phi Lãnh Hân mà! Sao hân lại đưa nàng đến đây? Trong đầu nàng có hàng ngàn nghi vấn.

Như nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng Lãnh Hân cất giọng lạnh lùng pha lẫn dịu dàng nói với nàng " Nàng nói đôi mắt ta rất đẹp sao?"

Nhiễm Tịch không ngờ Lãnh Hân lại hỏi nàng như vậy, nàng nhanh chóng gật đầu. Nàng thấy nàng không hề sợ Lãnh Hân cùng ghét hân như lúc đầu. Lúc đầu tại vì tên kỳ hoàng tử ghét Lãnh Hân nàng yêu Kỳ hoàng tử nên cũng ghét Lãnh Hân luôn vì yêu ai yêu cả đường đi mã.

Nghĩ lại nàng càng thấy lúc trước mắt nàng mù đến không còn trông mắt nữa.

Thấy Nhiễm Tịch gật đầu Lãnh Hân bớt căng thẳng rất nhiều hân sợ trước mặt đám đông Nhiễm Tịch vì giữ thể diện cho hân nên mới chần chừ như vậy.

Lãnh Hân hân từng hận vì sao bản thân lại có đôi mắt tím này, nếu không có đôi mắt này thì tốt biết bao có lẽ hân sẽ được sống như người bình thường sống giống như các hoàng huynh hân. Nhưng khi nghe giọng nói non nớt mềm nhẹ chân thành của Nhiễm Tịch, trong tâm Lãnh Hân hân ngậm ngùi vì có được đôi mắt này, thu hút được ánh nhìn của nàng, thật tốt.

Nhiễm Tịch thấy Lãnh Hân im lặng nhìn nàng, nàng thấy khốn có thói quen lắm nhưng cũng không né tránh. Sợ Lãnh Hân không tin lời nàng vội nói "Ta nói là thật đấy đôi mắt ngài rất đẹp"

Nghe tiếng Nhiễm Tịch nói thoát ra khỏi ký ức quay về thực tại. Không đợi Lãnh Hân nói Nhiễm Tịch nói tiếp " Lần đầu ta gặp đôi mắt ngài ta liên tưởng đến một viên ngọc màu tím của trời ban tặng vậy, lần đầu nhìn ta thấy nó đã rất đẹp rồi, đôi mắt tím tinh khiết trong trẻo uy nghiêm giống như một người đứng đầu của một đất nước nào đó vậy." Nhiễm tịch nói như vậy lại không biết những gì nàng nói sẽ xảy ra vào một ngày không xa.

Nhiễm Tịch vừa dứt lời thấy nam nhân trước mặt không phản ứng nàng quơ tay trước mặt Lãnh Hân, ai ngờ bàn tay nàng bị bàn tay to lớn bắt lại nắm chặt, hai người im lặng không khí trở nên căng ngày càng ngột ngạt, Nhiễm Tịch chuyển đề tài

"Chúng ta đi cũng lâu rồi ta sợ phụ mẫu lo lắng nên trở về thôi " Xoay người bước đi

Lãnh Hân không nói gì cũng đi theo sau Nhiễm tịch.

Mình thấy chương này hơi chán nhỉ?

Lộn xộn xà ngẫu.

mọi người góp ý hộ ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Nụ hôn đầu tiên 2

Hai người bước đi dưới ánh trăng sau những hàng cây, một trước một sau. Lãnh Hân đi theo Nhiễm Tịch phía sau hân quan sát nàng từ lúc trong yến tiệc nàng không quan tâm xung quanh chỉ chăm chú ăn đồ ăn trước mặt Hoàng Quan Kỳ cùng Hoàng Quân Lan tiến vào nàng cũng chỉ liếc mắt nhìn rồi liếc

sang chỗ khác.

Hoàng Quân Kỳ tên kia không nói gì nhưng Hoàng Quan Lan thì khác hẳn tà mị có thể thu hút được bao ánh nhìn của bọn nữ nhân còn nàng chỉ nhìn sơ qua rồi tiếp tục việc ăn uống của mình. Lãnh Hân thấy Nhiệm Tịch thật đặc biệt nàng không giống bọn nữ nhân háo sắc đó.

Hắn cảm nhận được trong đôi mắt trong sáng long lanh ấy không một tia mê mang say đắm khi nhìn Hoàng Quân Lan.

Lần đầu tiên hắn được chứng kiến nàng mê mang say đắm là khi đang nhìn Lãnh Hân hẳn, bỗng trong lòng như có gì đó đâm xuyên qua tim hắn. Cảm giác này thật lạ đó là gì?

Thấy người phía sau đang ngăn người đối mặt lại nhìn chăm sao lưng nàng, nàng tò mò quay người lại thấy hắn đứng yên nàng tiến đến hỏi "Vương Gia ngài không sao chứ?".

Đang chìm đắm trong suy nghĩ nghe giọng nói nhẹ nhàng của nàng hẳn bình tĩnh lại, nhìn nàng "Không sao" giọng vẫn lạnh lãnh như pha thêm một tia dịu dàng khiến người đối diện ngẩn người.

"Thỉnh thoảng" Vừa nãy là chuyện gì? Nghe giọng hẳn xong nàng lại có cảm giác tim đập mạnh chính nàng cũng ngạc nhiên.

Tới lượt hẳn thấy nàng ngẩn người, ánh mắt long lanh kiên định đang suy nghĩ gì đó hẳn thấy mặt nàng thoáng chốc đỏ. Hắn tưởng nàng không khỏe bắt đầu lo lắng "Tịch nhi nàng không sao chứ?"

Nàng định thần nghe hẳn gọi "Tịch nhi" mặt lại thoáng chốc lại đỏ sấp nặn ra máu. Thấy trong giọng của hẳn có tia lo lắng không biết tại sao nàng lại cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua tim vậy. Sống hai đời lần đầu tiên thấy ấm áp như vậy tại sao nhỉ? Lúc trước thì chỉ cố gắng vì tên hoàng tử kia nên chẳng biết ấm áp là gì?. Đời trước nàng quả rất ngu ngốc nên mới chết trong tay tên kia cùng à nữ nhân đó.

Thấy sắc mặt Nhiệm Tịch trở nên khổ sở thần thể nàng run rẩy dường như nhớ lại chuyện gì không vui Lãnh Hân bất giác nhíu mi lo sợ lập tức ôm nàng vào lòng không quên cất giọng bên tai nàng nói "Không sợ, không sợ, có ta, Tịch nhi đừng sợ".

Cái ôm của hẳn sao ấm áp quá khiến nàng không muốn rời, phải chi kiếp trước nàng thích hẳn thì tốt biết mấy có lẽ nàng đã biết cái từ ấm áp này sớm hơn rồi.

Bên tai không ngừng nghe hẳn nhẹ giọng gọi tên nàng, nàng cảm thấy tên nàng hẳn gọi thật dễ nghe bất giác nàng giơ hai tay ôm lấy thắt lưng hắn. Lãnh Hân dường như không thấy Nhiệm Tịch run rẩy nữa mà còn ôm trả hắn. Hắn thấy tim hắn rạo rực như được tiếp sức đập liên hồi.

Đầu nàng tựa trước ngực hẳn nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hẳn, nàng thấy rất an lòng. Đây mà là Hân Vương thị huyết vô tình sao? Không nàng không thấy vậy.

Lãnh Hân ôm thân thể bé nhỏ của nàng cúi đầu ngửi thấy hương thơm tự nhiên hòa sữa hẳn yêu thích, hẳn muốn ôm nàng như thế chẳng muốn buông tay. Dù không muốn như hẳn thấy trắng đã lên cao sợ nàng cảm lạnh nên nhỏ nhẹ nói " về chỗ yến tiệc thôi, kéo tên cuồng muội lại lo lắng cho nàng " Tên cuồng muội hẳn nói chính là ca ca nàng Thiên Dực Phong nghe hẳn nói như thế nàng liền phì cười đáp hẳn " Tên cũng không tồi rất giống với ca ca "

Nàng ngước lên nhìn hẳn, hẳn cúi xuống nhìn nàng, đôi con ngươi giao nhau, mũi đụng mũi, chán kẻ chán, bất giác môi chạm môi. Hân bỗng đỡ người một chút bất giác đưa cánh tay ra sau ót nàng kim lại đầu nàng tay còn lại ôm chặt eo nàng mãnh mẽ cúi xuống hôn. Nàng cũng hành động theo bản năng ôm chặt thắt lưng hắn.

Tuy cái hôn còn hơi vụng về nhưng hai người vẫn say đắm trong nụ hôn đó, nàng khẽ hé răng hẳn nhanh chóng công thành đoạt đất mạnh mẽ chiếm lấy cái lưỡi đĩnh hương của nàng, bất giác này nấy ra một ý thật lưỡi lại hẳn thì tiến quân, một chạy một đuổi cuối cùng chắc do mệt mỏi nên hai cái lưỡi hòa lại cùng nhau. Nụ hôn say đắm lại mãnh liệt khiến nàng đầu óc mơ hồ khuôn mặt đỏ ửng.

"Ư...ừ" Nàng sắp không còn không khí thì hẳn mở miệng ra, nàng sắc mặt đỏ ửng thở lấy thở để, nụ hôn đầu trong hai đời của nàng lại mãnh liệt như vậy khiến mặt nàng càng đỏ.

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, mắt long lanh ngập nước, môi sưng đỏ do hắn tạo ra. Trong nàng thêm vài phần xinh đẹp, mê người.

"Chúng...Chúng ta quay về thôi." Nàng nói lắp bắp mặt vẫn đỏ sấp nhỏ ra máu, ánh mắt ngại ngần không dám nhìn hẳn. Tuy hẳn không có gì biểu tình nhưng trong mắt lóe lên dịu dàng cùng ý cười đáp lời nàng "Được".

Hai người bước đi về hướng yến tiệc lặng lẽ về chỗ ngồi của mình, nhưng những ánh mắt tò mò kinh ngạc của mọi người khi thấy Lãnh Hân không về chỗ của mình mà lại ngồi bên cạnh Nhiệm Tịch nhìn hai người không che dấu dường như muốn hỏi hai người vừa làm gì.

Cảm nhận ánh mắt sát bên muốn giết người của Lãnh Hân mọi người liền không dám nhìn nữa. Môi của Nhiệm Tịch đã bết sưng nên không ai nhìn ra. Thiên Dực Phong ngồi kế bên cũng không nhận được nhìn hai người bên cạnh thấp giọng "Hắn không làm gì muội chứ?"

Nghe Thiên Dực Phong hỏi mặt Nhiệm Tịch thoáng chốc lại đỏ lên "Không...không có." giọng nói ấp a ấp úng Thiên Dực Phong tin mới lạ, trợn mắt sang nhìn Lãnh Hân "Huynh đã làm gì muội muội gia " giọng Thiên Dực Phong không lớn không nhỏ lọt vào tay mọi người xung quanh, ánh mắt hướng về Hân Vương.

"Không có gì." giọng nói lạnh lùng cũng ánh mắt như tu la nhìn khiến mọi người đều rút cổ quay đi.

Hoàng Nghiêm phía trên nhìn hấn trong lòng nghĩ thầm "Sao hấn cảm giác đê đê nói không có gì mà ngược lại nghe có gì thế nhỉ "

Yến tiệc xong giải tán các đại thần dắt phụ nhân cũng nhĩ nữ đều về nhà, khi đến nhà Nhiễm Tịch liền chào phụ mẫu ca ca rồi nhanh chóng về Tịch Uyển của nàng, sai người đem nước vào tắm rửa. Nàng ngâm mình trong nước nghĩ đến đêm nay nàng cũng Lãnh Hàn... thì mặt nàng thoáng lại đỏ gất lắc lắc đầu để cho hình ảnh đó biến mất, nàng điên mất thôi.

Tắm rửa xong nàng đến bên giường nằm xuống ngủ, nhưng không sao ngủ được, bỗng nàng nhớ mùi long tiên hương nam tính dễ ngủ trên người hấn khác với bao nam nhân có mùi son phấn "Thỉnh thỉnh" tìm nàng lại loạn nhịp, nàng vỗ vỗ mặt không nghĩ nữa không nghĩ nữa.

Hàn Vương Phủ

Lãnh Hàn về phủ cũng đã tắm rửa sạch sẽ leo lên giường nhưng vẫn không sao ngủ được. Hấn mở mắt nhìn trần nhà nhớ đến cơ thể mềm mại của nàng, khuôn mặt đỏ như mầu của nàng, đôi mắt long lanh ngấn nước, đôi môi sưng đỏ kiều mị mê người, giọng nói mềm mại. Khiến hấn lưu luyến hấn muốn gặp nàng, ôm nàng trong vòng tay, ngủ cùng nàng.

Vừa nghĩ đến hấn nhanh chóng đứng dậy, đi ra khỏi phòng, Nhất sát cùng Nhị sát thấy hấn ra nhanh chóng hành lễ "Vương gia "hấn chỉ ừm một tiếng rồi dùng khinh công bay đi mất. Nhất sát cùng Nhị sát bồn mắt nhìn nhau. "Vương gia hôm nay hình như rất vui?"

Ta không gọi tả cảnh trang phục đồ cho lắm nên mấy nàng thông cảm nhé.

Yêu mấy nàng ><

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đột nhập vào phòng

Thiên Thừa Tướng Phủ.

Bên trong Tịch Uyển Nhiễm Tịch không sao ngủ được nàng trần trọc nhìn lên trần nhà, đầu óc cứ nghĩ tới Lãnh Hàn. Giờ nàng mới nghĩ tới kiếp trước khi Hoàng Quân Kỳ lên ngôi Lãnh Hàn hấn đã ở đâu?

Năm ấy hấn đích thân ra trận Hoàng Quân Kỳ lo lắng ngôi vị hoàng đế bị uy hiếp nên hạ rất nhiều sát thủ đi theo tiêu diệt Lãnh Hàn, nhưng mà những sát thủ bị biệt vô âm tín, không có tin tức.

Nhiều tháng sao Hoàng Quân Kỳ cũng không quan tâm cứ tưởng Lãnh Hàn bị giết chết. Từ đó dân chúng đồn đại Hàn Vương tử trận sa trường.

Nàng cảm thấy có bí mật gì đó. Bỗng lại nghĩ đến ánh mắt nhu tình tối nay của hấn mặt lại đỏ, thật là lại nghĩ tới rồi. Nàng đỏ mặt lắc mạnh đầu để không cho nhớ tới hấn nữa.

Ngoài cửa sổ có một bóng dáng nàng bắt đầu cảnh giác cầm cây chùy thủ dưới gối "Ai" nàng quát lên. Bóng dáng ngoài cửa bỗng biến mất, nàng đứng lên nhanh chóng chạy ra cửa ngõ xung quanh không thấy ai nàng thở nhẹ một tiếng.

Chưa kịp quay lại sao lưng đã đưa ra một cánh tay ôm chặt nàng vào lòng, nàng định giãy giụa thì bất giác ngửi thấy mùi long tiên hương nam tính quen thuộc, là hấn sao?

"Người..." vừa định mở miệng nói thì đối phương đã cướp lời nói trước "Ta không ngủ được đến nhìn nàng." Giọng nói trầm trầm dịu dàng nói bên tai nàng. Nàng thấy tai mình hơi ngứa hơi rụt cổ lại.

Hấn cũng không ngủ được giống nàng. Mặt nàng lại trở nên đỏ hơn, khi nào mặt nàng lại mỏng như vậy.

"Vương gia ngài buông tay " Lời nói nhỏ nhẹ pha lẫn chút ngại ngùng biểu cảm dễ thương như vậy khiến hấn không nỡ buông. "Hàn " hấn cất giọng dịu dàng pha lẫn mong chờ.

Nàng không biết hấn có ý gì hơi nghiêng đầu hấn lại cất giọng trầm trầm nhẹ nhàng "Gọi ta Hàn ".Kêu như vậy có quá nhanh không nàng và hấn vừa biết nhau hôm qua thôi mà. Chẳng lẽ hấn cũng từng như vậy với những cô gái khác cũng phải hấn là người hoàng tộc tam cung lục viện là đương nhiên. Nàng nghĩ như vậy bỗng đầu đó trong tim nàng nhói một cái.

Nàng không muốn giống như kiếp trước thích một người lại chết dưới tay người nọ, người hoàng gia tranh đấu đáng lẽ nàng không nên chen vào Lãnh Hàn hấn cũng muốn tiếp cận nàng chẳng lẽ là do ngôi vị. Nàng cười khổ nếu không phải ngôi vị thì là gì tiếp cận nàng chứ thứ hấn cần là chức vị của cha nàng muốn cha nàng trợ giúp sao, nàng đúng là ngu ngốc, kiếp trước không phải đã trải qua sự phản bội rồi sao? Thế mà nàng lại không rút ra bài học chứ.

Nàng buông tay hẳn ra quay người lại nhìn nam nhân trước mặt. Khuông mặt vẫn lạnh lùng quý khí đôi từ mâu như chiếu sáng dưới màn đêm, trong mắt đầy yêu chiều, y phục màu đen thêu chỉ bạc hình rồng, rồng bạc bay lượn theo từng con gió, cổ định dây lưng vàng. Trong hẳn uy nghiêm và... thị huyết.

Nàng nhìn sâu đôi mắt hẳn trong mắt không có sự giả dối, nàng có thể thấy hình ảnh của mình qua đôi mắt hẳn, hẳn bắt giác nhủ mi nhìn y phục của nàng, nàng mặc y sam màu trắng mong manh có thể thấy từng đường cong quyến rũ, gió thổi đến tóc dài của nàng bay qua mặt hẳn.

Hắn nhanh bước đến bế nàng lên "Ngài...ngài làm gì " vì vừa hồi phục tinh thần bị hẳn bế lên khiến nàng mất thăng bằng nàng theo bản năng ôm cổ hẳn.

Hắn không trả lời ôm nàng đến trên giường đặt nàng xuống đắp chăn cẩn thận rồi mới ngồi bên cạnh đầu giường.

Nàng thấy hành động đột nhiên của hẳn cũng có chút hốt hoảng trong lòng như có gì nảy lên bắt giác nàng tuôn ra một tràn "Vương gia, ngài tiếp cận ta có phải vì muốn cha ta phù trợ ngài lên ngôi hoàng đế không? Có phải ngài muốn lợi dụng ta nên mới tiếp cận ta? Có phải ngài xem ta như những nữ nhân khác để dụ dỗ đúng không? Vương gia ngài không cần phí công sức nhiều như vậy chỉ cần ngài nói một tiếng là được rồi tiểu nữ sẽ tuân theo góp sức cho ngài."

Nàng vừa nói nước mắt vừa chảy ra như thác không cách nào kiềm lại được "Đau quá " tại sao tim nàng lại đau như vậy.Như có gì đó bóp nát trái tim nàng vậy, nàng thật thảm hại mà.

Lãnh Hân nghe nàng tuôn ra một càn bắt giác cũng ngây người, nàng đang nói gì vậy cái gì mà lợi dụng nàng, gì mà lên ngôi hoàng đế. Sao nàng lại khóc nhiều như vậy, nàng hiểu lầm hẳn, nàng nghĩ hẳn tiếp cận nàng là do chức vị cha nàng sao? Biểu hiện của nàng tại sao lại mãnh liệt như vậy, cứ như nàng trải qua rồi vậy? Nhìn nước mắt của nàng khuôn mặt khóc đến đỏ ngấn,hắn nhẹ nhàng dơ tay lên mặt nàng lau nước mắt cho nàng.

bàn tay hẳn nhẹ nhàng lao đi những hạt châu trên má nàng cát giọng nhu nhu "Nàng nói gì vậy? Ta không phải tiếp cận nàng vì chức vị cha nàng, cũng không phải muốn ngồi lên ngai vàng ta không cần cái ngai vàng rắc rối đó, ta tiếp cận nàng vì ta thích nàng.Nàng rất đặc biệt Tịch nhi nàng biết không..."

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng " Cuộc đời ta chưa bao giờ rung động trước bất kỳ nữ nhân nào, nhưng ngài hôm đó ta gặp một nữ nhân lần đầu tiên khiến ta rung động, đôi mắt to tròn lung linh thuần khiết, không có sự giả dối như bao nữ nhân khác. Nàng ấy đứng trên lầu nhìn xuống ta đầy vẻ tìm tòi, lần đầu tiên có người nhìn thẳng vào ta như vậy.Khi mắt ta cùng nàng chạm nhau một khác đó ta cảm thấy lồng ngực rất lạ tim đập nhanh, thấy nhiều nam nhân đề ý đến nàng ta bắt giác cảm thấy khó chịu muốn đem nàng giấu đi không cho ai nhìn ngoài ta, khi nàng bị ghen trong buổi tiệc bắt giác ta thấy lo lắng bất an đầu óc trống rỗng không kịp nghĩ đã chạy đến bên nàng rồi "

Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng rất chân thật, vừa nói vừa ôm nàng vào trong ngực "Lần đầu tiên ta không cảm thấy bài xích khi đến gần nữ nhân mà ngược lại ta lại muốn gần nàng hơn."

Im lặng một chút hẳn lại hỏi "Nàng có tin vào cái nhìn đầu tiên ta đã yêu nàng không?" hẳn lo sợ, lo sợ nàng không tin hẳn, từ trong mắt hẳn thấy được nàng không thích hoàng tộc càng không thích bị người lừa dối nên hẳn quyết nói thật với nàng.Nàng sẽ tin hẳn sao?

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, nàng cũng nhìn chăm chăm vào mắt hẳn như tìm tòi sơ hở, nhưng thật lạ vừa nghe hẳn nói nàng liền tin hẳn một cách mù quáng.Nàng cũng cảm thấy vậy lúc mắt nàng cùng hẳn chạm nhau nàng cũng thấy được một tia rung động len lỏi trong tim mình chỉ là tại nàng bác bỏ.Tim nàng bắt giác đập "Thình thịch "liền hỏi, nàng cũng nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hẳn đập nhanh vì hồi hộp.

Nghe hẳn nói vậy nàng ngẩn người.Hắn cũng như nàng sao? Hắn cũng giống nàng rung động khi đó chính là bị nàng gạc bỏ nàng trốn chạy.Bây giờ thì sao nàng cảm thấy hẳn không giống Hoàng Quân Kỳ vì lợi ít mà không từ thủ đoạn, tam thê tứ thiếp vì mượn lực triều thần ủng hộ hẳn, vì ngôi vị mà đem nàng thành con cờ lợi dụng.Lãnh Hân hẳn thì khác, hẳn không màn ngôi vị, không màn danh lợi, nói đúng hơn là hẳn khinh thường những thứ đó. Nàng có thể tin hẳn không.

(Còn ai hóng không a)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sủng ái mình ta

Bên trong phòng Tịch Uyển trên chiếc giường gỗ có hai bóng hình đang ôm nhau, bóng dáng nam nhân cao to gương mặt tà mị mê người ôm chặt nữ nhân bé nhỏ xinh đẹp khuyên thành.

Hai người giống như từ trong tranh bước ra vậy. Nam thanh nữ tú trời đất tạo nên một đôi giữa hai người dường như không có người thứ ba có thể xen vào.

Nhiệm Tịch vẫn còn do dự nàng sợ bị phản bội, nàng sợ lần nữa trao tim mình thì lại bị bóp nát nếu vậy nàng sẽ không chịu nổi mất. Nàng khi nào lại yếu đuối như thế.

Nhiệm Tịch còn đang suy nghĩ Lãnh Hàn lại nói giọng hần nhàn nhàn "Nàng biết không lần đầu tiên ta nghe nàng nói đôi mắt ta thật đẹp lúc đó ta rất kinh ngạc xoay ngang xúc động lần đầu tiên có một cô gái khen ánh mắt ta. Lúc còn nhỏ ta bị các hoàng huynh cùng tỷ muội bắt nạt chỉ vì có đôi mắt tím, ta nghĩ tại sao khi sinh ra mình lại mang ánh mắt này đáng lẽ ta không nên có đôi mắt này sẽ tốt biết bao. Khi đó người bảo vệ ta chỉ có Nghiêm ca, những lúc không có huynh ấy ta thường bị đánh đập."

Nàng nhìn hần nghe hần kể về tuổi thơ mình mà lòng đau xót. Rốt cuộc hần trải qua những gì. Làm con người hần thay đổi đến vậy? Từ một đứa trẻ yếu ớt trở nên thị huyết lạnh lùng?

"Có lần ta bị hoàng hậu triệu kiến, nữ nhân đó dọn lên cho ta một bàn ăn khuôn mặt ả tỏ ra ôn nhu chăm sóc ta trước mặt người ngoài ánh mắt ả cũng là che giấu rất tốt, ai cũng nói tốt về ả. Nhưng nào biết trên bàn ăn ấy toàn độc được ả bắt ta ăn từng miếng, đọc vào miệng thấm vào máu như muốn xé toạt thân thể ta. ả bắt ta ăn hết cả thức ăn đó mới thả ta về." Giọng hần tỏa ra lạnh thấu xương, khuôn mặt vì kiềm chế thù hận mà giống như tu la.

Nhiệm Tịch bắt giác xoay người ôm chặt hần, nàng biết những năm qua hần rất đau đớn cùng cô đơn, trừ hoàng huynh ra thì không ai bên hần, phụ hoàng hần thì bỏ mặt hần, hoàng hậu giả nhân giả nghĩa hãm hại hần. Giọng hần nhàn nhả như thể người bị hải không phải hần vậy? Nghĩ tới tìm nàng thấy đau quá.

Lãnh Hàn cứng người, hần không nghĩ nàng sẽ ôm hần, hần nhẹ giọng tay ôm lại nàng sợ đây chỉ là mơ, hần sợ ôm chặt nàng thì nàng sẽ biến mất.

Nàng như cảm giác được sự bất an của hần càng ôm chặt hần hơn, nàng thì thảo nhỏ nhẹ bên tai hần "Không sao rồi, hiện tại ngài còn có ta".

Mắt hần mờ to như muốn nhìn kỹ người trước mắt, tay bắt giác ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng thêm sát gần hần, dường như sợ mình nghe lầm giọng hần nhàn nhạt nhưng nàng có thể nghe ra giọng hần đang run run "Tịch nhi nàng nói lại lần nữa."

Nhiệm Tịch đỏ mặt tía tai giọng nói nhỏ như muỗi kêu nhưng Lãnh Hàn vẫn nghe thấy "Ngài còn có ta". Bốn câu như đâm vào trái tim lạnh giá của hần.

Nàng nói còn có nàng chẳng lẽ nàng chấp nhận cùng hần bên nhau sao?

Không thấy hần trả lời Nhiệm Tịch tức giận nàng lấy hết can đảm để nói với hần mà hần lại im lặng, thẹn quá thành giận nàng quát "ngươi không muốn?" hai tay nàng chống nạnh khuôn mặt nhăn nhó như những người đàn bà chanh chua nhìn chăm chăm hần.

Nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng hần bắt giác cười thành tiếng, tay càng ôm chặt nàng hơn không muốn buông. Đây là tiểu bảo bối của hần, nàng nói cùng hần. Trong mắt hần tuôn ra vô vàn hạnh phúc, dường như nàng cũng cảm nhận được tức giận bớt đi phần nữa.

"Tịch nhi lời nàng nói là thật chứ?" tay hần nhẹ nâng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mịn màng không tùy vết của nàng, giọng hần nhẹ nhàng ôn nhu.

Nàng gật đầu nhìn thẳng sâu vào mắt hần, im lặng một chốc rồi nói giọng nghiêm túc mắt lại hung hăng nhìn hần "Ta còn một điều phải nói NAM NHÂN CỦA TA CHỈ CÓ THỂ CÓ MỘT MÌNH TA, SÙNG ÁI MÌNH TA, KHÔNG NÂNG BÌNH THÊ KHÔNG THU THÔNG PHÒNG, DUY CHỈ NGHĨ ĐẾN TA. Ngươi làm được sao?" Nàng bình tĩnh nhìn hần nhưng trong lòng lại lo lắng thấp thỏm sợ hần không đồng ý, nam nhân tam thê tứ thiếp chuyện bình thường. Nhưng nàng không thể chấp nhận nam nhân của mình cùng nữ nhân khác. Nàng không chịu nổi.

Thông qua đôi mắt nàng hần thấy được bất an lo lắng, tay hần ôm chặt nàng, mắt hần nhìn sâu vào đôi mắt thuần khiết long lanh như bầu trời đêm của nàng khoe môi kéo một cái ôn nhu xinh đẹp cười giọng nói trầm thấp bá đạo "Ý của Tịch Nhi cũng giống ta vậy. TA KHÔNG NGHĨ NÂNG BÌNH THÊ, KHÔNG THU THÔNG PHÒNG, DUY ĐỘC SÙNG MÌNH NÀNG, NỮ NHÂN DUY NHẤT CỦA TA CHỈ CÓ NÀNG".

Căn phòng trở nên im lặng tay Lãnh Hàn vẫn ôm chặt eo Nhiệm tịch khuôn mặt hai người sát lại gần nhau. Nàng cất tiếng phá vỡ bầu không khí "tốt lắm nhớ rõ lời nói hôm nay của ngài nếu như ta phát hiện ngài đến gần nữ nhân khác ngoài ta thì ta...." nàng không biết làm gì hần đây.

"thì sao?" giọng hần tà mị thêm vài phần quyến rũ mắt cong cong cho thấy tâm trạng chủ nhân đang rất vui.

"Thì... thì ta đi tìm nam nhân khác....." chưa nói dứt lời thì cánh môi anh đào đỏ mọng xinh đẹp của nàng bị một đôi môi xinh đẹp khác chặn lại, lời nàng muốn nói ra bắt giác nuốt trở vào.

Do bị hôn bất ngờ nàng không kịp thở khẽ hé răng để hút không khí thì hần nhanh chóng tiến quân, lưỡi hần thâm nhập vào khoang miệng nàng, vuốt ve trêu chọc khoang miệng của nàng, lưỡi hần lần mò đến lưỡi nàng, nàng nhẹ rụt lưỡi lại định chạy trốn. Hần dường như biết ý đồ của nàng nào cho nàng trốn, một cánh tay lớn ra sau tóc nàng tìm đến chiếc gáy mảnh mai của nàng nắm chặt áp sát vào mặt hần tay kia hần ôm chặt thêm eo nàng, nụ hôn càng ngày càng sâu, trong không gian im ắng dường như có âm thanh hôn nhau khiến người đỏ mặt tía tai.

Nụ hôn này không còn vụng về như trước nữa mà ngược lại là chiếm hữu tuyệt đối.

(Mọi người thấy chương này sao a, tả cảnh hôn mà tay ta run run, não muốn vỡ ra rồi, ai cho thêm ý kiến đi.)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cùng ngủ

"Ngô...." nụ hôn mãnh liệt kéo dài khiến nàng mất đi không khí khẽ than nhẹ. Lãnh Hàn mới chậm rãi luyến tiếc rồi đi đôi môi anh đào mềm mại của nàng. Tuy hắn rất muốn lại hôn nàng nhưng nhìn khuôn mặt đỏ ửng mê người đôi mắt ngấn nước long lanh nhìn hắn. Hắn bất giác sợ không kiềm chế được mắt nên đành nhìn.

Nhiệm Tịch nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi của hắn đôi mắt mê mang của nàng mang theo ý cười. Bỗng chốc nhớ đến hỏi khẽ "Chàng đến đây làm gì tối như vậy còn xông vào phòng nhân gia?" giọng nàng nhỏ nhẹ như sợ bị người phát hiện đang làm chuyện xấu đường như.

"Nhớ nàng, nên đến xem, vốn định nhìn nàng không ngờ nàng vẫn thức..." nên ta xông vào. Hắn không nói ra câu sao.

"Không làm chứ vương gia, vừa gặp không lâu ngài lại nhớ tiểu nữ tiểu nữ nên vui hay nên giận đây?" nàng kinh ngạc cố ý hỏi. Đáy mắt nàng lại cong cong ý cười. Nàng sẽ thử trao trái tim mình cho hắn, không biết sao khi ở bên hắn nàng lại có cảm giác rất an tâm, không giống như kỳ hoàng tử khiến nàng bất an, Lãnh Hàn hẳn dường như có sức mạnh trấn định nỗi bất an của nàng. Lời nói của hắn khiến nàng tin tưởng, dù dối trá nàng cũng tin. Một lần nữa nàng sẽ trao trái tim cho hắn.

"Suy nghĩ gì đâu?" Lãnh Hàn gõ nhẹ đầu nhỏ của nàng, hắn thấy nàng nhìn hắn mà cứ cười cười. Nụ cười của nàng như khiến trái tim đã đóng băng ngàn năm của hắn tan chảy. Nàng sờ sờ đầu nơi hắn gõ "Suy nghĩ vương gia ngài từ khi nào biết nói lời mật ngọt." Nàng trêu ghẹo nhưng cũng tò mò hắn học khi nào vì bên hắn đâu có nữ nhân nào bên cạnh, chẳng lẽ, nàng ngược nhìn hắn ánh mắt long lanh tìm tòi nghiên cứu hắn.

"Thu lại suy nghĩ của nàng." Ánh mắt của nàng cho thấy đang nghĩ xấu hắn. Hắn thật bó tay với nàng như vậy cũng nghĩ được.

"Không phải" bất giác thốt lên lời nói, nàng theo bản năng giờ tay sợ ai đó sẽ gõ đầu nàng.

Nhìn biểu hiện đáng yêu của tiểu thiên hạ trong lòng hắn không tức giận ngược lại cười khẽ ôm chầm nàng thật chặt.

"Đừng suy nghĩ lung tung, còn nữa, đừng kêu là vương gia này vương gia nọ kêu ta Hàn". Giọng hắn nhẹ nhàng ôn nhu thổi qua tai nàng, hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến nàng tê dại.

"Vương...Hàn" Định gọi hắn vương gia nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng chậm chậm mong đợi, nàng chịu thua thôi đừng nhìn nàng bằng ánh mắt ủy khuất với khuôn mặt tà mị của hắn chứ.

"Gọi lại lần nữa." Tên của hắn phát ra từ môi nàng nghe rất êm tai, hắn rất thích nàng gọi.

"Hàn" Nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, nếu còn như vậy đi xuống thì nàng không đảm bảo nàng sẽ không ăn hắn.

"Khuya rồi chàng nên về ngủ đi?" Nàng nhỏ giọng như muỗi kêu khẽ liếc mắt nhìn nam nhân trước mặt. Hắn vẫn ngồi im trên giường nàng không nhúc nhích. Nàng khó hiểu nhìn hắn. Hắn không định thức đêm đây chứ.

Thấy nàng nhìn hắn, hắn mặt không đỏ tim không đập nhanh trả lời nghi hoặc của nàng "Ta ngủ cùng nàng".

"Bang" đầu nàng như nổ tung. Cái gì hắn muốn ngủ cùng nàng không phải chứ, theo phản xạ nàng cầm chăn che trước ngực "Chàng làm gì?"

Thấy động tác của nàng hắn ngăn người một chút sau đó bật cười. Khuôn mặt khi cười của hắn trở nên có sức sống cùng xinh đẹp càng thêm tà mị quyền rũ nhẹ nhàng thanh lãnh khiến nàng như bị hấp vào bên trong. Hắn nhìn nàng trong mắt đều ý cười chưa bao giờ hắn vui như vậy, thật vui thật vui, nhìn tiểu thiên hạ đang nhìn mình say đắm trong mắt hắn ý cười càng đậm.

Khẽ hạ trầm giọng nói "Đẹp không?" cộng thêm khuôn mặt tà mị mê người phối hợp. Nàng khẽ gật đầu "Đẹp" nhẹ đáp.

Bỗng nàng bừng tỉnh lại tức giận nhìn hắn "Chàng cố ý?". Hắn cười không nói mặc cho tiểu thiên hạ trong lòng đang giờ móng vuốt về phía hắn.

"Được rồi, ngủ sớm thôi" hắn nhẹ nhàng nói hết sức ôn nhu. Sớm trăng đã lên cao như thế rồi sớm gì mà sớm nàng cắn răng nghiêng lợi.

"Đừng giận nữa ngoan, sáng mai ta phải lên triều sớm." Chỉ mấy câu dập tan tức giận của nàng, cũng mặc kệ hắn cởi áo bào nhảy lên giường ôm nàng ngủ. Tựa vào ngực hắn nằm trên tay hắn một tay khác hắn ôm chặt eo nàng khóa nàng vào lòng, nàng nghĩ chắc không ngủ được rồi vì nàng không quen làm cùng người tip xúc gần như vậy, người được mùi long tiên hương nam tính trên người hắn khiến nàng cảm thấy an toàn cũng không biết khi nào nàng đã ngủ rất sâu.

Cảm thấy tiểu thiên hạ trong lòng hơi thở đều đều hắn cúi đầu tay vén vài sợi tóc trên má nàng ra sau tai khẽ hôn lên trán nàng, người được hương thơm từ người nàng hương tự nhiên lần sữa, hắn cũng nhắm mắt mỉm cười hạnh phúc ôm chặt nàng đi tìm chu công.

Tờ mờ sáng "Vương Gia" Phía ngoài cửa Nhị Sát cất nhẹ tiếng kêu đánh thức chủ nhân. Hắn không ngờ vương gia lại đến phủ thừa tướng và ở đây suốt một đêm.

Bên trong phòng có tiếng động, Lãnh Hàn cũng tỉnh hẳn ngủ có chút sâu, lâu rồi hắn mới được ngủ ngon như vậy. Nhìn xuống Tiểu thiên hạ dường như bị phá giấc ngủ nên mi nàng nhú lại rất không hài lòng.

Hắn nhẹ hôn lên trán nàng, dường như rất hài lòng nên mi nàng giãn ra. Hắn cũng mỉm cười nhìn biểu hiện của nàng.

Hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm thật thoải mái nhẹ nhàng rút tay ra đắp chăn cho nàng, bước xuống giường "Vào đi ". Nghe được giọng nói của hắn Nhị Sát bước vào trên tay cầm một thao đồng đặt xuống ghế, Lãnh Hàn bước đến rửa mặt cầm chiếc khăn đặt bên cạnh lao sạch nước trên mặt, xoay người lấy quần áo trong tay Nhị Sát, Nhị Sát xoay người ra ngoài đóng cửa.

Hắn vào bên trong phòng bắt đầu thay quần áo. Nhiệm Tịch đang ngủ theo ý thức sờ sờ bên cạnh trống không, nàng mở mắt nương theo ánh trăng mờ mờ nhìn đến người trong phòng đang mặc quần áo, nàng ngồi dậy ánh mắt còn mơ màng chưa tỉnh ngủ.

Thấy ánh mắt bắn về phía mình Lãnh Hàn xoay người nhìn đến trên giường, đôi mắt to tròn còn mơ màng nhìn hắn, không nhận được bước đến trên giường ngồi xuống, hắn vòng tay ôm nhẹ eo nàng " Vẫn còn sớm nàng ngủ thêm một chút nữa đi, lát nữa ta trở về cùng nàng dùng bữa " giọng nói hắn nhẹ nhàng bên tai nàng, đôi mắt nàng vẫn nhắm trên người hắn gật gật đầu " Được chàng đi sớm về sớm " nàng cảm thấy nàng cùng hắn giống như đôi vợ chồng bình thường vậy.

Nàng khẽ nhướn người hôn lên má hắn. Hắn ngẩn người một chút rồi nhìn nàng mỉm cười hạnh phúc, nàng nào giống nữ nhân khác ngại ngùng nhút nhác bên trong đầy tâm cơ , nàng là nữ nhân đặc biệt độc nhất vô nhị cũng là nữ nhân của hắn.

Nhìn không được cúi xuống hôn lên môi nàng, hắn cắn cắn bờ môi xinh đẹp của nàng "um" nàng khẽ than nhẹ hắn nhanh chóng mở ra răng nàng lưỡi thâm nhập vào khoang miệng nàng tìm đến cái lưỡi đình hương của nàng ra sức trêu đùa.

Vừa trạng thái chưa tỉnh ngủ nàng bị hắn tấn công mãnh liệt như vậy đầu óc trống rỗng, đôi mắt mê ly ngập nước làm hắn say lòng càng thêm ra sức.

Một lúc sau khi nàng không thờ được hắn mới vừa lòng buông ra, khi hai môi tách ra còn kéo theo sợi chỉ mỏng, môi nàng bị hắn cắn mút trở nên sưng đỏ lúc này hắn mới vừa lòng mỉm cười để nàng nằm xuống đắp chăn cẩn thận cho nàng.

"Ta sẽ trở về sớm, nàng ngủ một chút" nàng nhìn hắn một chút rồi mỉm cười gật đầu " Ta chờ chàng về dùng bữa " nghe nàng nói hắn rất vui vẻ nhẹ đặt nụ hôn lên trán nàng rồi nhẹ nhàng đi ra cửa.

(Chương này thế nào? Mời nàng cho ý kiến)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ấm áp

Lãnh Hàn đi rồi nàng vẫn còn cuộn mình trong chăn nhắm mắt chứ không ngủ, trong chăn nàng ngửi được mùi long tiên hương nhàn nhạt của ai kia. Trong đầu lại nghĩ đến những câu hứa hẹn của hắn hồi đêm qua, khuôn mặt nàng hiện lên nhàn nhạt nhu hòa.

Nàng tin hắn, nàng cũng không ngờ đêm qua nàng ngủ rất ngon, trên người hắn dường như có gì đó làm nàng cảm thấy rất an toàn, muốn dựa vào hắn nhiều hơn.

Chỉ biết hắn vài ngày thôi mà lại khiến nàng tin tưởng hắn như vậy, ở bên hắn khiến nàng trở nên yếu đuối muốn dựa dẫm vào hắn. Cảm giác này nhưng là nàng thích.

Trong chăn ấm áp còn mang theo mùi hương của hắn bất giác nàng ngủ thiếp đi.

Mặt trời ló dạng chiếu những ánh nắng ban mai xuống khuôn mặt nàng, nàng nhắm mắt cho thấy sự bất mãn, hai hàng lông mi run run từ từ mở ra đôi con ngươi long lanh trong suốt. Nàng ngồi dậy, hai tay dụi mắt nhìn đến trên bàn ghế có thân ảnh nam nhân cao to, trường bào màu đen, tóc được chải ngay ngắn ra sau đầu, khuôn mặt tà mị, đôi mắt cong cong, môi khẽ nhếch nhìn nàng, trên tay hắn còn cầm một quyển sách, tư thế ngay ngắn.

Hắn làm triều về thấy tiểu thiên hạ còn đang ôm chăn ấm ngủ rất ngon, hắn không nỡ gọi nàng dậy, trên tay cầm sách im lặng xem. Nghe thấy trên giường tiếng động khẽ hắn ngước lên không ngờ lại thấy được bộ dạng đáng yêu của nàng. Buông sách đứng dậy đi đến chỗ nàng ngồi xuống "Tỉnh, đi rửa mặt chúng ta dùng bữa sáng " giọng nói nam tính phả vào tai nàng hắn nhẹ nhàng ôn nhu.

Nhiệm Tịch gật gật đầu mỉm cười nhìn hắn, dưới ánh nắng nhìn nàng như đang tỏa sáng trong lớp hào quang long lánh vậy. Không nhận được hắn nhẹ hôn lên má nàng.

Nàng đỏ mặt trừng mắt với hắn, nhanh chân đứng dậy đến chậu nước đã được chuẩn bị sẵn rửa mặt, hắn mỉm cười nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng cầm lên khăn lau mặt cho nàng, động tác của hắn nhẹ nhàng lướt trên mặt nàng, nàng mặc cho hắn hầu hạ.

Thay y phục hắn cũng giúp nàng thay, nàng chỉ việc phối hợp với hắn, khẽ khép mắt lại hưởng thụ. Sau lại không hưởng thụ cho được mỹ nam xinh đẹp nhất nước đang hầu hạ nàng a. Hơn nữa lại là một vương gia dưới một người trên vạn người nga. Còn là nam nhân của nàng đâu. Khẽ mỉm cười ngọt ngào, như vậy thật tốt.

Hắn chỉnh lại y phục của nàng cho ngay ngắn rồi ngược đầu lên thấy nàng mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn, bất giác hắn cũng mỉm cười ẩn xuống trán nàng một nụ hôn xong rồi lui nàng đến bàn trang điểm để nàng ngồi xuống cầm lấy chiếc lược trên bàn bắt đầu chải tóc cho nàng. Nàng yên lặng nhìn hắn qua gương khuôn mặt hắn nhu hòa.

Hắn mềm nhẹ cầm lấy mái tóc dài như thác của nàng nhẹ nhàng chải, một lát sau một kiểu tóc xinh đẹp hiện ra trước mắt. Nàng mở to mắt ra nhìn "Chàng thật khéo" nàng không ngờ hắn khéo tay như vậy, xoay qua nhìn hắn ánh mắt đậm chiều "thành thật khai báo, chàng đã chải tóc cho ai rồi?" nếu hắn dám nói chải cho nữ nhân khác ngoài nàng thì nàng sẽ đi tìm nữ nhân đó cắt tóc ả rồi uy hiếp ả tránh xa nam nhân của nàng. Hắn thấy đôi mắt mát toát lên ngọn lửa cũng phì cười thành tiếng, Nhị Sát bên ngoài cũng trở mắt nhìn trong phòng rồi, vương gia vừa cười... thật thật sự vừa cười, hắn phải nói với đám lão Sát chuyện động trời này.

"Nàng nghĩ lung tung gì đâu? Ta tự học, thế nào nhìn được chứ?" Hắn nói với vẻ mặt tràn đầy tự tin. Nàng nhìn hắn khuôn mặt tà mị khi cười lại càng xinh đẹp. Sắc đẹp của hắn thật là hại nước hại dân mà, cũng hại cả tim nàng.

Thấy nàng mê đắm nhìn hắn, hắn rất hài lòng. Lại xoay người nàng cầm lên cây cọ, cọ mãi giúp nàng, sao đó nhẹ nhàng tô son cho nàng, màu son không qua đậm nhẹ đủ tôn lên làn da trắng nõn xinh đẹp phối hợp cùng bạch y tôn lên dáng người yếu điệu thướt tha của nàng cùng đường cong cơ thể nàng khiến nàng càng động lòng xinh đẹp.

Hắn nhìn mà không kiềm chế được cúi xuống hôn thật sâu chiếm giữ nàng, chỉ hận có thể đem nàng nuốt vào bụng, giấu tại bên mình không cho ai nhìn ngó.

Hắn không dám hôn quá sâu sợ cơ thể không kiềm chế được vật nàng ra giường mà ăn nàng, hắn không muốn làm nàng sợ, kiềm chế cảm xúc đang dâng trào dưới bụng dưới hắn buông nàng ra thở hổn hển nhìn khuôn mặt đỏ gấc của nàng.

Nàng cảm nhận được có cái gì đó cọ vào eo nàng cứng cứng tay hắn càng ôm chặt nàng càng làm nàng áp sát vào vật đó hơn mặt nàng càng đỏ bắt đầu gầy gĩa như mãi không được "Chàng lưu manh" giọng nàng như muỗi kêu nhưng hắn vẫn nghe được hắn mỉm cười không một chút xấu hổ khàn khàn lên tiếng "Cho ta ôm một lát đừng động ". Nàng nghe lời không dám gầy gĩa giữa đứng im một chỗ.

Một lát sau hắn buông nàng ra nhìn thẳng vào mắt nàng, mặt nàng giờ đỏ gấc không dám nhìn người, nhìn tiểu thiên hạ trong lòng hắn mỉm cười hôm nay hắn cười nhiều nhất trong hai mươi ba năm sống trên đời cũng chỉ có nàng khiến hắn cười nhiều như vậy. Hắn thật may mắn khi gặp nàng.

"Vương gia " Bên ngoài Nhị Sát khẽ gọi.

"Vào đi " dứt lời, bên ngoài mở cửa vào đến là một hắc y trên tay cầm một khay đồ ăn để xuống bàn. Nhị Sát không dám nhìn loạn không thì hắn sẽ bị móc mắt mất. Bỏ xuống khay đồ ăn Nhị Sát nhanh chân lui ra đóng cửa phòng lại.

Lãnh Hàn kéo tay Nhiễm Tịch đến ngồi một bên ghế xới com đưa đến trước mặt nàng, nhìn đồng đồ ăn trên bàn bây giờ nàng mới bắt đầu đói. nhanh chóng cầm đũa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng. Nhìn nàng ăn hai má phình phình trong rất dễ thương. Hắn gấp đồ ăn cho nàng, nàng cũng gấp cho hắn, không khí ấm áp trong phòng càng ngày càng lan tỏa Tịch Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thánh chỉ tứ hôn

Dùng xong bữa sáng Lãnh Hàn lưu luyến không muốn rời xa Nhiễm Tịch, hắn còn rất nhiều việc cần làm nhưng như cũ không muốn rời xa nàng, hắn quyết định phải nhanh chóng lấy nàng về để có thể mọi lúc mọi nơi thấy nàng.

Ngồi trên xe ngựa chạy về Hàn phủ, đến nơi hắn nhanh chóng chạy đến thư phòng cầm lên bút lông viết viết gì đó rồi buông bút lông ra cầm lên tờ giấy tuyên thành nhanh như gió nhảy lên xe ngựa Nhất Sát chờ ở đó "Đi Hoàng cung " lạnh giọng ra lệnh theo một tia nôn nóng.

Nhất Sát bên ngoài xe ngựa khó hiểu Vương gia nôn nóng như vậy làm gì? chẳng lẽ biên cương xảy ra chuyện, Nhất Sát nhanh chóng lấy xe ngựa đến hoàng cung sợ chậm trễ.

Xe ngựa Hàn vương băng băng chạy vào hoàng cung thẳng đến ngự thư phòng, Lãnh Hàn bước xuống xe không đợi thái giám thông báo thì hắn đã tiến vào. Bên trong thư phòng Hoàng Nghiêm ngồi sau đồng hồ sứ sở phê duyệt từng cuốn, nhìn thấy đệ đệ hắn như được cứu rồi nhanh chóng đứng dậy phóng đến chỗ Lãnh Hàn, Lãnh Hàn nhanh chóng né tránh khiến Hoàng Nghiêm vô huyệt ngã trên mặt đất mặt ai oán nhìn phía Lãnh Hàn.

"Đường đường là một đẳng minh quân đứng trên vạn người mà bây giờ lại làm hành động mất mặt như vậy, ngu ngốc" Lãnh Hàn không coi ai ra gì lạnh lùng nói Hoàng Nghiêm.

"Hừ, đệ dám nhục mạ Hoàng thượng xem nên đáng tội gì." Hoàng Nghiêm ai oán nhìn Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn không thèm liếc nhìn hấn một cái lấy ra tờ giấy ném qua Hoàng Nghiêm. Hoàng Nghiêm cầm lên xem trọn cả mắt không tin được nhìn về phía Lãnh Hàn.

"Đệ...." Hoàng Nghiêm chưa nói hết câu Lãnh Hàn lên tiếng giọng vẫn lạnh lùng "Ngay bây giờ.". Không đợi Hoàng Nghiêm nói gì xoay người bước ra khỏi ngự thư phòng nhảy lên xe ngựa chạy về vương phủ.

Lãnh Hàn hấn còn biết bao nhiêu việc cần xử lý còn nhanh chóng đến bồi Tịch nhi đâu, hấn nào có thời gian cùng với tên Hoàng huynh này nói nhiều. (au: Đây gọi là trọng sắc khinh huynh đây mà.)

Về vương phủ hấn vào thư phòng giải quyết tấu sớ.

Tịch Uyển

Nhiệm Tịch ngồi trên ghế lắc lư hai chân suy nghĩ làm cách nào nàng tạo dừng lại thế lực đây. Kiếp trước nàng nghiên về nghiên cứu độc được cùng với y thuật, do nhất thời sơ xuất vì quá tin tưởng kẻ gian nên mới không đề phòng bị hạ độc. Nàng nhớ kiếp trước sư phụ nàng vất vả chỉ dạy cho nàng từ thế nào y thuật cứu người độc thuật giết người. Sư phụ nhưng là không thích nàng cùng Kỳ hoàng tử bên nhau nhưng nàng nhất quyết cãi lời người, một thời gian sau sư phụ biến mất vô tung, đến khi sắp chết nàng mới nhận ra một điều sư phụ nàng biến mất là do Kỳ hoàng tử cùng ả tiện nhân bày mưu lập kế hãm hại ngài.

Sư Phụ nàng Dương Ưu được mọi người gọi là Thần y, Lão nhân rất thích đi đây đi đó không cố định một chỗ tên ngài vang danh bốn nước không ai không biết tên Dương Ưu.

Khi nàng bị ám sát rơi xuống núi là một tay hấn cứu nàng, nhận nàng làm đồ đệ sau đó đi theo nàng về kinh thành. Giờ người thế nào Kiếp trước nàng không bảo vệ được ngài kiếp này nàng nhất định bảo vệ tất cả. Y thuật kiếp trước kiếp này dùng để cứu người, sẽ không để cho kẻ khác lạm dụng hại người như kiếp trước mang tiếng xấu muôn đời.

Bước đầu tiên nàng phải tự lập thế lực riêng mình nhưng cần rất nhiều bạc ngoài y thuật, độc thuật, nàng mang trong người võ nghệ bí truyền cùng với vài võ công khác được Dương Ưu truyền lại, có nên đi võ đài không nhỉ?

Nàng đang lo suy nghĩ một nha hoàn bên người mẫu thân nàng vội vàng chạy vào bẩm báo "Tiểu Thụ nhanh chóng chạy ra phòng khách, thái giám trong cung đến. "

Nghe vậy Nhiệm Tịch híp lại mắt thái giám trong cung đến làm gì chẳng lẽ.... Nàng nhớ lại tối hôm qua Hàn nói hôm nay có chuyện quan trọng thông báo nàng về mặt hấn rất nghiêm túc, nàng hỏi hấn mãi hấn không trả lời chỉ nói ngày mai liền biết khiến nàng tò mò không thôi, thái giám đến thông báo chuyện này.

Đi đến phòng khách thừa tướng mọi người đều ở đó đợi nàng. Nhiệm Tịch bước đến khễ thi lễ với thái giám trước mắt, thái giám nhanh chóng tiến lên đỡ nàng bên miệng còn không quên nói "Ngài chớ lễ nô tài không dám nhận, hoàng thượng cũng miễn quý cho ngài nghe chỉ không cần quý " thái giám khách sáo nàng khó hiểu, mọi người cũng đều khó hiểu hoàng thượng ý gì không cần quý.

Thái giám giờ mở ra tờ giấy tuyên thành màu vàng cất giọng thánh thót vang vang " Hoàng thượng có chỉ Thiên Hùng,Thiên thừa tướng nữ nhi Thiên Nhiệm Tịch tài hoa xinh đẹp, dịu dàng thùy mị, học vấn đầy đủ.... tứ hôn cho Hàn Vương Hoàng Lãnh Hàn trở thành hấn Vương phi một tháng sau là ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ khâm thờ."

Thái giám đọc xong xếp lại giấy tuyên thành đưa cho Nhiệm Tịch nàng ngẩn người nhìn trước mặt thái giám, thái giám cười cười " Chúc mừng vương phi " cầm tuyên thành nhét vào tay nàng.

Thiên Hùng phản ứng nhanh nhất khom người tạ ơn "Tạ ơn Hoàng thượng ". Mọi người theo sau đều tạ ơn Nhiệm Tịch cũng phản ứng lại đây cũng khom người tạ ơn.

Tên Lãnh Hàn chết tiệt chuyện lớn như vậy mà còn bí mật giấu nàng, xem tối nay nàng như thế nào xử hấn, hừ.

Hàn Vương Phủ.

Lãnh Hàn đánh cái rùng mình, là ai đang tính kế hấn?

Hôm nay mới ra được chương mới chỗ ta mạng dạo này hay bị lỗi T.T

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vương gia bị nhốt bên ngoài

Nhiệm Tịch cảm thánh chỉ về hướng Tịch Uyển dưới mọi con mắt của mọi người. Nàng vừa vui cũng vừa bức, chuyện lớn như vậy cũng không cùng nàng nói, đáng chết xem tới nay nàng thế nào trừng phạt hắn.

Nàng nhìn lên hàng chữ ngay ngắn trên tấm giấy tuyên thành, nàng nghĩ có phải quá nhanh không, tuy đêm qua hắn nói chỉ một mình nàng một người nhưng sau này thì sao? Hắn mà dám để mắt tới nữ nhân khác nàng sẽ thiên hán. Nàng dường như ra được một quyết tâm rất mãnh liệt.

Không bao lâu nha hoàn lại chạy lại khom người nhẹ giọng thông báo "bẩm tiểu thư Kỳ hoàng tử đến chúc mừng muốn gặp tiểu thư "

Nhiệm Tịch còn đang suy nghĩ làm thế nào để trừng phạt ai đó, thì nghe nha hoàn bẩm báo, nàng dường như không nghe " Lui xuống đi, nói ta một đang nghĩ ngơi không ai được làm phiền".

Nha hoàn lui xuống nàng khuôn mặt lạnh lùng xung quanh phòng cũng bắt đầu lạnh lên. Nàng quên mất là còn có tên tra nam tồn tại đâu, chết tiệt Lãnh Hân đi mê hoặc nàng làm nàng quên mất tên tra nam này, hừ tới nay gộp lại xử phạt hắn. (À: chị đây là đang giận chó đánh mèo tội anh Hân)

Bên kia phòng khách Thiên Hùng cùng Thiên Dực Phong còn có Hoàng Quân Kỳ. Hoàng Quân Kỳ mặc thanh y, tóc dài bới lên thành đuôi ngựa được trâm ngọc cùng màu với y phục cổ định đai lưng vàng tinh xảo, bên hông treo theo ngọc bội xanh có hình rồng nhìn kỹ sẽ thấy chữ trên đầu rồng chữ "Kỳ". Thiên Hùng như cũ ngồi chủ vị Thiên Dực Phong ngồi phía dưới ngó ngang với Hoàng Quân Kỳ, Thiên Hùng chỉ khách sao vài câu không nói gì thêm nữa Thiên Dực Phong thì khỏi bàn cái hắn xưa nay không thích vị hoàng tử này nên cũng im hơi lặng tiếng Hoàng Quân Kỳ chỉ đáp vài câu cũng không nói gì không khí im lặng âm đạm mà kì dị.

Nha hoàn bước đến khom người hành lễ " bẩm lão gia tiểu thư bảo trong người mệt mỏi, đừng để ai làm phiền ngài " Thiên Hùng phát tay cho nha hoàn lui xuống liếc nhìn Hoàng quân Kỳ khuôn mặt hắn nghe xong lời nói của nha hoàn nhăn nhó lên.

"Kỳ Hoàng Tử tha lỗi cho vài ngày trước tiểu nữ không may té xuống hồ nên hiện trạng không thoải mái cần nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì mời ngài về cho " Thiên Hùng khách sáo nói lựa lời đuổi khách.

Giả vờ không nghe dường như Hoàng Quân Kỳ xoay đầu nói " Đã tiểu thư không khỏe chúng ta càng phải đến xem ".

Thiên Hùng định phản bác, Thiên Dực Phong im hơi lặng tiếng này giờ cũng đã lên tiếng " Kỳ hoàng tử thứ tội nơi ở của nữ quyến đặc biệt là muội muội giờ đã sắp trở thành Hân vương phi Kỳ hoàng tử đến sợ là không hợp quy củ ". Thiên Dực Phong đặc biệt nhấn mạnh từ " Hân vương phi " người ngu ngốc cũng có thể nghe được hắn ý tứ là " muội muội đã sắp thành vợ Hân vương, Kỳ hoàng tử đừng đến làm phiền".

Hoàng Quân Kỳ ánh mắt lạnh lùng như khí thể của hắn nào bằng một nửa Lãnh Hân, Thiên Dực Phong hắn mới không sợ. Làm bạn nhiều năm với Lãnh Hân nhìn khuôn mặt lạnh cùng khí thể hắn cũng bắt đầu thích nghi nhưng chưa dám đến gần Lãnh Hân dù chỉ một chút. Còn tên này chỉ là hạng tép riu so với Lãnh Hân.

Tức giận phát tay áo rời đi, Thiên Hùng cùng Thiên Dực Phong hừ lạnh một tiếng cũng xoay người về viện của mình.

Buổi tối thừa tướng phủ thấp đèn sáng trưng có một ống đèn nhảy trên nóc nhà đến thẳng Tịch Uyển của nàng.

Đến trước cửa phòng nàng Lãnh Hân định mở cửa vào không ngờ bị cái chốt từ bên trong, hắn khó hiểu gõ cửa lên tiếng gọi " Tịch nhi mở cửa cho ta " bên trong phòng Nhiệm Tịch nghe vậy trẻ môi nói vọng ra " Hừ, đây là trừng phạt chàng dám không nói cho ta chuyện quan trọng như thế, hôm nay chàng ngủ ở ngoài đi là vừa ". Nàng nói giọng tức không thể tả.

"Tịch nhi ta muốn cho nàng bất ngờ mà Tịch nhi cho ta vào đi ngoài đây lạnh quá " Lãnh Hân nghe vậy muốn cười nhưng nhin lại kiềm chế giọng nói nhẹ than.

"Đây là trừng phạt chàng ngoài đó mà ngắm lại, sao này không cho chàng giấu ta chuyện gì nữa ". Không hồn giận nói vọng ra.

Tiểu thiên hạ đang ở giận dỗi hắn, hắn đành chờ cho nàng nguôi giận vậy, hắn chỉ cho nàng bất ngờ thôi a, haizz chuyển sang chủ đề hắn nói vọng vào " Hôm nay kỳ hoàng tử đến tìm nàng à?". Hắn nghi hoặc, lúc trước hắn có điều tra nàng, nàng rất thân với kỳ hoàng tử còn đòi gả cho hắn nhưng xảy ra vụ nàng rơi xuống hồ thì bỗng thay đổi rất nhiều, dường như nàng nhìn kỳ hoàng tử chường mắt, phần nộ.

Hắn không hiểu nhưng hắn cũng không hỏi nàng hắn đợi nàng chấp nhận con người hắn, nàng sẽ tự nói thôi.

"Đúng vậy hôm nay hắn tiến phủ hướng ta hạ lễ chúc mừng đòi gặp mặt, ta giả bệnh đóng cửa không tiếp khách ". nàng nói nhẹ nhàng như sợ hắn hiểu lầm nên nói rất chi tiết.

Tiểu thiên hạ bên trong nói chi tiết như thế hắn bên ngoài cười nhẹ nàng là sợ hắn hiểu lầm nàng và kỳ hoàng tử sao? Hắn rất muốn thấy bộ dạng dễ thương của nàng đâu, mong nàng nhanh hết giận để ôm nàng nhìn mặt nàng nha. Nhất Sát cùng Nhị sát trong bóng tối nhìn nhà mình vương gia cười ở đó cùng hóa đá rồi, Nhất Sát bị đá kích mạnh nhất vì hắn nào thấy vương gia có vẻ mặt này, Nhị Sát thì đã gặp một lần vương gia có khuôn mặt như vậy rồi nhưng chưa thích nghi lắm chỉ hóa đá trong giây lát.

Qua một lúc lâu cửa mở thân ảnh tiểu thiên hạ đập vào mắt Lãnh Hân hắn nhanh chóng xoay người ôm nàng đi vào phòng đóng cửa lại. Bị ôm Nhiệm Tịch phản ứng tự nhiên ôm ngang hắn thất lưng, hai người dán sát nhau, nàng có thể cảm nhận được hơi lạnh trên người hắn vì ở ngoài trời quá lâu. Nàng ngược lên nhìn hắn, ánh mắt hắn vẫn tập trung vào nàng từ đầu nên hai mắt giao nhau không khí trong phòng trở nên ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Vương gia dễ thương

Nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của nàng hân nào nhìn được cúi xuống môi hân áp lên môi mềm mại của nàng, mãnh mẽ tiến công chiếm đoạt những thứ ngọt thuộc riêng nàng, hân liếm mút môi nàng rồi nhẹ nhàng đưa lưỡi vào khoang miệng nàng từ từ thưởng thức.

Nàng cảm nhận được hơi thở của hân gần kề mùi long tiên hương sọc vào mũi khiến nàng chìm đắm trong cái hôn ấm áp mãnh mẽ của hân không gian im lặng chỉ nghe thấy tiếng hai người hôn nhau. Bàn tay hân ôm chặt eo nàng như muốn đem nàng nhập vào tận cốt tủy hân, tay khác hân kìm chặt sau đầu nàng càng làm nụ hôn thêm mãnh liệt hai người đứng sát vào nhau không có khe hở. Như cảm nhận được gì đó không đúng có vật gì đó cạ vào eo nàng khiến nàng mở mắt, không cần nghĩ nàng cũng biết là vật gì mặt nàng đỏ như máu, hân cũng nhẹ buông ra nàng ôm chặt nàng hơn khiến nàng không thở nổi.

"Chàng lưu manh " Nhiệm Tịch đỏ mặt trừng mắt với hân. Cố gắng giãy giụa thoát khỏi ma trảo của hân.

"Đừng động, nếu lại động ta sẽ cho nàng biết thế nào là lưu manh đấy." khẽ cười hân vẫn ôm chặt không buông tay, hân phải kiềm chế đợi đến lúc nàng gả cho hân, danh chính ngôn thuận thuộc về hân.

Nghe vậy nàng đang đứng bất động không dám nhúng nhích dù một chút, nhìn tiểu thiên hạ nghe lời như vậy hân khẽ cười cúi đầu hôn nhẹ lên trán xinh đẹp của nàng.

"Vài ngày nữa đến trung thu ta đã sai người làm cho nàng bộ y phục vào cung chính thức ra mắt với mọi người " hân nhỏ nhẹ nói, hân muốn cho cả thiên hạ này biết nàng là của hân chỉ thuộc về hân. Sau này nàng sẽ là nương tử của hân, là hân duy nhất nương tử.

Nàng được hân ôm đến bên giường nhìn khuôn mặt của hân lóe lên ôn nhu trong mắt lại chứa ý cười, có ai biết được Hàn vương lãnh khốc thị huyết này lại có khuôn mặt hết sức dịu dàng như vậy. Nữ nhân khác thấy sẽ mê mẩn hân mất, nghĩ đến đây khuôn mặt nàng tái lại.

Thấy nàng không đáp lời hân khẽ nhướn mày nhìn nàng thấy sắc mặt nàng không tốt lo lắng hỏi " Tịch nhi có chuyện gì trong người không thoải mái sao?" một người luôn luôn khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh Hàn vương trở nên bối rối tay chân, sốt ruột lo lắng, nếu bị đám Nhất Sát thấy thì bọn hân trọn mất cho rằng chủ tử của mình bị đánh trảo rồi.

Nghe thấy giọng sốt ruột của hân nhìn khuôn mặt méo mó vì lo lắng của hân, nàng phì cười âm thanh trong trẻo vang lên khắp Tịch Uyển. Tại sao hân lại dễ thương như vậy chứ.

"Tại sao chàng lại dễ thương như vậy chứ!" Vừa nghĩ đã nói. Lãnh Hàn nghe xong bất ngờ ngăn người mặt tối lại, đường đường là vương gia uy nghiêm hân ai nghe danh cũng sợ mặt mặt thể à nàng dám nói hân dễ thương, nàng là người đầu tiên khen hân như khen một cô gái vậy, nếu là người khác thì chắc sẽ chết trong tay hân không bàn cãi.

"Rầm " bên ngoài dường như có hai vật thể bị rớt xuống từ trên cây, không sai đó chính là Nhất Sát cùng Nhị Sát đang canh gác xung quanh bỗng nhiên tiếng nói của nàng chuyển đến trong lỗ tai bọn họ hai người đồng thời té xuống " cô gái này chết chắc rồi lại dám nói chủ tử bọn họ dễ thương ". Hai người đồng thời mặc niệm cho Nhiệm Tịch. Bọn hân nghe ngóng mãi mà không thấy tiếng động bên trong, bốn mắt nhìn nhau.

Bên trong phòng không gian êm ái Lãnh Hàn ánh mắt hiện lên vài phần bất đắc dĩ nhẹ thở dài, nhấc tay lên gõ nhẹ đầu nàng " Ông trời phải nàng xuống khác ta có phải không." Nếu là người khác thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ nhưng ngược lại nàng nói hân đành chấp nhận vậy ai biểu nàng là nữ nhân của hân làm gì, hân yêu còn không kịp nào nỡ phạt nàng.

Nàng che lại cái đầu bị hân gõ khuôn mặt cười cười nhìn hân "Đúng vậy, ta phụng mệnh lão nhân gia đến đây khắc chàng ". Nhìn khuôn mặt nghịch ngợm của nàng hân đành bỏ tay, nhẹ ôm nàng vào lòng nằm xuống giường hôn nhẹ lên mắt nàng tới môi nàng, dù chỉ chạm nhẹ qua nhưng khiến nàng chìm đắm vào trong đấy.

Nhớ lại câu nói của hân nàng mới trả lời " Trong phủ mẫu thân đã cho người làm y phục cho ta rất nhiều rồi chàng đừng lo lắng chuyện này." Hôm trước mẫu thân vừa cho tú nương đến đo số cho nàng cho ra rất nhiều kiểu áo nhiều đến khiến nàng xem mà đau cả đầu.

"Sau này đồ vật của nàng phải là từ tay ta chuẩn bị " câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại nghe ra mệnh lệnh không được từ chối nàng liền chấp nhận vậy, ai biểu hân là nam nhân của nàng, gặp người khác ra lệnh cho nàng, nàng sẽ một cước đá tung hân.

Nằm kế bên hân nghe được mùi hương đặc trưng riêng hân hơi thở ấm áp của hân khiến nàng cảm thấy an toàn, con buồn ngủ kéo đến nàng nhích đến trong ngực hân tìm tư thế thoải mái ôm chặt eo hân rồi thiếp mất đi. Nhìn động tác của nàng như con mèo nhỏ lười biếng muốn hân chở che trong lòng ngực. Hân mỉm cười nàng rất đặc biệt lần đầu tiên có người khiến hân cười rất nhiều, nói cũng rất nhiều, khiến hân hạ mình hầu hạ, khiến hân muốn bảo vệ nàng không bị thương tổn đến, khiến hân muốn bên nàng mãi mãi, hân thấy hân càng yêu nàng nhiều hơn càng muốn thấy nhiều gương mặt đáng yêu của nàng, bên cạnh nàng hân không hề bài xích khi tiếp xúc nàng, như có vật gì đó hút hân đến gần nàng còn bảo hân phải yêu thương bảo vệ nàng.

Bên nàng khiến hân ấm áp, cũng không biết hân đã thiếp đi khi nhìn tiểu nhân nhi trong lòng lúc nào, nàng như thuốc an thần của hân vậy. Ở bên nàng hân

ngủ rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chính tay làm

Sáng hôm sau người nằm bên cạnh không thấy đâu trên giường hơi lạnh chứng tỏ người kẻ bên đã rời đi từ sớm, Nhiễm Tịch mơ màng đứng dậy, nghe thấy trong phòng có động tĩnh Sương nhi gõ nhẹ cửa đi vào, Sương nhi là một trong bốn nha hoàn mà Lãnh Hàn đưa đến bên cạnh nàng để bảo vệ nàng lúc không có hấn, chính tay hấn chọn ra mỗi người đều có đặc điểm riêng.

Sương Nhi tính tình ôn hòa gương mặt trái son xinh xắn rất dễ bắt chuyện với mọi người, Lãng Lãng tính tình lãnh đạm ít nói lại dịu dàng gương mặt trắng nõn mịn màng, Đường Như tính tình thì lại vui vẻ khuôn mặt đáng yêu kết hợp với nụ cười trong ngần khiến người sờ không nổi buông tay, còn Nhược Hy tính tình thì lạnh lùng khuôn mặt ngũ quan thanh tú lúc nào cũng lạnh nhạt với mọi người. Mỗi người mỗi vẻ, đừng nhìn họ dễ thường lãnh đạm thì khinh thường được, mỗi người đều mang trong người võ nghệ cao siêu.

Sương Nhi bước vào cầm đến chậu nước giúp Nhiễm Tịch rửa mặt, thay quần áo. Mọi việc xong nàng cùng với Lãng Lãng và Nhược Hy ra phủ Nhiễm Tịch muốn thành lập thể lục thì bước đầu tiên phải có là tiền. Nàng cùng Lãng Lãng và Nhược Hy đi đến một cửa hiệu, bên trong là sòng bạc Kỳ Dương, Nhiễm Tịch mặc một bộ nam trang màu trắng, ngũ quan xinh đẹp được nàng che dấu sau lớp trang điểm, trên tay cầm một cây quạt nhìn sơ qua giống như là một công tử bột được gia đình che trở rất tốt.

Lãng Lãng cùng Nhược Hy giả làm hai gã sai vặt bước đi phía sau do được Nhiễm Tịch giúp che dấu khuôn mặt cộng thêm khí chất luyện võ lâu năm tắm trong mưa máu của hai người, khiến mọi người không ai dám lại gần ba người.

Nhiễm Tịch bước vào bên trong có một kẻ sai vặt ra tiếp các nàng khẽ khom người "Đại nhân mời vào" gã sai vặt với khuôn mặt cười cười chỉ nàng sáng bên sòng bạc lớn còn một chỗ trống, nàng bước đến ngồi xuống, Lãng Lãng cùng Nhược Hy đứng phía sau nàng.

Những nam nhân nhìn Nhiễm Tịch vừa mới ngồi xuống tỏ ra trêu ghẹo "Người nhìn eo là tuổi cũng nhỏ thế này có biết chơi hay không, nhìn là biết người được phụ mẫu che trở chưa trải sự đời thôi thì về bú sữa mẹ đi, đến anh em chúng ta típ tục chơi" tên nam nhân thô thiển nói có vẻ khiêu khích, Nhiễm Tịch không quan tâm tới gã nhận bạc từ Lãng Lãng ném vào ô trắng.

"Mặc kệ hấn cho hấn đặt đi tiếp tục mọi người đặt nào ô số chẵn là màu trắng, ô số lẻ là màu đen nào đặt đi." Gã nam nhân cầm lên cái tô để hai con súc sắc đập lại bằng chiếc đĩa bắt đầu lắc lắc còn không quên hô to.

"Đã đặt xong hết chưa, gia mỡ đây!" gã nam nhân nhìn mọi người đã đặt xong xuôi đa số là ô đen chỉ mình Nhiễm Tịch là ô trắng, gã nam nhân nhìn Nhiễm Tịch "Người có chắc chắn đặt hết số tiền đó lên ô trắng không?"

Nhiễm Tịch không trả lời chỉ nhìn vào chén xúc sắc gã đặt trên bàn, gã tức giận vì Nhiễm Tịch không trả lời hấn, hừ lạnh một tiếng mỡ đĩa ra "Hừ tiểu tử chuẩn bị chung tiền cho gia đi, người thua chắc...." chưa nói hết lời gã đã im lặng trợn mắt nhìn trên bàn súc xác, mọi người đều đứng hình "sao có thể gã đã lắc ra số lẻ mà sao có thể là số chẵn" gã dụi mắt để chắc mình không nhìn lầm. "tên tiểu tử này chỉ là ăn may, đúng chỉ là ăn may thôi".

Lại một lần nữa đồ súc xác bên trong ai cũng im lặng "sao có thể gã đổ mười lần đều là số chẵn". Nhiễm Tịch vẫn đặt số tiền ở ô trắng đó nhưng có sự khác biệt là trong tay Lãng Lãng từ cầm một tờ ngân phiếu chất thành nhiều tờ, cho thấy nàng thắng được khá nhiều. Chơi chán rồi nàng cũng không ở lại đâu không thôi sẽ phiền phức nên đứng dậy cùng Lãng Lãng và Nhược Hy đi ra sòng bạc.

Như cảm nhận được gì Nhược Hy lập tức ôm Nhiễm Tịch biến mất lên cây Lãng Lãng theo phía sau nhìn xuống chỗ họ vừa đứng lại xuất hiện thêm nhiều gã nam nhân "Làm sao bây giờ mất dấu rồi?" một gã to xác nam nhân nhăn mày nhìn gã nam nhân khác.

"Nếu không tìm được bọn hấn lấy lại tiền lão đại sẽ giết chúng ta mất." Lão đại mà bọn hấn nói chính là tên đã đồ súc xác và khiêu khích Nhiễm Tịch, vừa nhìn nàng đã nhận ra ngay.

"Đi thôi về phủ" Thấy bọn chúng rời đi Nhiễm Tịch ra lệnh hồi phủ. Bước vào Tịch Uyển khuôn mặt nàng như nở hoa cười mãi không ngừng trông tay lại là cặp ngân phiếu vừa gom vừa đếm.

Bổng Đường Như bước vào cung kính "Tiểu thư, chủ tử cho người đem y phục lại đây cho người".

Nhiễm Tịch buông trong tay ngân phiếu ngược đầu lên nhẹ nói "Đem đến". rồi cúi xuống típ tục đếm ngân phiếu.

"Vâng" Đường Như cung kính.

Một lúc sau hai gã áo đen vác một cái rương đến trước mặt nàng, hai người áo đen này là Nhất Sát cùng Nhị sát, bọn họ cung kính cúi đầu với nàng "Tiểu thư, chủ tử ra lệnh chúng thuộc hạ đem đến cho tiểu thư mời tiểu thư xem qua" Nhị Sát cung kính lên tiếng.

Lúc này Nhiệm Tịch đã bỏ ngân phiếu vào hộp nhỏ đưa cho Surong Nhi, Bước đến cái rương Nhất Sát nhẹ mở bên trong lộ ra một bộ y phục màu xám thêu hoa sen trắng tinh xảo, Nhiệm Tịch cầm lên bộ y phục vải mềm mại sờ vào thật thích, kiểu dáng không quá cầu kỳ, lại nhẹ nhàng, vừa nhìn nàng đã thích, kế bên là bộ trang sức được điêu khắc tỉ mỉ bằng ngọc màu trắng lấp lánh, trăm cái, đôi bông đều là hình hoa sen trắng tinh khiết như đang nở rộ. Nhiệm Tịch nâng từ trước đến nay không thích cầu kì không thích những trang sức nặng đầu, nhưng cầm lên những cái đó trầm khiến nàng thích từ tận đáy lòng.

"Tiểu Thư đây là chính tay chủ tử thiết kế ra bộ y phục và cho tú nương có tay nghề nổi tiếng nhất Thanh Long quốc làm ra, cùng với bộ trang sức là chính tay chủ tử tự làm." Nhất Sát thành thành thật thật nói, Nhiệm Tịch nghe mà ngẩn cả người, Lãnh Hàn hẳn tự khắc trầm cho nàng sao?, Đầu đó trong tim nàng lại càng không ổn càng ngày đập càng nhanh, nàng vui vì không phải hân tặng cho nàng bộ y phục tơ tằm quý giá, cũng không phải là bộ trang sức bằng ngọc mà nàng vui vì hẳn chính tay làm cho nàng.

"Miễn là Hàn làm ra bằng vải tơ tằm hay vải bố, đá cứng hay, ngọc thô vẫn là ngọc tốt ta đều thích vì đó là chính tay chàng làm cho ta." Bất giác Nhiệm Tịch nói ra lời khiến người trong Tịch Uyển đều sửng sốt.

Chính nàng cũng không biết, bây giờ nàng chỉ nhớ đến Lãnh Hàn, nhớ khuôn mặt hân cử chỉ đáng yêu của hân tướng tượng ra hân ngòi khắc ngọc trăm tạng nàng, nàng bỗng cười nhẹ trong mắt vô hạn ôn nhu, đám Nhất Sát xem mà ngẩn cả người.

Bỗng có một cơn gió thổi tới kèm theo giọng nói lạnh lùng " Quay chỗ khác " Nghe được giọng nói quen thuộc Nhiệm Tịch chỉ ôn nhu cười, còn đám Nhất Sát đều quay lưng.

Bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt, Lãnh Hàn xuất hiện nàng hơi bất ngờ nụ cười vẫn giữ y thính. Khi này nàng cười lãnh Hàn đứng trong bóng tối cũng thất thần, nụ cười xinh đẹp ôn nhu trong mắt nàng không thoát khỏi mắt hân khiến hân chìm sâu vào khi ấy tim hân đập rất nhanh. Vì muốn xem biểu hiện khuôn mặt nàng khi thấy đồng đồ hẳn tự mình làm sẽ thế nào, nhưng thật may hân đã đến bằng không hân sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc xinh đẹp này.

Thấy Lãnh Hàn vẫn còn thất thần Nhiệm Tịch cười vui vẻ lấy tay quơ quơ trước mặt hân, vừa quơ vài vòng chưa kịp rút tay đã bị một cánh tay to lớn nắm chặt kéo vào lòng, bất ngờ Lãnh Hàn cúi xuống hôn lên cánh môi anh đào của nàng, không có chiếm đoạt chỉ có ôn nhu tha thiết, nụ hôn như biểu đạt tình cảm của hân giành cho nàng vậy. Khiến nàng chìm đắm vào trong nụ hôn đó, đầu óc trống rỗng, hai người cứ dây dưa luân hãm trong đó không ai muốn thoát ra.

Đám người Nhất Sát vẫn đứng yên một chỗ quay lưng về phía hai người ánh mắt giao nhau.

" Chúng ta lui ra hay là vẫn đứng như vậy?"

"Chủ tử bảo chúng ta quay lưng, nếu không có lệnh của chủ tử chúng ta không được nhún nhích "

"Phải đợi tới chừng nào?"

" Tới khi chủ tử ra lệnh "

"..."

"..."

"..."

"..."

Cả đám im lặng trao đổi ánh mắt nhìn trời thăm thẳm.

Chương này ta thấy dài nhất trong các chương. Khúc đầu hơi chán nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tết Trung Thu (1)

Hôm nay là ngày Hoàng cung rất bận rộn, thái giám, nha hoàn chạy tới chạy lui tay thì cầm này tay thì cầm kia rất náo nhiệt, trong hoàng cung gửi thiệp mời các nơi mời các đại nhân gia quynh cùng đến thưởng trăng với hoàng thượng và hoàng hậu.

Phủ thừa tướng, phòng khách đông đúc Thiên Hùng cùng thê tử Nhan Kim ngọc ngồi chủ vị, Thiên Dực Phong ngồi bên dưới cùng với vài người của Thiên Gia. Thiên Lăng đại thúc của Thiên Dực Phong cùng với Nhiệm Tịch kế bên là thê tử Quỳnh Đường cùng với con trai lớn Thiên Kiều và con gái Thiên Nhã Nhiên, ông là ca ca ruột với Thiên Hùng cũng là đại tướng quân dưới trướng của Hàn Vương.

Thiên Lăng khuôn mặt cùng với Thiên Hùng khá giống nhau, khuôn mặt nghiêm nghị, tóc đen gọn gàng, màu da đồng, lông mày rậm, ông mặc y bào xanh thanh nhã, khí chất bùng bùng, đi theo Hàn vương nhiều năm tắm ra từ mưa máu nên tính tình lạnh nhạt ít nói.

Quỳnh Đường khuôn mặt trái son, đôi mắt khẽ híp, tóc dài được bới ra sau cổ định bằng những cây trâm hình bướm mỗi cử động đều khiến những con bướm trên đầu nàng khẽ bay trong rất tao nhã, mặc một chiếc váy xanh lá, động tác của chỉ nhẹ nhàng.

Thiên Kiều khuôn mặt lãnh đạm, ôn hòa, mặc y bào màu trắng thanh nhã thoát tục, tóc bới ra sau được dây buộc tóc cổ định, hấn giống như trích tiên lạc phàm trần.

Thiên Nhã Nhiên, khuôn mặt nhỏ đáng yêu nàng mười một tuổi nhỏ hơn Nhiễm Tịch ba tuổi, tính cách lại dịu dàng đáng yêu, nàng mặc váy màu vàng tôn lên dáng hình nhỏ xinh của nàng, tóc dài nhỏ được bới một bên, xõa một bên trong đáng yêu xinh xắn khiến người muốn ôm vào lòng.

"Tiểu thư đâu, tại sao còn chưa tới " Thiên Hùng lên tiếng

" Bẩm lão gia, tiểu thư sắp đến rồi ạ "

Tất cả mọi người ngồi đây chỉ đợi một mình Nhiễm Tịch.

Vừa dứt lời có một thân ảnh bước nhẹ tảo nhã đi vào, nàng mặc y phục màu bạc được thêu những đóa sen trắng kim tuyến mỗi bước chân của nàng khiến những đóa sen trắng trong thêm sinh động lấp lánh, dáng người thon gầy đầy đặn, tóc dài như thác được cổ định xinh đẹp bởi ngọc trâm hình hoa sen trắng, gọi lên làn da trắng nõn, khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp tuyệt trần, sóng mũi cao, môi đỏ, mắt to long lanh thuần khiết, nhìn đến thân ảnh của nàng mọi người trong phòng đều ngẩn người, im lặng nhìn chăm chăm vào nàng .

Họ chưa từng thấy ai khuynh quốc khuynh thành như vậy, đến cả đệ nhất mỹ nhân Khương Song Nhu cũng không đẹp bằng nàng.

" Muội muội thật xinh đẹp nha." Thiên Dực Phong lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

" Bây giờ huynh mới phát hiện sao " nàng trêu đùa

"Hóa ra con heo cũng có thể biến thành thiên nga nha, chứ không phải cóc gè" Thiên Dực Phong trêu cợt

Nhiễm Tịch trừng mắt với ca ca mình, không thèm nhìn nữa đi đến chỗ Thiên Hùng cũng Nhan Kim Ngọc khom người "Nữ nhi đến rồi, thỉnh an phụ thân mẫu thân ".

"Đứng lên nữ nhi bảo bối của ta hôm nay thật đẹp " Thiên Hùng lên tiếng nhẹ nhàng nói. Nhan Kim Ngọc ngồi kế bên cũng mỉm cười nhìn con gái.

" Tịch nhi rất giống đệ muội khi còn trẻ " một giọng nói uy nghiêm vài phần khen ngợi, Thiên Lăng ánh mắt cười cười nói.

" Đúng vậy Tịch nhi xinh đẹp là thừa hưởng từ đệ muội " Quỳnh Đường giọng dịu dàng lên tiếng phụ họa.

Nhiễm Tịch xoay người hành lễ với Thiên Lăng cùng Quỳnh Đường " tịch nhi ra mắt cậu, dì " nàng lễ phép thưa.

" Tốt tốt đứng lên nào đứng lên " Thiên Lăng bước đến đỡ nàng, mỉm cười.

" Biểu ca, biểu muội " Nhiễm Tịch gật đầu với đứng kế bên Thiên Kiều cùng Thiên Nhã Nhiên.

"Biểu muội hảo " Thiên Kiều lạnh nhạt lên tiếng không che dấu được ôn hòa.

"Biểu Tỷ hảo " thiên Nhã Nhiên nhẹ nhàng, ngượng ngùng chào lại Nhiễm tịch.

Nhiễm Tịch cười nhẹ Bước đến bên cạnh Thiên Dực Phong.

"Muội muội nếu ca không làm thì đây có phải là đồ vương gia tự tay làm không?" Trong giọng tò mò không che giấu được trêu chọc nàng.

"Huynh ghen tỵ, hay là để ta nói với Hàn, là huynh cũng muốn có vài bộ do chính tay Hàn làm tặng cho huynh." Nhiễm Tịch cười tà nhìn Thiên dực Phong.

Nghe xong Thiên Dực Phong lạnh tóc gáy nài nỉ xin lỗi Nhiễm tịch " Tịch nhi muội biết là ta thương muội nhất mà nên muội tha cho huynh được không." Đứng đùa chứ hấn không dám chọc tên đại ác ma ấy đâu, cứ tưởng trêu chọc muội muội một chút không ngờ bị nàng đáp trả một cách không đường sống, đúng là nữ nhi lớn khó giữ mã.

"Được rồi đến giờ rồi chúng ta xuất phát thôi " Thiên Hùng lên tiếng.

Mọi người đứng lên đi ra xe ngựa của mình tiến đến hoàng cung.

Đến cửa cung, xe ngựa dừng lại mọi người bước xuống xe. Nhiễm Tịch vừa xuất hiện thì Nhất Sát bước đến khom người cung kính "Vương Phi vương gia mời ngài cùng lên xe ngựa ".

Mọi người trong nhà đều nhìn nàng. "Nàng vô tội nha, đừng nhìn nàng như vật chứ.". Thiên Dục Phong nhìn nàng bằng ánh mắt ái muội, nàng không thèm nhìn mà nói vài câu với phụ mẫu cùng cậu đi rồi bước theo Nhất Sát đến chiếc xe ngựa đậu gần đây có biểu tượng của Hàn Vương, không chần chừ Nhiệm Tịch bước lên xe ngựa rất tự nhiên đi vào bên trong.

Lãnh hàn ngồi trong xe nghe được động tĩnh bên ngoài bèn ngược lên đôi cặp con người màu tím nhìn chăm chăm bóng dáng vừa bước vào xe, bỗng chốc ngưng thân.

Nàng tóc dài như thác được cố định bởi trăm hoa sen trắng ngọc, bộ váy bạc óng ánh hình sen trắng, tôn lên dáng người gọi cảm đầy đặn, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn lung linh thuần khiết, môi đỏ như hoa anh đào, nàng xinh đẹp khuynh thành khuynh quốc. Hắn chưa bao giờ bị mê hoặc bởi sắc đẹp của bao nữ nhân khác, vậy mà bây giờ hắn lại bị sắc đẹp nàng mê hoặc, hắn tự nhận định lực của mình rất tốt nhưng kể từ khi gặp nàng hắn thấy mình không kiềm chế được sẽ đè nàng ra và ăn luôn cả nàng nhập vào cốt tủy.

Thấy Lãnh Hàn nhìn mình chăm chăm nàng không tự chủ được đỏ mặt, trùng mắt với hắn. Nhìn thấy được biểu hiện đáng yêu của nàng hắn không nhịn được kéo tay nàng, do quá bất ngờ Nhiệm Tịch không giữ được thăng bằng ngã vào vòng tay ấm áp của hắn, ngửi được mùi long tiền hương nam tính trên người hắn, không biết sao nàng cảm thấy yên lòng.

Còn chưa kịp lên tiếng thì môi anh đào của nàng bị một đôi môi ấn xuống, những từ muốn nói lại nuốt xuống vào cổ họng. Bạc môi trên môi anh đào của nàng khẽ liếm, cắn, rồi mút, do thiếu dưỡng khí nàng hé môi để hít thở, thừa cơ Lãnh Hàn nhanh chóng dùng lưỡi tách ra răng trắng của nàng, thâm nhập vào bên trong khoang miệng của nàng.

"Ngô...ân..." Rốt cuộc không thể khác chế chính mình Lãnh Hàn đối với Nhiệm Tịch càng hôn càng sâu mãnh liệt đoạt trong miệng của nàng mật ngọt, âm ướt ấm áp lưỡi không ngừng cùng nàng dây dưa, truy đuổi, chơi đùa, mạnh mẽ cướp đoạt nàng hô hấp...

Hắn cảm thấy không đủ! cần bản không thấy đủ, của nàng mỹ vị quả thật là tốt đẹp hương vị khiến hắn muốn ngừng mà không được, không nghĩ buông ra, trong đầu Lãnh hàn bây giờ chỉ có một ý niệm là: Muốn nàng, hung hăng yêu nàng, muốn nuốt trọn nàng vào bụng nhập vào hắn cốt tủy.

Nhiệm Tịch vô lực sở hữu đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ có thể theo bản năng, nâng lên song chường ôm hắn cổ, theo động tác của hắn mà đáp lại, cả người nàng yếu ớt vô lực tùy ý hắn dao động trong khoang miệng nàng, mê người mật ngọt do nàng không kịp trở tay từ trong miệng tràn ra.

Ái muội yêu kiều thanh âm vang lên bên tay Lãnh Hàn. Nhiệm Tịch tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, ngay tại nàng không thể hô hấp thời điểm Lãnh Hàn nhẹ nhàng rời của nàng môi, hai cánh môi ái muội kéo ra sợi chỉ bạc, kia khung cảnh khiến vô cùng mị hoặc.

Nhiệm Tịch hít lấp hít để không khí khuôn mặt đỏ ửng khiến người không thể kiềm chế được dục vọng muốn ăn nàng.

Lãnh Hàn hô hấp có chút trọng, cố gắng kiềm chế bên dưới rút rịch muốn thức tỉnh, cố gắng dùng nội lực áp chế lửa nóng trong lòng, nhìn đến nàng mê ly đôi mắt, đôi môi vì hắn mà sưng đỏ, hắn cười khẽ thờ dài đầu hàng, nàng thật là tiểu yêu tinh mà.

Nhìn đến hắn cực khổ áp chế chính mình muốn chiếm hữu nàng dục vọng, trong lòng ấm áp cảm động, hắn vì nàng mà nhẫn nhịn mấy lần, hỏi sao trong lòng nàng lại không yêu hắn chứ. Nào có nam nhân nào như hắn chịu dày vò áp chế chính mình dục vọng trong khi có con mồi trước mặt. Nàng nhìn hắn chăm chú nhìn người nam nhân vì nàng, làm mọi thứ cho nàng, nàng nhẹ nhàng đến gần ôm cổ hắn, không nói lời nào.

Hắn cũng nhẹ nhàng ôm nàng cổ, khẽ hít hương thơm tự nhiên lẫn mùi sữa, càng ôm chặt nàng, thanh âm khàn khàn khẽ nói " Lần sau ta không chắc mình sẽ nhìn được đâu, tiểu yêu tinh " ôn nhu sùng nịnh nói.

"Được " nàng cười ngọt ngào thơm nhẹ má hắn.

(Nay dài hơn chương trước nữa nè, các nàng có thương ta không? Chắc thương truyện hơn ta quá TT, Chúc các nàng ngủ ngon <3 yêu mấy nàng)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tết Trung thu (2)

"Vương gia, Vương phi tới " Bên ngoài Nhất sát cung kính gọi nhẹ hai người bên trong. Lãnh Hàn ôm Nhiệm Tịch xuống xe. Mặt Nhiệm Tịch đỏ bừng nàng vẫn chưa thành thân với Hàn đầu mà gọi nàng "Vương phi " hơn nữa lại gọi thuận miệng như vậy.

Nàng trừng Lãnh Hàn liếc trắng mắt, nhất định là tên này ra lệnh rồi. Nhiệm tịch đoán không sai, hôm trước Nhất Sát cùng Nhị sát nhận mệnh đưa y phục cho nàng nghe bọn hắn kêu nàng là tiểu thư bỗng hắn nghe thấy chương tai, về phủ ra lệnh cho tất cả từ nay gọi nàng vì Vương phi, trước sau cũng gọi, giờ gọi trước cũng là bình thường.

Nhìn khuôn mặt nàng, thấy biểu cảm đáng yêu của nàng, Lãnh Hàn thật là không nhịn được muốn cúi xuống hôn nàng, nhưng vì chỗ đông người nên hắn đành nhịn xuống, hắn sợ phá hỏng nàng thanh danh. (AU: Anh cũng sợ phá chị thanh danh thế sao đêm nào cũng mò đến ngủ thế?..-)

"Hàn Vương đến, Tiểu...Hàn Vương phi đến " Tên thái giám định gọi nàng là tiểu thư bị Lãnh hàn mắt lạnh đầy sát khí nhìn chằm chằm đành sửa lại cách gọi.

Bên trong mọi người nghe thái giám tuyên đều nhìn qua bên này, Lãnh hàn cùng Nhiễm tịch được sự chú ý nhiều nhất. " Thật đẹp đôi a" Có người trong đám đông lên tiếng mọi người đều đồng thời gật đầu phụ họa " Đúng vậy ".

Lãnh Hàn hôm nay vận bộ Bạc y cùng chất vải và kiểu dáng với nhiễm Tịch nhưng khách chỗ là trên y phục hần thù mây được chỉ kim tuyến mai tinh sảo, họa tiết mây linh động theo mỗi bước chân hần, như đang lơ lửng trên không trung.Tóc gọn gàng búi ra sau được ngọc trầm trắng cổ định, khuôn mặt tà mị, mê người, hút hồn bao nhiêu cô gái, mắt tím như ẩn như hiện nếu nhìn kỹ sẽ thấy được một thân ảnh màu bạc khác trong mắt hần, bạc môi khẽ cong. Hần là nhìn nàng cười.

Nhiễm Tịch vận bộ bạc y được thêu hình hoa sen trắng những đường chỉ kim tuyến tinh sảo, dây lưng bạc tôn lên dáng người yếu điệu xinh xắn của nàng, những đóa sen linh động như nở rộ khi nàng nhấc nhẹ bước đi, cử chỉ tao nhã. Tóc nàng được vấn đơn giản được ngọc trầm trắng hình hoa sen cổ định. Nàng giống như một đóa hoa thuần khiết, đôi mắt to tròn long lanh, cánh môi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp không một chút phấn, khiến nhiều nữ nhân ghen tỵ nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người vừa bước vào lại là trung tâm sự chú ý của mọi người. Hai người như tiên đồng ngọc nữ giáng xuống thế gian, nam yêu mị xinh đẹp tuyệt trần, nữ khuyên quốc khuyên thành như thiên tiên, hai người thần tiên quyền lực " vô cùng vô cùng đẹp đôi ".

Nhiễm Tịch cảm nhận được bao nhiêu con mắt hâm mộ, ghen tỵ, hận... đổ dồn về hai người, nàng dường như giả vờ không thấy sánh vai cùng lãnh Hàn bước đến chỗ Hoàng Nghiêm " Hoàng Huynh ", "Hoàng Thượng" cả hai đều đồng thời lên tiếng chỉ hơi cúi người.

Hoàng Nghiêm nhìn đến thảm thán: Tuyệt phối quả nhiên tuyệt phối, hần cứ tưởng đệ đệ hần cô đơn đến già, không ngờ xuất hiện được một cô gái khiến hần yêu như vậy.

"Đệ đệ, đệ muội đứng lên đi không cần đa lễ " Hoàng Nghiêm cười vui sướng.

"Tạ Hoàng huynh ", "tạ Hoàng Thượng" Lãnh Hàn đỡ Nhiễm Tịch đứng lên.

"Sao này cứ giống như Hàn gọi ta hoàng huynh là được, đệ muội không cần khách sáo " Hoàng Nghiêm vui vẻ, xem ra đệ đệ tìm được một nàng dâu không tồi.

" Thần nữ tuân mệnh " Nhiễm Tịch khuôn mặt không nịnh nọt, lạnh nhạt đáp ứng, đối với nàng Ngoài Lãnh Hàn cùng với người nhà nàng sẽ thân thiết thoải mái, nhưng đối người ngoài nàng chưa thể tin tưởng được cho dù đó là hoàng huynh của Hàn.

Lãnh Hàn không nói một lời, đem Nhiễm Tịch đến vị trí giành cho hần cùng nàng ngồi xuống.

"Kỳ Hoàng Tử đến " giọng thái giám lại vang lên.

Một thân ảnh trang nhã bước vào khuôn mặt tươi cười " Tham kiến phụ hoàng " khom người hành lễ.

" Miễn lễ " Hôm nay tâm trạng Hoàng Nghiêm không tồi nên vui vẻ nói.

"Tạ phụ Hoàng " Hoàng Quân Kỳ đến chỗ Lãnh Hàn khẽ liếc trong lòng hần Nhiễm Tịch nhìn cũng không thềm nhìn mình " Bái kiến tiểu thúc " khom người hành lễ với Lãnh Hàn.

" Đứng lên đi " Lãnh Hàn lạnh giọng. Hoàng Quân Kỳ đứng dậy, Lãnh Hàn thêm một câu " Ra mắt người Thảm Thảm đi " nhìn về phía nhiễm Tịch nhưng lại nói với Hoàng quân Kỳ.

Hơi chần chờ Hoàng Quân Kỳ khẽ cúi " Ra mắt thảm thảm " giọng có hơi miễn cưỡng

"Đứng lên đi " Nhiễm Tịch nhin cười ra lệnh. Hàn hần đây là đang bức bối đi, chuyện lần trước Hoàng Quân Kỳ đến đòi gặp nàng ai đó vẫn còn nhớ đi.

"Hừ, người của hần cũng dám đề ý, muốn chết ", ai đó phóng dấm khắp nói Nhiễm Tịch ngồi bên cạnh nhin cười, khuôn mặt ghen tuông của Hàn khiến hần càng thêm yêu nghiệt nga. Thật "Hại nước hại dân mà "

"Được rồi các ái khanh, hôm nay là tết trung thu không cần chú ý lễ tiết, thoải mái nào. " Hoàng Nghiêm giọng lên ly rồi về phía các chư thần, mọi người đều vui vẻ ra sức chúc mừng.

Lãnh Hàn thì chọn lựa những đồ ăn ngon gấp vào chén Nhiễm Tịch, Nàng ăn rất nhiều nhưng không mất đi phần cử chỉ cao quý, Nhiễm Tịch cũng gấp cho Lãnh Hàn đồ ăn mà hần thích nhất, cử chỉ tự nhiên dường như đã làm hàng nghìn trăm lần, khiến mọi người cũng mở to mắt mà nhìn Hàn Vương ôn nhu gấp thức ăn cho Vương Phi, một bước tranh duy mỹ xinh đẹp động lòng người mang theo đầy ám áp khiến người trầm mê.

Nào ai để ý phía dưới có một nữ nhân nhìn chằm chằm hai người ánh mắt đầy ghen tỵ, hai tay bấm vào da thịt đến chảy máu thịt mà nàng không phát giác mà chỉ nhìn vào Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch.

Nhiễm Tịch nàng không thích những nơi đông người như vậy quá lâu bèn quay qua nhìn Lãnh Hàn " Ta đi ra ngoài hít không khí một chút ". Lãnh Hàn hần biết nàng không thích nói đông người nên gật đầu.

"Ta bồi nằng " lãnh Hàn ôn nhu nhìn nằng, " Không cần đâu tự ta đi là được, một mình chàng đừng có mà trêu hoa ghẹo nguyệt đấy " Nhiệm Tịch lắc đầu, không quên uy hiếp Lãnh Hàn không nên lên phén với người nữ nhân khác. Lãnh Hàn phì cười đáp một tiếng "Được, nhanh về nhé, kéo ta lại trêu hoa ghẹo nguyệt". Nhiệm Tịch trừng mắt hần bước đi, ai đó còn ngồi chỗ đó cười nhìn theo hình bóng nằng.

"Thật trong lành " Nhiệm Tịch hít nhẹ thở ra tận hưởng không khí nhàn nhã. " Ai " Nghe thấy tiếng bước chân đến gần nằng, nằng nhanh chóng quay người mắt lạnh nhìn sau bụi cây.

"Tịch nhi đúng là nằng, chúng ta thật có duyên " Hoàng Quân Kỳ từ trong tối bước ra cười động lòng.

" Kỳ hoàng tử xin tự trọng, ta nhớ ta và người không thân thiết đến nỗi gọi nhau thân mật như vậy, mong ngài gọi ta Thiên nhiệm Tịch" Nhiệm Tịch lạnh giọng nói. Tâm trạng anmgf đang rất tốt bỗng xuất hiện tên ác ôn này. Làm nằng mất hứng.

" Đừng xưng hô xa lạ với ta như vậy, chẳng phải lúc trước nằng muốn cưới ta đó sau, còn đòi sống đòi chết. " Hoàng quân Kỳ nhắc lại chuyện cũ để khiến nằng xiêu lòng, ánh mắt chân thành.

" Chắc do ta mất mùi với nãi bị vô nước nên mới hành động như vậy, mong Kỳ hoàng tử bỏ qua " Đúng là trước kia óc nằng bị vô nước mất bị mùi mới thích hần.

" Nằng là đang sử dụng lạc mềm buộc chặt sao?" Hoàng Quân Kỳ nở nụ cười tươi rồi hút hồn.

"Kỳ Hoàng Tử đánh giá mình quá cao đi." Nhiệm Tịch không thèm liếc hần một cái, thật bản mặt nằng.

" Ta chỉ muốn mời nằng bữa cơm được không?" Hoàng quân Kỳ nhần nhin nếu không vì chức vị của cha nữ nhân này hần mới không hạ mình như vậy, chịu xỉ nhục. Sau này hần sẽ trả nằng lại gấp đôi (À: méo có cơ hội đâu đừng mơ tưởng nhé:)).)

"Xin thứ lỗi ta không thể phụng bồi " Nhiệm Tịch không chần chừ từ chối thẳng.

" Thiên Nhiệm Tịch ngươi đừng quá đáng " Hoàng quân Kỳ không thể nhịn được nữa, Nhiệm Tịch không cho hần mặt mũi.

"Tịch Nhi " một giọng nói lạnh băng pha theo chút ôn nhu.

" Hàn sao chàng tới đây?" Nhiệm Tịch vui vẻ nhìn trước mắt nam nhân đang đến gần.

"Tuồng nằng, được không " Lãnh Hàn không xấu hổ nói.

"Chàng đáng ghét "" Nhìn biểu hiện của Lãnh Hàn Nhiệm Tịch đỏ mặt, đám nhẹ ngực hần.

" Kỳ Hoàng Tử tìm vương phi bốn vương có chuyện gì sao?" Lãnh Hàn cất lên giọng lạnh băng,hần khí bắt đầu bao trùm xung quanh.

"Tiểu thúc đừng hiểu lầm, ta tình cờ gặp... thăm thăm nên hỏi thăm vài câu " Hai từ thăm thăm vẫn là miễn cưỡng nói ra.

"Thê tử ta, ta lo không cần ngươi bận tâm " giọng ai đó vang lên thật chua đứng bên cạnh Nhiệm Tịch cũng nhận thấy rõ ràng, cười thầm trong lòng" hần của nằng thật đáng yêu đâu.

"Làm phiền tiểu thúc, ta cáo lui "Hoàng quân Kỳ nhanh chóng cáo từ, không dám quay đầu hiện giờ Lãnh Hàn hần rất đáng sợ Hoàng quân Kỳ không nên chọc giận Lãnh Hàn thì hơn.

"Hàn, hần đi rồi chàng đừng phóng giám nữa, thật chua. " Nhiệm Tịch cười trêu ghẹo.

Lãnh Hàn nhìn xuống tiểu nhân nhi " Nằng còn bảo ta không nên trêu hoa ghẹo nguyệt, chính nằng mới đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt đấy, hừ." Ai đó uy khuất , lên án.

" Được được, ta cũng không có muốn trêu đâu, tại chúng tự tới trêu ta nga " nhiệm Tịch vô tội trả lời đôi mắt to tròn long lanh nhìn Lãnh Hàn vẻ mặt tràn đầy lấy lòng chi sắc.

"Nằng tiểu yêu tinh " khẽ trách cứ Lãnh Hàn nhin không được khuôn mặt đáng yêu của nằng, cúi người xuống bạc môi đáp ngay cánh môi anh đào của nằng, hôn xuống hần cắn mút môi nằng, từ từ tách ra hai hàm răng trắng xinh của nằng, cái lưỡi ướt át từ từ thâm nhập vào khoang miệng hút lấy mật ngọt thơm tho, hương vị thuộc riêng nằng, chỉ mình nằng, từ từ tìm đến cái lưỡi đỉnh hương của nằng bắt đầu mút lấy, truy đuổi, giao nhau... nụ hôn càng ngày càng sâu, mật ngọt không kịp nuốt chảy ra ngoài khe miệng nằng, hơi thở bắt đầu nặng nhọc, hai tay nằng vô lực giờ tay ôm lấy cổ hần

hành động của nằng như cổ vũ hần hôn sâu hơn, dường như sắp hết khí hần mới buông nằng ra, Lãnh Hàn dời môi đến tai nhỏ của nằng, bắt đầu liếm mút, khẽ cắn " Ngó...ân..." Nằng rùng mình khẽ rên.

Lãnh Hàn hần biết đây alf nơi mẫn cảm của nằng, nên cố sức trêu đùa nằng, cả người Nhiệm Tịch vô lực tựa vào ngực Lãnh Hàn. Hần nhẹ buông nằng ra hơi thở gấp gáp khàn khàn " Nằng thật đẹp. " Hần nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nằng, bờ môi sưng to do hần tạo ra, cúi xuống khẽ liếm mật ngọt còn vương trên khóe môi nằng rồi dời đến đôi mắt to long lanh giờ đã ngập nước khẽ liếm nhẹ. Nằng bây giờ trong rất quyết rũ nhân giống nhau, xinh đẹp, gọi cảm, khiến hần chỉ được nhìn không được ăn.Hần không thể nhanh hơn cưới nằng về.

Trăng lên cao, mặt trăng tỏa ra ánh sáng dịu dàng như đang nhìn phía dưới nhân loại còn đang say sưa vui vẻ. Lãnh Hàn nhận thấy Nhiệm Tịch mệt mỏi liền ôm nàng dậy đến Hoàng Nghiêm nói nhỏ đôi câu, Hoàng Nghiêm gật đầu, Lãnh Hàn ôm Nhiệm Tịch rút lui khỏi bữa tiệc.

P/S: ta mệt quá còn ai đọc không? Máy nàg cho ta ý kiến, ta có nên thêm H vô truyện không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Huyết Sát Cung.

Trên xe ngựa Lãnh Hàn ôm chặt Nhiệm Tịch chỉnh sửa tư thế thoải mái để nàng dựa vào người mình, Nhiệm Tịch hưởng thụ Lãnh hàn chăm sóc nhắm mắt lại.

"Mệt không?" dường như hỏi dường như khẳng định nhìn xuống tiểu nhân nhi trong lòng, đôi mắt nàng khép lại, khuôn mặt như ẩn như hiện trắng nõn, hai má mềm mại đáng yêu, môi hé mở, nhìn khiến người phía trên nhìn không được muốn hung hăng ăn nàng.

"Ân" khẽ thì thào "thật mệt, ta không thích chút nào." Nhiệm Tịch rầu rĩ, ở đó toàn là máy nữ nhân dòm ngó nam nhân của nàng, nàng thật không thích.

"Nàng a" Lãnh Hàn thật bó tay với nàng, hán sao không nhìn ra được tâm tư của nàng, hán cũng không thích ánh mắt của mấy nam nhân khác nhìn nàng chút nào. Hán thật muốn móc mắt những tên đó ra ném cho chó. (Au: Anh bá đạo quá.)

Nàng nhận thấy có ánh mắt nhìn nàng suốt buổi tiệc không mấy tốt lành. Nhưng khi nàng nhìn xuống thì không nhận thấy nữa, nàng nghĩ nàng phải cẩn thận hơn.

Lãnh Hàn thấy nàng lâm vào trầm tư cũng không phiền nàng chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Ánh mắt hán ôn nhu, lúc nàng cùng Hoàng quân Kỳ gặp nhau hán đã đến đó và nghe rõ ràng những điều nàng nói. Hóa ra Hoàng Quân Kỳ cùng nàng không quan hệ gì, thật tốt. Hán tin nàng nhưng hán sợ mất nàng. Nếu không có nàng hán không biết mình sẽ như thế nào, hán nhận thấy bất tri bất giác nàng đã đi sâu vào tim hán ngấm vào cốt tủy hán, từng lời nói hành động của nàng đều ngấm vào đầu óc cùng thân thể hán, Thật tốt vì nàng là của hán, hán phát hiện ở trước mặt người ngoài nàng lạnh nhạt ít nói, nhưng với hán cùng gia đình nàng, nàng luôn dễ gần đáng yêu, đặc biệt với hán nàng luôn có những biểu hiện khiến hán yêu không thôi.

Đến phủ cả hai đều về Tịch Uyển, không bất kỳ cản trở nào, ánh trăng dần lấp ló sau đám mây, hai thân ảnh ôm nhau thật chặt, một đêm vô mộng.

Trong những ngày gần đây bỗng tin đồn Huyết Sát Cung vừa được lan truyền rộng rãi, đây là một bang phái vừa thành lập trong hai tháng thế nhưng trong đó có những sát thủ bậc nhất được huấn luyện nghiêm khắc chuyên ám sát, thu thập thông tin, kinh doanh toàn thiên hạ. ai cũng tò mò người thành lập ra Huyết sát Cung như thế nào, nam vẫn là nữ, xinh đẹp hay xấu... tin đồn càng ngày càng lan truyền khắp nơi. Triều đình bận rộn điều tra không biết Huyết sát Cung là bạn vẫn là thù, trong triều bận rộn lên xuống.

Lãnh hàn cũng bận liên hồi không thời gian cùng Nhiệm Tịch tiêu dao đây đó, hán thật vắng vẻ nàng đâu, mỗi tối đến nàng đã ngủ hán nào nữa gọi nàng dậy sáng lại lên triều sớm bắt đầu giải quyết sự vụ đến tối muộn, nếu không có những chuyện này chắc hán đã ôm tiểu nhân nhi của hán mà bồi đắp tình cảm rồi. Lãnh hàn oán thán Huyết sát Cung sao không đợi hán ôm nũ nhân về hãy thành lập chứ. (Au:....)

Tịch Uyển

"Tiểu thư, mọi thứ được sắp xếp theo ý người" Đường Như bên cạnh nhỏ nhẹ.

"Tốt lắm, mọi người vất vả rồi" Nhiệm Tịch nhìn về bốn người Sương Nhi, Lăng Lăng, Đường Như, Nhược hy. Thời gian qua bốn nha đầu này vất vả rồi, vì thành lập Huyết sát các, mấy nha đầu này cũng chạy đông chạy tây, mỗi người một việc, Sương Nhi quản lý ám sát cùng tình báo, Lăng Lăng quản lý kinh doanh, Nhược Hy quản lý huấn luyện cùng đào tạo ám vệ, Đường Như quản lý dạy dỗ cầm kỳ, thi, họa, và một số ẩn thuật.

Nàng thì bận tối mắt tối mũi, Lãnh Hàn thì quay lại vào ban đêm nàng mệt quá nên cũng lười mở mắt nhận biết được hương thơm trên người hán mới chìm sâu vô ngủ, bỗng nàng thấy nhớ hán, không biết có đại sự gì khiến hán bận rộn không có thời gian đến thăm nàng như vậy.

"haizz..." Nhiệm Tịch thở dài, thật nhàm chán.

"Ai?" Nhược Hy phản ứng nhanh nhất một tay cầm kiếm chia thẳng vào bóng dáng đứng đó.

"A a a a" Giọng la già nua run rẩy, Nhiệm Tịch đứng phắt dậy trở mắt không thể tin "Lão...lão nhân". sư phụ nàng a, sao người ở đây?

"Nha đầu có thể bảo...bảo nàng lấy kiếm ra được không?" Dương Ưu vẻ mặt ủy khuất mắt hơi chảy nước nhìn Nhiệm Tịch. Ta già rồi đừng hù ta.

"Nhược Hy dừng tay." Nhiệm Tịch gấp gấp nói "Lão nhân sao người đến đây? Không phải người đang ngoạn thiên sao?"

"Nhà đầu ta vừa về đừng có mà hỏi nhiều như vậy." Dương Ưu bắt đắ dĩ nhìn nàng.Đồ đệ hấn a, vẫn nhiều lời quan tâm hấn như vậy.

Nhiễm Tịch tự nhiên khóc lên khiến Dương Ưu cùng bọn người sương Nhi giặt mình."Nhà đầu có chuyện gì, ai bắt nạt ngươi, ta dùng độc, độc chết hấn." Dương Ưu hoảng thần lo lắng, nhà đầu làm ông hết hồn nga.

"Lão nhân ta nhớ người lắm...thật nhớ người... tại ta... ta... xinh lỗi " Nhiễm Tịch khóc nức lên nói không tròn câu. Dương Ưu rối loạn " Xin lỗi gì a, nhà đầu ngọc ta nghe bảo con kết hôn, người làm sư phụ này phải quay về uống rượu mừng của con a. Đừng khóc ngoan nào, ta về rồi ai dám bắt nạt con ta độc chết hấn thay con." Dương Ưu nói một cách chắc chắn.

--- Đoạn cuối thấy sao sao ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sư phụ trẻ con

"Cái gì?" Dương Ưu quát lớn.

"Tịch Nhi tại sao, tại sao lại là tiểu tức thối này " Dương Ưu miếu máo.

" Tại sao không?" Nhiễm Tịch không hiểu lắm trả lời.

"Hấn là đồ vô ơn " Dương Ưu chỉ thẳng vào Lãnh Hàn đang ngồi trước mắt ông.

"Hàn chàng làm gì mà để lão nhân như vậy tức giận " Nhiễm Tịch nhìn Lãnh Hàn ánh mắt dò hỏi.

" Lúc trước ta bị trúng độc, sư thúc cứu ta, ta cũng đã trả ơn ngài mua tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành để cho ngài ăn uống no say ở đấy còn gì?" Lãnh Hàn không nhanh không chậm đáp lại Nhiễm Tịch

" Hừ lão nhân, ngài có thể giải thích không?" Nhiễm Tịch ánh mắt liếc về Dương Ưu khiến ông không nhìn được rùng mình.

" Thì, thì.... tên tiểu tử này hấn... hấn " Dương Ưu nói lắp không hoàn chỉnh, hai ngón tay chỉ vào nhau.

"Hàn làm sao?" Nhiễm Tịch nhìn lão nhân trước mắt không biết nên giận hay nên cười ngài quá không đứng đắn.

" Hấn không chịu chơi với ta." Dương Ưu lấy hết dũng khí nói ra câu hoàn chỉnh. Trong phòng không khí im lặng.

Nhiễm Tịch nàng không nói gì rồi, sư phụ nàng a đúng là quá trẻ con, nàng cũng hết cách rồi.

"Không...Không chơi với ta đã đành bây giờ còn dám cướp đồ nhi bảo bối (Đồ ăn) của ta rút cuộc tiểu tử thối người muốn gì " Dương Ưu ủy khuất lên án, đồ nhi bảo bối của hấn, cũng bị tên đáng ghét ấy cướp đi, đồ ăn ngon của ông sao này ai nấu.

Nhiễm Tịch nghe xong vừa tức vừa cười, dựa vào vai Lãnh Hàn ôm bụng cười lớn, Lãnh Hàn thuận tiện ôm eo nàng, sợ nàng bắt cần té ra sau tới đó lại bị thương hấn đau lòng.

Dương Ưu nhìn trong mắt Lãnh Hàn chứa ôn nhu cùng đau lòng Nhiễm Tịch. Tên tiểu tử thối này a, ông trước giờ chưa từng gặp qua bộ mặt này của hấn, hấn là đồ đệ của sư huynh ông, do lúc hấn còn nhỏ trúng độc cực nặng sư huynh ông đem về nhờ ông đều chế thuốc giải giúp hấn giải độc ông rất ngạc nhiên khi tiểu tử còn nhỏ thế này mà đã có thể chống chọi với độc được cực mạnh, có thể chết trong vài giờ, hấn lại chống chọi đến một tháng cũng là kỳ tích, từ lúc đến đây ông không thấy hấn cười, dù bất kể làm gì vẫn giữ y nguyên khuôn mặt lạnh băng đó.

Thế mà giờ mắt ôn nhu dịu dàng hàm chứa đau long, môi thì cười sùng nịch, haizz quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

" Tiểu tử ngươi thay đổi rồi " Dương Ưu cất tiếng giọng nhẹ nhàng.

" Ân, Tịch Nhi khiến ta thay đổi " Lãnh Hàn không nhìn dương Ưu mắt vẫn đắm đắm nhìn tiểu nhân nhi trong lòng tràn đầy sùng nịch, chính nàng đã thay đổi hấn không biết từ lúc nào hấn cảm thấy mọi vật xung quanh đều xinh đẹp như vậy, không chết tróc như lúc trước nữa.

" Hào, ta đây lấy danh nghĩa sư phụ Tịch Nhi giao nàng lại cho ngươi, nếu ta biết ngươi làm tịch Nhi buồn hay chịu ủy khuất thì đừng trách ta độc chết ngươi xong rồi tìm phu quân khác cho nàng " Trong lời nói sáu phần nghiêm túc ba phần đùa của Dương Ưu khiến ai đó nghe xong lại phản ứng nhanh nhẹn.

" Không đòi nào ta cho nam nhân khác dòm ngó ta Tịch nhi, cũng không làm nàng chịu bất kỳ sự ủy khuất gì " Lãnh Hàn tự tin tuyên bố quyền sở hữu.

"Được lắm ta tin tưởng lời người nói, giao Tịch Nhi cho người " Dương Ưu hài lòng gật đầu, tình cảm của hấn Dương Ưu nhìn vào trong mắt , hấn thật sự đau bảo bối đồ đệ của ông.

"Đạ tạ sư thúc " Lãnh Hàn không nói hai lời quỳ xuống với Dương Ưu. Hấn trước giờ chưa quỳ dưới chân ai, nay lại quỳ xuống với Dương Ưu.

"Được tốt lắm, đứng lên đi " Dương Ưu hài lòng gật đầu.

" Tội rồi ta muốn nghỉ ngơi, hai người trẻ tuổi các người cũng về ngủ đi " Dương ưu ra lệnh đuổi khách, ông mệt mỏi muốn ngủ một giấc đầu.

"Được rồi, lão nhân người ngủ đi ta cùng Hàn cáo lui " Nhiệm Tịch nói đi ra đóng cửa lại.

Nhiệm tịch ngược lên nhìn bầu trời đầy sao" Ta không biết là sư phụ ta lại là sư thúc của chàng, vậy là chúng ta là đồng môn sư huynh muội a " Nhiệm Tịch cười nói

" Thì sao? Đồng môn sư huynh muội thì càng tốt, chúng ta càng thân mật hơn"Lãnh Hàn không vui không buồn nói để sát mũi mình vai tai nhiệm Tịch nhỏ nhẹ bên tai nàng.

Cảm thấy được hơi thở long tiên hương nam nhân quen thuộc phả vào tai nhỏ của nàng, khiến nàng thấy nhột theo bản năng quay đầu né, lại bấp gặp ánh trần đầy nhu tình của Lãnh hàn tâm Nhiệm Tịch cùng mềm nhũn.

Không biết là ai ngược lên trước hay cúi xuống trước, mũi bạc của Lãnh Hàn áp lên mũi anh đào của Nhiệm Tịch, dây dưa, lưỡi đỉnh hương của nàng bị Lãnh Hàn liếm mát khiến nó tê dại, Lãnh Hàn dùng lưỡi càn quét khoan miêng nàng, cảm thấy tiểu nhân nhi trong lòng không thờ nổi, mới lưu luyến buông ra, còn không quên cắn nhẹ mũi nàng.

"Á " đội khi nàng kêu đau hấn mới buông ra, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng, khuôn mặt đỏ ửng, mắt ngập nước, mũi bị hấn cắn mà sưng đỏ, đáng người nhỏ nhắn... Hấn không nên nghĩ tiếp.

Ai đó phải nhìn xuống dục vọng ôm tiểu nhân nhi lên giường ngủ.

Author: đây là chương ra trước tết. nếu có thời gian ta sẽ viết một chương ngoại truyện nhé.!

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sứ Giả Nước Bạch Hồ

Thiên Vạn Lâu nổi tiếng cách đây không lâu, được trải dài tới các thành trấn, thiết kế Lâu gồm 4 tầng: lầu 1: cho các bá tánh bình dân, lầu 2: dành cho các dòng dõi hoàng tộc, công tử quý tộc các nhà quan to, lầu 3 gồm 4 phòng: Đông, Tây, Nam, Bắc, chủ nhân của những căn phòng này đều rất thần bí chưa ai thấy qua, phòng được cách âm rất tốt bên ngoài không nghe thấy bên trong nói gì nhưng bên trong thì ngược lại nghe rõ ràng tiếng động bên ngoài. Lầu 4 là nơi cấm địa của Thiên Vạn Lâu từng có người vì tò mò đã lên tiến lên lầu 4 này sau đó không còn thấy hấn xuất hiện nữa. Có người nói đây là nơi lão bản Thiên Vạn Lâu ở không cho phép kẻ lạ mặt tiếp cận, do có kẻ không nghe theo nên bị hấn giết chết.Mỗi món ăn ở đây đều phong phú độc đáo . Những ai đến đều phải đặt bàn trước một tháng. Thiên Vạn Lâu là sản nghiệp của Huyết Sát Cung, ai cũng thắc mắc lão bản thân bí đứng phía sau Huyết sát Cung là ai.

Trên lầu 4 một cô gái lưỡi biếng dựa vào ghế nghỉ ngơi khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, y phục màu trắng tôn lên vóc dáng mê người, tóc dài như thác tự do trải dài trên ghế.Nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ lông mi nàng hơi run nhẹ từ từ mở ra đôi con ngươi long lanh sinh động như cuốn người vào sâu đôi mắt ấy.

"Chuyện gì " Nhiệm Tịch lưỡi biếng nói.

" Chủ tử người của ta báo tin đoàn sứ giả của nước Bạch Hồ đang trên đường đến đây, còn mang theo thái tử Lâm Dương Hà cùng công chúa Lâm Nhu Nhi. Hình như là sang để hòa hôn." thanh y nữ tử cung kính hồi báo .

Nhiệm Tịch nhíu mi khuôn mặt lạnh lùng khí thế lạnh tỏa ra bốn phía, Thanh y nữ tử đứng đó sắc mặt tái nhợt, nàng từng nghe Hàn nói nước Bạch Hồ có ý muốn cho Hàn cùng công chúa bọn họ hòa hôn, nhưng bị hấn từ chối. Hoàng Nghiêm cũng viết thư khách sáo từ chối nhận lời, chẳng lẽ... ép hôn. Bỗng chốc căn phòng từ khí lạnh chuyển sang khí trời mùa đông lạnh lẽo Thanh y nữ tử mặt mày không chút máu đứng yên tại chỗ máu trên cơ thể như bị đóng băng không dám phát ra tiếng động " bây giờ chủ tử đang rất tức giận nàng không nên chọc vào ".

" Lui " Nhiệm Tịch nào không phát hiện sắc mặt tái nhợt của thanh y nữ tử, thu lại khí thế trên người, nhỏ giọng.

Thanh y nữ tử như được đặc xá nhanh chóng chạy mất bóng.

Phù Thừa Tướng

Trong sân Tịch Uyển nóng dấp gầy nhỏ của Nhiễm Tịch ngồi trên ghế đá suy tư không phát hiện một bóng dáng cao to ngoài sau đang nhẹ nhàng đến gần nàng.

Đang mê man suy nghĩ bỗng thân thể lọt vào cái ôm ấm áp, Nhiễm Tịch giật mình rút chân đâm người phía sau, dường như biết trước hành động của nàng, hắn nhanh chóng né tránh thuận thế kéo mạnh tay nàng.

Bị mất thăng bằng Nhiễm Tịch ngã vào lòng ngực rắn chắc định dơ tay ra sát chiêu thì chớp mũi người được mùi long tiền hương quen thuộc, tay nàng hạ xuống từ sát chiêu chuyển thành ôm chặt.

Lãnh Hàn nhìn cô gái trước mắt mới vừa rồi còn cánh giác tấn công hắn bây giờ thì lại giống như con mèo nhỏ gặp được chủ nhân lười biếng tùy ý hắn ôm lấy vuốt lông vậy.

"Có chuyện gì khiến nàng suy nghĩ đến thất thần như vậy?" Lãnh Hàn ôn nhu vuốt tóc nàng đầy sủng nịch.

"Chuyện Bạch Hồ thôi." Nhiễm Tịch cũng không định giấu dìm gì Lãnh Hàn nên thành thật khai báo.

"Hừ! Bạch Hồ? ý nàng là sứ giả đến sao?" Lãnh Hàn lười biếng, ôm Nhiễm Tịch để nàng ngồi lên đùi hắn còn hắn thì ngồi vào chỗ ghế đá của Nhiễm Tịch

"Ừm, không biết ý đồ họ đến đây để làm gì?" Ánh mắt nàng đắm chiều liếc ai đó đang ôm nàng lười biếng ngồi trên ghế đá, chỗ ngồi của nàng bị hắn chiếm một cách dễ dàng.

Thấy mèo nhỏ nhìn mình bằng khuôn mặt đáng yêu như vậy Lãnh Hàn nhìn không được đưa mặt hắn sát vào mặt nàng khẽ nói "Nàng nói đi."

Bị hắn áp mặt đến gần nàng không tự chủ được nuốt nước bọt "Ừc, Đúng là đồ yêu nghiệt hại nước hại dân mà" nàng nói thầm.

"Hừ, nàng vừa nói gì?" Lãnh Hàn khẽ cong môi khuôn mặt càng thêm xinh đẹp đến gần nàng.

"Ta...ta ta nói chẳng đẹp rồi nên đừng ghé sát vào ta như vậy." Nhiễm tịch lấp bắp né tránh, nếu Hàn còn như vậy thì nàng không kiềm chế được mà.. mà đề ra ăn hắn.

Nhìn biểu cảm đáng yêu của nàng Lãnh Hàn không nhịn được cười xuống hôn lên môi nàng một nụ hôn sâu, hắn biết nàng lo lắng chuyện gì, nàng sợ Bạch Hồ đến không phải đều tốt gì chắc là có liên quan đến hắn.

"Yên tâm Bạch Hồ đến không phải chuyện hòa hôn của ta với công chúa của họ mà là thái tử sang muốn chọn phi" Lãnh Hàn buông ra môi nàng, sủng nịch giải thích. Nhìn đến khuôn mặt đỏ ửng đáng yêu, hơi thở gấp gấp của nàng khiến chỗ nào đó của hắn không kiềm chế được căng cứng lên.

"Chàng... chàng lưu manh" Phát hiện có vật gì đó cứng cứng đâm vào eo nàng, khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ đến có thể nhỏ ra máu, lấp bắp nhìn người nào đó. ra sức giãy giụa.

"Ngồi im" giọng Lãnh hàn khàn khàn, cực lực khắc chế lửa nóng ở bên dưới mà nàng cứ giãy giụa thế này hắn e là không nhịn được ăn nàng mất.

Nghe được giọng nói đầy nguy hiểm của Lãnh hàn người nào đó không dám động đậy.

"Thật muốn nhanh chóng lấy nàng về" Lãnh Hàn nhìn xuống lửa nóng ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng đầu tựa vào hõm vai nàng, giọng khàn khàn than.

Nàng nào không biết hắn vì nàng mà cực khổ nhìn xuống, nàng cũng muốn nhanh chóng được gả cho hắn. Miên man suy nghĩ cổ nàng truyền đến một trận tê dại, ai đó trút giận cần nhẹ lên cổ nàng rồi dây dây xong rồi liếm mát lại dây dây. Không lâu chỗ đó xuất hiện một vết chấm đỏ đầy ái muội.

(Author: Ta đã trở lại rồi đây, có ai nhớ ta không? Mấy nàng ăn tết thế nào, lì xì có nhiều không nè <3)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cung yến (1)

Nghe tin nước Bạch Hồ sứ giả đến, dân chúng vừa vui vừa sợ. Vui là vì chiến tranh bao năm bấy giờ nước Thanh Long mưa thuận gió hòa. Sợ là nước Bạch Hồ lại có ý đồ khiến lòng người hoang mang. Ai là không biết nước Bạch Hồ luôn là dẫn đầu xâm chiếm Thanh Long khiến dân chúng căm ghét.

Hôm nay sứ giả Bạch Hồ đến, dân chúng đông đúc đứng thành hai hàng trong lòng mỗi người đều muốn xem người Bạch hồ như thế nào dù gì cũng là địch, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Thiên Hùng, Thiên Dực Phong, Hoàng Lãnh Hàn cùng với vài triều thần nhận lệnh tiếp đón sứ giả. Nhưng hiện tại mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ thiếu một người. Đứng vậy đó là vương gia uy vũ lạnh lùng của bọn họ sứ giả đã sắp đến thể mà người vẫn không thấy đâu. Thiên Dực Phong cho người đi đến phủ tìm Lãnh Hàn nhưng lại báo tin là không thấy. Khiến mọi người lo lắng hoang mang.

Phủ Thừa Tướng, Tịch Uyển.

Vương Gia nào đó còn nằm trên giường ôm hương nhuyễn ngọc trong lòng không chịu dậy, dù người kế bên gọi thế nào cũng nhất quyết ôm chặt đôi phương không có động tác muốn đứng dậy chút nào.

"Hàn dậy đi, chàng còn đi đón sứ giả đâu." Nhiệm Tịch ngược đầu nhìn mặt nam nhân tuổi trẻ yêu nghiệt trước mặt.

"Không muốn, ta chỉ muốn ôm nàng." Lãnh Hàn lười biếng ôm chặt Nhiệm Tịch không buông. Hắn mới không đi đón sứ giả gì đó, nói những câu khách sáo, gặp những bộ mặt nịnh nọt hắn mới không muốn tốn thời gian mấy chuyện đó, ở với Tịch nhi mới quan trọng. Dù đồ Tịch nhi nhanh chóng thành thân với hắn, thế là sớm ngày được ở bên Tịch nhi quang minh chính đại rồi. Vương gia nào đó nghĩ.

"Chàng đừng trẻ con nữa, nhanh nào sứ giả sắp đến rồi." Nhiệm Tịch lay lay Lãnh Hàn, nhưng vẫn không khiến hắn nhút nhích.

"Hàn dậy đi, hay là ta đi với chàng, chàng đừng nằm nữa." Nhiệm Tịch nhẹ nhàng khuyên ra điều kiện.

"Nàng nói thật?" Ai đó nhanh chóng đứng dậy. Hắn mừng còn không kịp đâu. Hắn muốn tuyên bố với người ngoài rằng Tịch Nhi là của hắn sợ nàng thanh danh xấu đi nên không dám nói nào ngờ nàng nói ha ha.

Nhiệm Tịch thật là cảm nín với hành động của Lãnh Hàn gật gù đầu, nàng nào không biết hắn suy nghĩ gì đâu, chỉ cần một ánh mắt nàng có thể biết hắn nghĩ gì, hắn cũng vậy chỉ cần nhìn vào mặt đôi phương thôi.

"Nhanh lên nào." Nhiệm Tịch hét nói nổi.

Hai người rửa mặt thay quần áo, Lãnh Hàn kéo Nhiệm Tịch ngồi trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng chải tóc nàng khuôn mặt ôn nhu nàng và hắn cứ như phu thê mới cưới vậy cảm giác thật tốt, Lãnh Hàn bôi cho nàng kiểu tóc đơn giản nhưng cao quý, cùng với khí chất của nàng càng thêm sáng chói trước mắt hắn. Lãnh Hàn chăm chú tô son cho nàng tô xong bất giác ngây ngẩn. Bình thường Nhiệm Tịch không sai bất kỳ son phấn nào đã rất xinh đẹp, nhưng giờ đây hắn tô son cho nàng lại khiến vẻ đẹp của nàng đầy yêu mị xinh đẹp động lòng người hơn trước.

"Thật xinh đẹp." Lãnh Hàn nhìn chăm vào Nhiệm Tịch không chớp mắt bất giác khàn khàn ra tiếng. Không đợi Nhiệm Tịch phản ứng Lãnh Hàn môi mông gọi cảm hôn xuống môi anh đào xinh xắn đỏ đỏ của Nhiệm Tịch một nụ hôn sâu. Một lát mới buông ra môi Nhiệm Tịch đã hồng hồng sung sung, son môi đã bị ai đó liếm nuốt hết.

Nhiệm Tịch đỏ mặt không thôi, nhìn gương mặt xinh đẹp của Nhiệm Tịch đỏ hồng đáng yêu, Lãnh Hàn đạt được mục đích gương mặt đầy thỏa mãn tươi cười.

"Tại nàng quyến rũ ta." Lãnh Hàn nhìn gương mặt lên án của nàng vô tội nói.

"Ta quyến rũ chàng khi nào." Nhiệm Tịch lên án phản bác, vừa nói xong lại một nụ hôn đáp xuống môi nàng.

"Nàng lại quyến rũ ta." Lãnh Hàn lưu manh lên tiếng.

"..." Vô sỉ quá vô sỉ. Nhiệm Tịch thầm than trong lòng.

"Nàng đang nghĩ là ta vô sỉ sao." hử "Lãnh Hàn sắp mặt lại gần.

Nhiệm Tịch tròn mắt, hắn là con giun trong bụng nàng đi, nàng nghĩ gì hắn cũng biết.

"Hàn, trễ rồi đi thôi nha nha." Thấy Lãnh Hàn sắp hôn mình thì nhiệm tịch nhanh chóng kéo tay hắn dắt đi trên môi không quên nói thầm "Chàng vô lại".

"hử nàng nói gì." Lãnh Hàn cười tà mị trêu chọc.

"Không có gì đi thôi đi thôi." Nhiệm Tịch cười nịnh nọt.

Quan viên trong triều nịnh nọt mười câu còn không bằng một câu nịnh nọt của nàng. Lãnh Hàn khề cong môi, có nàng thật tốt.

Cổng thành.

"Sứ giả đến rồi." Một người chỉ đến nhiều bóng dáng xa xa tiến lại gần.

"Hàn Vương chưa tới sao?" Thiên Hùng xoay người hỏi Thiên Dực Phong.

"Vẫn chưa thưa cha." Thiên Dực Phong hết nói nổi, không ngờ tên Lãnh hàn trốn đi đâu mất.

Một đoàn người cười ngửa đến cổng thành, có một người nhanh nhẹ bước xuống ngựa đầu tiên.

"Ngài đây chắc là thừa tướng của Thanh Long rồi? tôi là Thước Danh " Thước Danh hướng Thiên Hùng cúi chào có lễ.

" Không cần khách sáo " Thiên hùng nâng dậy Thước Danh.

"Đây là... Hàn vương sao?" Thước Danh quay người quan sát Thiên Dực Phong.

" Đây là con trai ta Thiên Dực Phong " thiên Hùng nhanh chóng trả lời

" Thế Hàn Vương không có đây?" Thước Danh nhăn mày

Trên xe ngựa một người nam tử bước ra, nam tử quần áo màu trắng, tóc xả dài, tay cầm quạt tào nhã, cứ như tiên nhân giáng trần, hút hồn biết bao nhiêu cô gái thiên kim tiểu thư nơi đó.

"Thái tử " Thước Danh xoay người cung kính.

"Hàn vương chưa đến sao?" Lâm Dương Hà lên tiếng, giọng nói mềm nhẹ.

"Kia là Hàn Vương, Hàn vương đến " Một người dân chúng la to chỉ đến bóng dáng nam tử cưỡi ngựa trước ngực còn có một hình bóng màu trắng.

"Trước người Vương gia là ai vậy? Nữ tử?" Một người tò mò lên tiếng, khiến tất cả sự chú ý dồn lên nữ tử đang được Hàn Vương ôm chặt trong ngực kia.

Thiên Hùng nghe thế cũng xoay người, dù gì nữ nhi bảo bối của ông được gả hôn cho Hàn vương lại nghe hân hoan nữ tử trong lòng, ông thấy tức giận.

Phía sau xe ngựa của thái tử Lâm Dương Hà một xe ngựa khác một bàn tay nhẹ nhàng vén lên màn che khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người cô gái quần áo màu vàng thêu hình chim sẻ linh động tóc được búi gọn gàng, mỗi cử động công biểu hiện vui mừng nhìn về bóng hình phía trước.

Lãnh Hàn cưỡi ngựa đến gần, hân nhảy xuống ngựa nhẹ nhàng ôm Nhiễm Tịch xuống nắm tay nàng dắt đến chỗ Thiên Hùng.

Thiên dực Phong tròn mắt, sao hán không nghĩ đến Lãnh Hàn ở chỗ sư muội hán chứ. Chết Tiệt.

"Muội...muội " Thiên Dực Phong hét nói nổi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Lãnh Hàn thì không nói được lời nào.

" Phụ thân " Nhiễm Tịch nhìn Thiên Hùng cười cười nghịch ngợm.

" Con sao lại ra đây?" Thiên Hùng cũng chấn kinh rồi ông nào ngờ Hàn vương ôm nữ tử lại là con gái bảo bối của ông.

"Nữ nhi đến xem nào nhiệt a " Nhiễm Tịch cười hi hi nói.

Lãnh Hàn nhìn Nhiễm Tịch ánh mắt ôn nhu chứa đầy ý cười , nắm chặt tay nàng.

"Hàn Vương lâu rồi không gặp " Lâm Dương Hà cười tươi bước đến.

"Lâu không gặp " Lãnh Hàn gật đầu

"Đây là ai đây, thật xinh đẹp?" Lâm Dương Hà say mê nhìn Nhiễm Tịch, ngoại trừ mẫu hậu cùng muội muội hán chưa thấy nữ tử nào xinh đẹp động lòng người như vậy, không, còn xinh đẹp hơn mẫu hậu cùng muội muội là đằng khác.

Thấy Dương Lâm Hà say mê nhìn Nhiễm Tịch Lãnh Hàn tỏa ra hàn khí xung quanh.

" Là Vương phi của ta " Lãnh Hàn kéo lại Nhiễm Tịch ôm vào ngực che đi khuôn mặt nàng lùi bước chân lại để cách Lâm Dương Hà xa một mấy bước

"Không thể nào?" Lúc này giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng không thể tin của công chúa Bạch hổ Lâm Nhu Nhi. Cảm thấy vừa rồi mình thất lễ vội xin lỗi, bước chân tào nhã nhẹ nhàng xuống xe ngựa đi đến chỗ Lãnh Hàn.

" Thật có lỗi ta không nên lớn tiếng, ta là công chúa Bạch Hổ Lâm Nhu Nhi " Lâm Nhu Nhi nũng nịu nói.

Lãnh Hàn nào thèm ghé mắt chỉ tập trung vào trong ngực Nhiễm Tịch không thèm đáp.

Thấy hán không quan tâm đến mình Lâm Nhu Nhi ghen tức nhìn người nữ tử trong ngựa Lãnh Hàn nữ tử này gương mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh, môi nhỏ anh đào, làn da mịn màng khiến bao nữ nhân ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cung yến (2)

Lâm Nhu Nhi ánh mắt bắn về phía Nhiễm Tịch đầy ghen tỵ, tại sao chứ nàng ta chỉ xinh đẹp hơn mình một chút thôi mà hoàng huynh thì khỏi nói tại sao đến Hoàng Lân Hân người nam nhân trong mộng của cô hàng đêm mộng nhớ lại có ánh mắt như vậy nhìn nàng ta mà không thèm nhìn mình dù chỉ một cái liếc mắt, nàng không cam lòng. Ánh mắt Lâm Nhu Nhi trở nên ác độc.

Nhiễm Tịch có thể cảm nhận được ánh mắt đầy phần nộ cùng ghen ghét về phía mình, ngược mắt lên liếc về phía thân ảnh mảnh mai trước mặt gương mặt nhỏ xinh, trắng nõn, môi đỏ như quả ớt (ta hơi phóng đại xíu mấy nàng nhé ^^) má hồng xinh xắn, vừa nhìn đã biết là trang điểm kỹ càng người ngoài nhìn không biết nhưng Nhiễm Tịch vừa nhìn thì đã nhận ra lớp phấn ngầy cỏ không đều chỉ cần chú ý một chút thì sẽ nhận ra cô nàng này nhìn mình với ánh mắt như vậy cứ như mình cướp thứ gì của nàng ta thể? Suy nghĩ một chút Nhiễm Tịch ngược lên nhìn người nam nhân khuôn mặt yêu nghiệt phía trên mình.

"Đúng là hại nước hại dân mà " Nhiễm Tịch lắc đầu thảm thán.

"Sao thế Tịch nhi? Chỗ nào không thoải mái sao." Lân Hân từ nãy giờ luôn chăm chăm nhìn động tác của Nhiễm Tịch chưa hề rời mắt, nàng hết nhìn mình đến lắc đầu, đến ai oán... hần lo lắng Nhiễm Tịch có chỗ nào không thoải mái hay không.

"Không có. Chỉ đang nghĩ xem như thế nào diệt đảo hoa." Nhiễm Tịch nhanh nhanh đáp.

"Diệt đảo hoa." Đôi mắt Lân Hân chợt lóe, ánh mắt đêm chiều nhìn Lâm Dương Hà liếc mắt một cái rồi thu hồi lại.

"Tốt tốt, cung yến đang được chuẩn bị mời thái tử, công chúa cùng sứ giả về quán trọ nghỉ ngơi một chút, trên đường chắc mọi người đã mệt mỏi rồi, buổi tối chúng ta sẽ cử người đến đón các vị vào cung. Mời " Thiên Hùng lên tiếng cắt ngang không khí im lặng đang bao trùm nơi đây.

"Cũng tốt.Mời " Lâm Dương Hà nhìn Nhiễm Tịch liếc mắt một cái, cũng đối với Thiên Hùng một vài phần khách sáo, ra hiệu mời dẫn đường.

Đoàn người đi đến quán trọ. Lân Hân cùng Nhiễm Tịch không đi cùng, hiện giờ hai người đang dắt tay nhau đi xung quanh kinh thành Nhất sát cùng Nhị Sát đã xuất hiện từ khi nào đang khiên vát đồ của Nhiễm Tịch.

Đến những gian hàng bán thức ăn là đường Nhiễm Tịch vui vẻ kéo Lân Hân ngồi xuống ghế, kêu phần ăn giành cho hai người Lân Hân không chút ghét bỏ quan lễ đường ngược lại thấy nàng vui vẻ ăn, hần cùng cong môi bắt đầu ăn.Đường đường là vương gia hần bây giờ như một thường dân cùng thê tử đi dạo phố, mua những món Nhiễm Tịch thích ăn.

Khi đã ăn no nê Nhiễm Tịch thấy trên tay Nhất Sát cùng Nhị Sát đã đầy áp đồ gọi hai phần ăn cho họ. "Các người từ từ ăn." Nhiễm tịch ra hiệu bảo bọn hần ăn nàng và Hân sẽ ngồi đợi.

"Chúng thuộc hạ không dám " Nhất Sát cùng Nhị Sát đồng thanh, tuy cùng vương gia đi đánh giặc cũng từng ăn chung một chỗ nhưng với thân phận hai người vẫn không dám ngồi chung với chủ tử.

"Không sao, đừng ngại ngồi xuống đi." Nhiễm tịch lên tiếng lời kéo sáng đến giờ hai người bọn họ luôn đi theo sách đồ của mình chắc cũng chưa ăn, nàng sẽ không bạc đãi thuộc hạ của Hân.

"Ngồi xuống " Giọng lạnh băng của Lân Hân ra lệnh.

"Vâng " Cả hai cùng đồng thanh ngồi xuống, nhanh chóng ăn xong phần ăn của mình, bọn hần nào nhẫn tâm để chủ tử ngồi đợi nhanh như chớp trong chén đã trống trơn. Đoàn người trở về Tịch Uyển.

Tịch Uyển

"Tịch Nhi, nàng chắc mệt rồi ngủ một chút đi." Lân Hân ôm Nhiễm Tịch đến bên giường đôi môi gọi cảm ần xuống trán nàng một nụ hôn,

"Ấn, chàng cùng ta " Nhiễm Tịch nhắm mắt khẽ nói.

"Được " Lân Hân vui vẻ đắp cời áo bào nhẹ nhẹ chui vào trong chăn, nhanh chóng ôm lấy thân thể mềm mại của Nhiễm Tịch ngửi được hương thơm cơ thể của nàng nhanh chóng nhắm mắt lại tìm chu công đánh cờ.

Buổi Tối

Mơ mơ màng màng Nhiễm Tịch nghe được giọng nói của Lân Hân phân phó công việc cho Nhất Sát, lông mi khẽ rung động Nhiễm Tịch khẽ mở mắt ra đập vào mắt nàng là Lân Hân đang cầm cuốn sách lật trang đôi mắt lại không nhìn sách mà nhìn chính mình.

"Tình " Giọng nói của Lân Hân ảm áp vang lên bên tai Nhiễm Tịch khiến trái tim nàng như có dòng nước ảm chảy ngang.

"Ấn " Nhiễm Tịch cười khẽ đáp.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Nhiễm Tịch khi vừa thức dậy Lãnh Hàn nhìn không được mà muốn hôn lên đôi mắt đôi môi đỏ của nàng không nghĩ nhiều Lãnh Hàn lập tức áp môi gọi cảm của mình xuống vầng trán trắng như ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn xuống đôi mắt nàng, men theo sóng mũi xinh đẹp tìm đến đôi môi anh đào của Nhiễm Tịch, Lãnh Hàn thật sâu hôn xuống, nụ hôn ôn nhu đầy nhu tình, đầy yêu thương, như bày tỏ tình yêu của Lãnh Hàn đối với Nhiễm Tịch.

Cảm thấy tiểu nhân nhi dưới thân không thở nổi Lãnh Hàn luyến tiếc buông ra môi anh đào đỏ mọng của nàng. Khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ bừng bừng, đôi môi sưng đỏ, khuôn mặt trắng ngần không phấn son. Tịch nhi của hần a, thật là biết quyến rũ hần, hần phải nhanh chóng lấy nàng về để ngày ngày có thể ôm Tịch Nhi ngủ rồi làm những chuyện hạnh phúc. (Những chuyện hạnh phúc gì a~)

Buổi tối Hoàng cung nơi nơi đều treo đèn, náo nhiệt, cung nữ thái giám bận rộn bê đồ ăn sắp xếp nhanh gọn trên bàn, các quan viên đưa thê tử cùng con gái đến. Các thiên kim tiểu thư trang điểm xinh đẹp, thấp nhang cầu mong được vị Vương Gia, công tử nào đó có quyền thế lấy về. Mọi người đều phân chia chỗ ngồi theo thân phận, cùng giai giới.

"Sứ giả Bạch Hổ đến" Tiếng Thái giám vang lên thánh thót. (ta tóm gọn Thái tử, công chúa vào một câu nhé)

"Thước Dành sứ giả Bạch Hổ ra mắt Thanh Long Đế, ta mang đến lời chúc Bạch Hổ Vương đến với Thanh Long Đế, quốc gia trường tồn, thái bình thịnh thế, mưa thuận gió hòa" Thước Dành cung kính, khom người hành lễ với Hoàng Khiêm.

Lâm Dương Hà cùng Lâm Nhu Nhi theo sau hành lễ.

"Sứ giả mời đứng lên, hay giúp ta gửi lời đến Bạch Hổ Vương lời cảm ơn chân thành" Hoàng Nghiêm vui vẻ.

"Thần sẽ" Thước Dành đáp lời không sùng nịch

"Sứ giả mời ngồi, cứ tự nhiên." Hoàng Nghiêm khách sáo lên tiếng.

"Vâng" Thước Dành

Ngồi vào chỗ Lâm Nhu Nhi quan sát xung quanh phát hiện Hoàng Lãnh hàn vẫn chưa đến, tâm tình không vui, tối nay nàng ăn mặc xinh đẹp trang điểm thanh nhã chỉ để hần liếc nhìn vậy mà nàng lại không thấy hần đâu thật uổng công.

"Kỳ Hoàng tử đến, Lan Hoàng tử đến" Giọng nói thánh thót lại vang lên trên điện

Thân hình nhả nhận y bào xanh dương bước vào, Hoàng quân Kỳ đi đến trước mặt Hoàng Khiêm cùng Nhu Ngọc. Theo sao Hoàng Quân Lan.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, mẫu hậu" Hoàng Quân Kỳ có lễ khom người cung kính

"Đứng lên đi" Hoàng Nghiêm lên tiếng, Nhu Ngọc mỉm cười ra hiệu đứng.

"Nhi thần đến muộn, mong phụ hoàng, mẫu hậu tha lỗi." Hoàng quân Lan cung kính khom người, khuôn mặt hồi lỗi cộng với y y trang màu đỏ như máu, trong khuôn mặt càng tà mị hớp hồn biết bao cô gái trong buổi cung yến hôm nay.

"Không ngại, con đứng lên đi" Hoàng Nghiêm nở nụ cười, Nhu Ngọc nhìn con trai của bà không khỏi tự hào.

Hoàng Quân Kỳ mặt đầy ghen tỵ cùng chán ghét, sẽ có một ngày hần sẽ lấy lại vốn lẫn lời.

Hoàng Nghiêm nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó, Nhu Ngọc bên cạnh đề miệng kẻ sát tai Hoang Nghiêm nói gì đó, Hoang Nghiêm vui vẻ gật gật.

Đệ đệ này của hần a, đúng là sắp thành thê nô rồi. Ra là mấy ngày nay mất tích là đến chỗ Vương Phi hần, hừ đến ca ca cũng đem quên ra sau đầu.

"Hàn Vương Đến, Hàn Vương Phi đến" giọng Thái Giám phá vỡ suy nghĩ của Hoàng Nghiêm ông cùng thuận theo tiếng nói mà nhìn đến trước cửa.

Y bào màu bạc xuất hiện bên cửa hai bóng hình tao nhã tiến vào, Hoàng Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch mặc màu bạc quần áo vừa nhìn cũng biết hai người mặc đồ đôi khiến bao nhiêu người ở đây ghen tỵ, cặp đôi trai tài gái sắc tuyệt đẹp nhất thiên hạ, họ như thiên tiện lạc xuống trần hồng trần dạo chơi, nam thanh lãnh sát khí bốn phía nhưng khi nhìn về bên cạnh nữ tử quanh thân tỏa ra vô hạn ôn nhu, nữ tử đi bên cạnh khí chất không kém thanh lãnh cao quý, trong mắt chỉ có nam nhân bên cạnh, không khỏi có người cảm thán, ngưỡng mộ, ghen tỵ.

"Hừ, vẫn còn chưa gả vào Hàn Vương Phủ đã tự cho mình là vương phi" Một giọng nói phá vỡ cảnh đẹp trước mắt, nhìn về phía ra giọng nói đó là Lâm Nhu Nhi công chúa Bạch Hổ.

"Nhu Nhi" Lâm Dương Hà trừng mắt nhắc nhở, hần thất thần khi nhìn hai người họ bước vào sao. Không thể nào.

"Muội nói không đúng sao, vẫn chưa được gả vào đã tự cho mình là vương phi." Lâm Nhu Nhi thấy Lâm Dương Hà trừng mắt mình càng phát rồ.

"Nàng ấy sau này sẽ là vương phi của ta, bây giờ cũng vậy sao này cũng thế kêu sớm một chút cũng vậy, không đến lượt người ý kiến" Lãnh hàn lạnh giọng sát khí bốn phía. không ai có quyền động đến Tịch Nhi của hần.

Chương 23: Khiêu khích

Xung quanh điện tràn ra vô vàn khí lạnh đánh vào tim mỗi người, khiến trong lòng họ cảm thấy khó thở. Xung quanh không ai lên tiếng chỉ ánh mắt chán ghét bắn thẳng về phía Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi nhìn đến ánh mắt mọi người bắn về chính mình trong lòng lại càng thêm căm ghét Nhiệm Tịch tay Lâm Nhu Nhi cứa chặt vào váy ánh mắt ngoan độc liếc Nhiệm Tịch. Thấy tình hình bất lợi của mình Lâm Nhu Nhi thu lại ánh mắt, đôi mắt nhanh chóng chảy ra vài giọt nước trong suốt như thủy tinh, khiến khi này những người ở đây ánh mắt đầy chán ghét thay vào là thương tiếc cùng muốn bảo vệ.

"Vương gia ta...ta chỉ muốn tốt cho người" Lâm Nhu Nhi nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Lãnh Hàn trong lòng càng không cam lòng.

"Tốt cho Hàn? Xin hỏi công chúa đôi mắt u oán y như ai giật phu quân của cô là ý gì. Ta dù sao cũng đường đường chính chính được hoàng thượng ban hôn gả cho Hàn. Trước sau gì ta cũng gả Hàn vương phủ một tiếng vương phi này ta nên nhận." Nhiệm Tịch vẫn đậm phong kinh khiến mọi người ở đây kinh ngạc. Không ai dám ho he một lời.

"Ha ha...Quả là cháu gái của ta rất thẳng thắn" một giọng nói vang lên, bóng dáng một lão nhân tóc bạc gọn gàng quần áo chỉnh tề, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt cong cong, môi mỉm cười cho thấy người nọ đang rất vui.

"Nhan Thái phó " mọi người đứng dậy cung kính chào.

Nhan Thái phó nhìn mọi người cười gât gât đầu. Hoàng Nghiêm từ khi nào đã bước xuống đứng bên cạnh Nhan Thái phó "Lão nhân à chỗ người bên kia " Hoàng Nghiêm cản trước mặt ông cung kính. Nhan Thái phó là người thầy hần kính trọng nhất.

"Hừ tiểu tử ngươi đừng ồn, tránh đường ta đi " Nhan Thái phó không vui nhìn Hoàng Nghiêm trừng mắt.

Nhiệm Tịch nhìn đến Nhan Thái phó kích động không thôi khiếp trước người này đã che chở nàng nâng niu nàng, lại khuyên nàng không nên đến quá gần Kỳ Hoàng tử. Khi đó nàng thương ông biết mấy nhưng khi nghe thấy ông khuyên chính mình tránh xa Kỳ Hoàng tử nàng đã không còn đến thăm ông nữa, có lần ông đến nàng lại nặng lời không muốn gặp ông. Xung quanh Nhiệm Tịch tản ra ưu thương, Lãnh Hàn cả kinh nắm chặt tay Nhiệm Tịch không quên bên tai nàng thì thầm.

"Tịch nhi có ta ở đây " Chỉ sáu câu vồn vện như ma lực đánh vào tim Nhiệm Tịch bỗng chốc nàng hồi thần ngược nhìn nam nhân trước mặt khẽ cười dịu dàng trở tay nắm chặt tay hắn. Nàng không biết nụ cười này có bao nhiêu đẹp sao? Sao lại trước mặt nhiều người thế này mà lại cười như vậy khiến hần không kiềm lòng được muốn đè xuống hôn nàng, chết tiệt.

Che đi khuôn mặt Nhiệm Tịch, Lãnh Hàn khẽ liếc những nam nhân trong điện đang thất hồn lạc phách nhìn nữ nhân của hắn, trong mắt Lãnh Hàn bắn ra nhiều tia sát khí.

Những người vừa nhìn Nhiệm Tịch đến ngậy người thì bỗng chốc bị cái lạnh khiến cho rùng mình bưng tỉnh lại.

Tay Lãnh Hàn cùng nhiệm Tịch đan vào nhau như tiếp thêm sức mạnh cho nàng, nàng gạt những ký ức đó bay đi mắt nở nụ cười chân thành nhìn lão nhân trước mặt khẽ gọi " Ông ngoại "

Nàng đã sống lại rồi không việc gì phải vắn vương kiếp trước, kiếp này nàng có Hàn, hắn sẽ bảo vệ nàng, che chở nàng, sủng ái nàng, kiếp trước sự việc, kiếp này sẽ không lặp lại nàng sẽ bảo vệ Hàn và người thân của nàng.

Nhan Thái phó vui vẻ nhìn cô cháu gái trêu chọc " Ngươi cái gia hỏa này a , đã quên mất còn ông ngoại đâu cũng không đến xem lão già ta. Thật là cháu gái lớn khó giữ mà "

"Ông ngoại a, tại nhiều việc quá nên con quên mất người đừng giận " Nhiệm Tịch từ khi nào đã bắt đầu nũng nịu với lão Nhan Thái phó

"Hừ. " Nhan Thái Phó khẽ hờn dỗi liếc nhìn bên cạnh Lãnh Hàn, nếu không phải vì tên tiểu tử này thì cháu gái ông sẽ không quên ông hừ.

Lãnh Hàn uly khuất nhìn Nhiệm Tịch hần có làm gì đâu, hần chỉ muốn bên cạnh Tịch nhi mà tại sao ông ngoại lại nhìn mình như tình địch vậy?

Không khí xung quanh Nhiệm Tịch đầy ấm áp cùng vui vẻ. Bên kia Lâm Nhu Nhi bỗng chốc bị mọi người đá văng ra sao đầu khiến Lâm Nhu Nhi hận nghiêng răng nghiêng lợi, tay bị Lâm Dương Hà kéo lại chỗ ngồi "Đừng gây chuyện " giọng nói lạnh tanh khiến Lâm Nhu Nhi rùng mình không dám làm bậy.

"Được rồi mọi người bắt đầu bữa tiệc " Hoàng Nghiêm mỉm cười câu nói của hần không giận mà uly khiến mọi người an tĩnh quay về chỗ ngồi.

Lãnh Hàn cầm đũa gắp những món Nhiệm Tịch thích ăn thả vào bát nàng cử chỉ nhanh nhẹn như đã làm chuyện này rất nhiều lần , Nhiệm Tịch cũng

chậm rãi thưởng thức lâu lâu lại gấp một chút đồ ăn cho Lãnh Hàn. Không khí xung quanh họ hài hòa mà ấm áp.

Ca vũ bắt đầu mọi người thưởng thức, Lãnh Hàn vẫn chăm chú nhìn Nhiệm Tịch ăn món nào ngon nàng lại sẽ đút cho hắn một miếng. Nàng ăn chăm chú không để ý xung quanh mọi người đầy ghen tỵ.

Ca vũ kết thúc Lâm Nhu Nhi đứng dậy hướng Hoàng Nghiêm hành lễ nhẹ giọng nũng nịu "Bản công chúa muốn hướng Thanh Long Đế đàn tặng một bài."

Hoàng Nghiêm đáp một tiếng cho người mang cảm đến.

(Chương này hơi nhạt nhẽ)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đòi đòi kiếp kiếp

Lâm Nhu Nhi ngồi xuống trước mặt là một cây đàn tranh làm bằng gỗ liêm quý giá, tay Lâm Nhu Nhi khẽ khàng múa trên dây đàn, âm thanh du dương nhẹ nhàng khúc đàn nói hết tâm tư, u oán, ủy khuất, chờ đợi... xung quanh mọi người nghe tiếng đàn của nàng bỗng thấy thương cảm.

Tiếng đàn vang bên tai Nhiệm Tịch không vui mừng mắt người nào đó bên cạnh giọng chua lè nói "Chàng thật có điểm phúc được công chúa Bạch Hồ nhớ thương chờ đợi a ".

Nhìn tiểu nhân nhi ghen tỵ trong lòng Lãnh Hàn như được rót mật ngọt đến không tả, bộ dạng ghen tuông của nàng cũng đáng yêu như vậy. Vừa vui lại vừa lo, lo nàng ghen tuông lại suy nghĩ nhiều hắn lại đau lòng. Khẽ vuốt sợi tóc bên trán Nhiệm Tịch sủng nịch nói "Tịch nhi đây là ở ghen sao. Tịch nhi yên tâm điểm phúc lớn nhất của vi phu là được Tịch Nhi nhớ thương chờ đợi thôi, còn người khác vi phu sợ không dám nhận."

"Hừ, miệng ngọt như vậy, thảo nào trêu hoa ghẹo nguyệt" Nhiệm Tịch không chịu thua vẫn chua lết lên án

"Ngọt cũng chỉ đối với nàng, trêu hoa ghẹo nguyệt thì cũng chỉ trêu nàng ghẹo nàng." Lãnh Hàn tà mị đáp lại nàng bàn tay dưới bàn không yên phận ở bên hông nàng vuốt ve.

"Chàng lưu manh" Nhiệm Tịch đỏ mặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng để lên bàn tay không yên phận của ai đó khẽ nhéo.

Lãnh Hàn nhìn biểu hiện cực dễ thương của nàng không nhịn lại muốn hôn nàng, nhưng đành nhịn xuống môi hắn cong lên độ cung tuyệt đẹp, đôi mắt đen ngà ngà tím không dời vẫn nhìn vào Nhiệm Tịch.

Nhiệm Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, bình thường khi ra ngoài hắn sẽ dùng nước thuốc để áp chế đôi mắt màu tím hóa thành đen, nàng vẫn là không nỡ đôi mắt tím của hắn đẹp như vậy khiến nàng càng nhìn càng thích, vì không muốn người chú ý Lãnh Hàn nàng cũng đành chấp nhận dù sao buổi tối nàng cũng sẽ được nhìn đôi mắt tím ấy.

Thấy Nhiệm Tịch nhìn chăm chăm mình Lãnh Hàn khẽ cười nhẹ nói "Mặt ta có gì sao? ".Không quên lộ ra khuôn mặt tà mị cho người nào đó nhìn say mê.

"È... hem" Lấy lại tinh thần Nhiệm Tịch thầm nghĩ bản thân quả thật không có tiền đồ nhìn sắc đẹp của ai đó đến mê mẩn.

Vì lấy lại thể diện cho mình Nhiệm Tịch khẽ nói bên tai hắn "Ta vì chàng đàn một bài ".Nói rồi đứng dậy, tiếng đàn của Lâm Nhu Nhi cũng kết thúc đàn định đứng lên hướng Hoàng Nghiêm khom người thì Nhiệm Tịch bước đến hành lễ "Hoàng thượng thần nữ to gan muốn đàn một bài "

"Chuẩn " Hoàng Nghiêm bất ngờ nhìn Nhiệm Tịch hắn biết theo tính cách của Hoàng đế hắn thì sẽ không cho nhiều người nhìn ngắm nữ nhân mình, khẽ liếc mắt xuống nhìn Lãnh Hàn thấy được nụ cười đặc biệt vui vẻ Hoàng Nghiêm liền đáp ứng.

Ngồi trước cây đàn Nhiệm Tịch khẽ đụng nhẹ từng dây không theo tiết tấu các thiên kim tiểu thư nhìn nàng khinh bỉ trong lòng thầm mắng "đúng là bao cô không biết cũng đòi lên xem người làm mất mặt hàn vương như thế nào, hừ "

Lâm Nhu Nhi ở dưới cũng không kiềm được cười khinh thường muốn đấu với Lâm Nhu Nhi nàng còn lâu, khẽ liếc nam nhân đối diện thấy hắn vẫn bất động trong lòng càng thêm cười thầm.Nữ nhân này làm mất mặt Hàn vương xem nàng như thế nào còn mạng.

Lãnh Hàn một mực im lặng ánh mắt ôn nhu sủng nịch nhìn Nhiệm Tịch. Hoàng Quân Kỳ cũng nhìn nàng không biết sao trong lòng lộ ra một tia lo lắng không rõ.

Không đợi chúng thiên kim đắc ý xong một thanh âm thanh lãnh vang lên tiếng đàn dịu dàng êm ái, mọi người ngộ ra thì ra là Nhiệm Tịch đang đều chỉnh dây đàn, cắt đứt suy nghĩ của mọi người giọng hát vang lên làm người càng thêm khiếp sợ im lặng lắng nghe nữ tử.

" Ta và chàng vốn dĩ là người xa lạ.

Là chàng bước đến hay là ta bước đến lòng đối phương

Từng chẳng tin vào yêu cả hai lại cùng chung nhịp đập

Chỉ vừa xa nhau một lát lại thấy nhớ nhung

Như lòng phải thật mạnh mẽ để sống vai cùng chàng

Cùng chàng vượt qua bao gian nan khổ cực

Cùng chàng chia sẻ nỗi buồn cái vui

Kết làm phu thê nguyện rằng long đầu bạc

Một đời một kiếp một đôi người

Cùng nhau nhìn ngắm thế gian đầy màu sắc...." (Sáng tác: Author.v)

Giọng hát của Nhiễm Tịch không ngừng vang bên tai mọi người khiến lòng rung động mọi người chìm đắm trong giọng hát có thể tưởng tượng đến khung cảnh một nam một nữ lúc gặp nhau, yêu nhau rồi cùng thề nguyện đời đời kiếp kiếp.

Lãnh Hàn muốn nhảy lên ôm nàng xúc động, đợi khi tiếng đàn ngừng giọng hát lắng xuống mọi người vẫn không ra khỏi bài hát. Lãnh Hàn đầu tiên nhảy đến ôm chặt Nhiễm Tịch, nàng vì hân thỏ lộ trước mặt nhiều người, hân nhớ đến câu của nàng " Một đời một kiếp một đôi người " hân đã không kiềm chế được muốn lên ôm chặt nàng, tỏ rõ hân niềm vui.

Có thể như vậy phu còn cầu gì.

"Hàn ta không thờ được, còn nữa nhiều người đang nhìn chúng ta " Nhiễm Tịch đỏ mặt nhìn xuống đám người đã tỉnh táo lại và đang nhìn bọn họ.

" Ta không buông đời đời kiếp kiếp cũng không buông ra nàng " Lãnh Hàn càng ôm nàng thật chặt hân xúc động, hân vui vẻ.

Những người có mặt ở đây đều nghe được câu nói của Lãnh Hàn "Đời đời kiếp kiếp cũng không buông ra" cùng với một đôi ôm nhau Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch phía sau không biết từ bao giờ đã xuất hiện đàn bướm xinh đẹp đang bay xung quanh họ đầy vui vẻ không thô thiển ngược lại rất hài hòa khiến mọi người có một loại xúc động không muốn phá đi bức tranh thiên tiên xinh đẹp động lòng người này.

Khoảnh khắc này khắc sâu trong tim mỗi người khi về sau cũng sẽ có người nhắc đến bức tranh như thiên tiên lạc phàm trần này.

(Author: Trong lòng ta giờ đây rất phấn khích.

Cảm ơn các nàng thơ đáng yêu của ta đã ủng hộ và cổ vũ ta khiến ta từ tự ti biến thành mạnh mẽ dũng cảm viết truyện.

Ta có chút thiếu tự tin với bộ truyện của mình cũng chỉ viết giải trí cho mọi người nhận xét một chút. Đọc những bình luận của mọi người khiến ta ấm áp tự tin và cố gắng, những dòng cảm xúc cổ vũ, những lời thả thính ta /đỏ mặt/. Giúp ta rất rất ấm áp, ta nói thật đấy.

Các nàng chính là nguồn cảm hứng và động lực của ta

Ta YÊU các nàng thơ của ta lắm lắm lắm(///v))

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Con dâu tương lai

Yến tiệc kết thúc mọi người ra về với tâm trạng vô cùng phức tạp. Về đến quán trọ Lâm Nhu Nhi tức giận đập bể hết đồ trong phòng nhớ đến tình cảnh tối nay khiến Lâm Nhu Nhi không thể nào nuốt nổi cục tức tất cả đều trút lên đầu Nhiễm Tịch.

"Được lắm, dám giành nam nhân với bản công chúa thì ngươi đừng mong sống yên ổn " Lâm Nhu Nhi ánh mắt ác độc.

Trên xe ngựa Lãnh Hàn không đưa Nhiễm Tịch về phủ thừa tướng mà là trực tiếp chạy về Hàn vương phủ.

Bước xuống xe Nhiễm Tịch nhìn tấm bảng vàng khắc dòng chữ rồng bay phượng múa tên Hàn Vương Phủ, đường bút mềm mại uy nghiêm khiến người nhìn không thể khinh nhờn chủ nhân của nó.

"Chữ đẹp quá. Đây là Hoàng đế viết sao?" Nhiễm Tịch trong mắt đầy thương thức

"Bẩm vương phi, đây là do chủ tử viết " Nhất Sát tiến lên có lẽ đáp lại câu hỏi Nhiễm Tịch. Bọn hắn bắt đầu kêu Nhiễm tịch vì vương phi, vương gia cũng không phản đối ngược lại còn vui vẻ khen thưởng cho những người bọn hắn.

"Chàng viết?" Nhiễm Tịch nghi hoặc nhìn phía Lãnh Hàn

"Nàng nghĩ sao." Lãnh Hàn cười tà mị, giờ tay ôm lấy hông nàng bước vào Hàn vương phủ.

Nhiễm Tịch nhìn nụ cười của hắn cũng không nói gì đi vào.

"Sao hôm nay chàng lại dắt ta đến đây, ta còn chưa kịp nói với mẫu thân một tiếng nếu nàng không thấy lại lo lắng " Nhiễm Tịch vừa đi vừa nói.

"Nhị Sát đã đi truyền lời cho Dực Phong biết , nàng đừng lo lắng " Lãnh Hàn nhẹ nhàng nói bước chân không dừng ôm Nhiễm Tịch tiến về phía trước.

"Chàng đưa ta đi đâu?" Nhiễm Tịch tò mò hỏi.

"Có một thứ cho nàng." Lãnh Hàn sùng nịch véo nhẹ mũi nàng.

Nhiễm Tịch đi theo hắn cũng không hỏi nữa. Đến Lãnh U Các Lãnh Hàn bước chân có chút gấp gáp ôm Nhiễm Tịch bước vào để nàng ngồi xuống trên ghế mềm hắn xoay người đi đến đầu giường đưa tay lấy một cái hộp gỗ đàn hương quý hiếm xung quanh được điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo đem đến trước mặt nàng, có chút căng thẳng đưa đến tay nàng.

"Đây là cái gì?" Nhận lấy hộp gỗ Nhiễm Tịch không khỏi bật hỏi.

"Nàng mở ra xem đi " Lãnh Hàn nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhiễm Tịch mở nắp hộp lên bên trong là một đôi vòng huyết ngọc được mài giữa tinh xảo, một bộ châu thoa (trâm cài) ngọc màu đỏ điều khắc tỉ mỉ những đóa lê hoa, một miếng ngọc bội Hắc ngọc cùng màu với Lãnh Hàn trên hắc ngọc được khắc hình phượng hoàng cao quý. Nhiễm Tịch nhìn vật bên trong hộp lại ngược đầu nhìn người nam nhân không chớp mắt nhìn nàng từ nãy đến giờ, bộ dạng muốn hỏi đây là gì.

" Đây là mẫu phi ta để lại cho con dâu tương lai" Lãnh Hàn không nhanh không chậm nói tay vớ lấy một đôi vòng huyết ngọc đeo vào tay nàng vừa khít. Rồi hắn lại lấy từng món châu thoa cài lên tóc nàng hắn chăm chăm nhìn nàng đến ngẩn người.

Còn hơn sức tưởng tượng của hắn, hắn nghĩ Tịch nhi đã rất xinh đẹp rồi không ngờ khi cài châu thoa lên trong nàng càng thanh lãnh mị hoặc ở đâu đó trong nàng vô hình có một sự cao quý lạnh lùng không cho người đến gần.

Thấy Lãnh Hàn thất thần nhìn mình Nhiễm Tịch giờ tay quơ quơ trước mặt hắn.

"Hàn ta rất xinh đẹp sao?" Vừa nói vừa cười mị hoặc nhìn hắn.

Lãnh hàn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt nhìn xuống ở đâu đó kiềm chế không được bắt đầu rục rịch dựng thẳng lên, Lãnh Hàn từng nghĩ hắn vô cầu vô dục, hắn cho rằng sự kiềm chế của mình rất cường đại, nhưng từ khi gặp nàng khâu kiềm chế cường đại đã đi đâu mất ngược lại là sự ham muốn nàng , hắn muốn ăn nàng nuốt nàng vào bụng.

Nhiễm Tịch cũng theo mắt hắn nhìn xuống nhìn thấy dưới bụng hắn có vật gì đó bắt đầu nhô lên không kiềm chế được muốn chạy lại bị ai đó dường như phát hiện ý đồ của nàng ôm lấy bên eo nàng không cho nàng trốn.

" Nương tử đã trêu hòa thì nàng phải dập hòa " Đầu óc Nhiễm Tịch ong ong lập đi lập lại từ "Nương tử" Lãnh Hàn vừa nói.

" Chàng nói vậy ai là nương tử của chàng chúng ta còn chưa thành thân đâu. " Nhiễm Tịch đỏ mặt chối, không quên dòi mông né chỗ nào đó của hắn.

"Bây giờ chưa phải sau này phải, chúng ta luyện trước cho quen " Lãnh Hàn tà mị thổi gió bên tai nàng.

"Được được, chàng từ từ luyện ta muốn về vương phủ " Nhiễm Tịch có linh cảm nếu nàng ở lại thêm một giây nữa thì nàng sẽ bị sói ăn sạch sành sanh cho mà xem

"Nương tử nàng còn không dập hòa đã muốn chạy rồi " Giọng nam nhân ủy ủy khuất khuất thổi gió bên tai nàng.

" Ta ta chàng chàng " mặt nàng đỏ như sắp nhĩ ra máu ập a ập ứng , tên nam nhân vô lại này lại muốn chiếm nàng tiện nghi.

Không đợi nàng nghĩ làm cách nào để trốn thoát ma quỷ của Lãnh Hàn, thì hắn đã cúi xuống hôn môi liếm mát, không khí như sắp bị rút cạn Nhiễm Tịch khó thở hé ra môi mỏng cái lưỡi dính hương nhanh nhạy tiến quân thần tốc vào trong khoang miệng nàng công thành đoạt đất mát hết mật ngọt trong khoang miệng nàng. Đầu óc nàng dần dần mơ hồ đôi mắt long lanh ngập nước nàng không biết biểu cảm hiện giờ của nàng làm người bên trên mắt đi không chế tay không yên phận luôn vào y phục của nàng tìm đến ngọn núi cao cao trước ngực nàng khẽ bóp.

Cảm thấy thân thể chợt lạnh nhiễm Tịch hoàn hồn dùng sức đẩy ra Lãnh Hàn hít lấy hít để không khí, nhìn xuống y phục của mình biến mất trước mặt là một cảnh xuân mê hoặc Nhiễm Tịch theo bản năng che lại trước ngực mình. Lãnh Hàn tỉnh táo lại đôi chút cúi mặt nhìn đến tiểu nhân nhi như mèo nhỏ sắp giờ vuốt hân khẽ cười nhẹ xoay người nằm xuống giường giờ tay ôm chặt nàng, khiến nàng không thể động đậy.

"Cho ta ôm một chút " thanh âm khàn khàn truyền đến bên tai Nhiễm Tịch ngoan ngoãn nằm im cho hân ôm, qua một lúc lâu sao bên tai bỗng truyền đến tiếng hít thở đều đều, thấy người bên cạnh nhắm mắt ngư ngon lành đôi bàn tay không có ý định buông mình ra Nhiễm Tịch đành chịu thua xoay người ôm hân nhìn đến gương mặt từng góc cạnh của hân làn da trắng nõn còn mịn hơn cả phụ nữ mong mỏng cong cong, trong hân ngủ rất ngon nàng thật không nỡ làm phiền không biết mình đã nắm hân bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

Một khắc cảm nhận người trong ngực tiếng hít thở đều đều đôi con ngươi màu tím hé mở nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang say giấc mỉm cười ôn nhu ôm chặt nàng an tâm tiếng vọng mộng đẹp.

_Chương này nhạt quá huheoheo thật là có nhiều câu au ngu quá không biết diễn tả như nào lun haizzz ngồi suy nghĩ viết đến giờ đã xong rồi. Máy nàng thơ của ta ngủ ngon mơ đẹp nè. Xin lỗi vì chậm trễ nha.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ân ái

Tiếng chim ríu rít ngoài cành cây, bầu trời trong xanh tĩnh lặng, những ánh ban mai chiếu xuống qua khung cửa sổ nhỏ hướng tới hai người còn đang ôm nhau trên giường, Nhiễm Tịch từ từ hé mở đôi mắt tròn trong suốt còn vờn nét buồn ngủ mơ màng nhìn đến khuôn mặt nam nhân bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng tỉnh dậy trước hân, nhìn ngắm hân khi ngủ thật là yêu nghiệt mà, da ngọc mịn màng trơn bóng còn hơn nữ nhân, , Nhiễm Tịch không kiềm chế được đưa lên tay nhỏ dọc theo khuôn mặt Lãnh Hàn ngón tay mon trón từ chân mày đen rậm uy nghiêm, mặt phượng khẽ hiếp, sống mũi cao yêu kiều, đến đôi môi mỏng gợi cảm, Nhiễm Tịch cười khẽ ngón tay nhẹ ấn vào môi của ai đó dọc theo từng đường nét miêu tả sinh động.

Lãnh Hàn xưa nay không khi nào có thể ngủ ngon giấc, chỉ cần một tiếng động nhẹ là hân có thể tỉnh lại thế mà từ khi Nhiễm Tịch xuất hiện bên cạnh hân giấc ngủ đối với hân là vô cùng tốt đẹp, dường như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình cộng thêm có một ngón tay mảnh khảnh trên môi Lãnh Hàn không suy nghĩ theo bản năng hé môi ngậm lấy ngón tay nhỏ đang đùa nghịch trên môi mình khẽ mút như thể ngón tay đó chính là món ăn ngon mỹ vị nhất thiên hạ không nỡ cắn cũng chẳng nỡ buông.

Đang mãi nhìn ngắm khuôn mặt của ai đó đến thất thần Nhiễm Tịch không hay biết ngón tay của mình bị người ta gặm cảm thấy một cảm giác tê dại ảm ướt từ ngón tay truyền đến hồi thần lại bản năng rút tay ra, Lãnh Hàn nào để nàng có cơ hội trở người đè nàng xuống. Vốn định lên tiếng Nhiễm Tịch bị ai đó trên người hôn xuống nuốt hết tất cả đều muốn nói lại vào bụng bị Lãnh Hàn làm cho đầu óc trống rỗng không khí bị hút sạch khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ bừng mắt to ngấn nước.

Lãnh Hàn còn định ăn nàng một chút bỗng ngoài cửa lên tiếng.

"Chủ Tử, Bạch Hổ công chúa hướng hoàng thượng chỉ tên ngài đất nàng đi ngắm kinh thành, hoàng thượng cho người đưa tin hỏi ý chủ tử?" Nhị Sát trong tư thế muốn chạy bẩm báo, có trời mới biết bên trong chủ tử truyện tốt bị hân phá biết đâu chủ tử một chương đánh chết hân thì sao.

"Không đi " Lạnh giọng hướng bên ngoài phản phó.

"Vâng " Nhị Sát cung kính nhanh chóng tránh xa phạm vi sát khí đang từ từ phóng ra từ trong phòng biến đi mất dạng.

"Sao chàng lại không đi a, Bạch hổ công chúa người ta quốc sắc thiên hương nhìn trúng chàng là chàng vinh hạnh a " Nhiễm Tịch chưa lẽ bên cạnh hân đổi.

"Ta nào dám nhận cái vinh hạnh này, ta lòng chỉ nó Tịch nhi này một cái nương tử a " Lãnh Hàn thâm tình nhìn tiểu nhân nhi bên dưới, không quên trên người nàng động động ăn đậu hũ của nàng.

Nhiễm Tịch ngu ngơ không có phát hiện mình bị ăn đậu hũ vẫn đầy mặt đắm chưa nằm dưới thân nam nhân suy nghĩ sâu xa.

"Nàng vẫn không chịu từ bỏ ý định giành nam nhân của ta " Nhiễm Tịch hàm ý tức giận.

"Nương tử yên tâm vì phu chi có mình nàng, nàng ta không xứng khiến nàng bận tâm " Lãnh Hàn phát ra khí lạnh, không ai có thể khiến Tịch nhi nghĩ đến ngoại trừ hân. Nàng không được nghĩ đến ai khác.

"Được rồi chàng đứng dậy." Nhiễm Tịch tròn mắt nhìn hân bây giờ nàng mới phát hiện bàn tay ai đó đang ăn đậu hũ của mình từ này đến giờ, thế mà nàng không hay biết gì.

Ý đồ của mình bị phát hiện Lãnh Hàn không tình nguyện đứng dậy vẫn không quên giả vờ ăn thêm một ít đậu hũ của Nhiễm Tịch khiến nàng đen mặt giờ

chân lên đá ngậy tiểu huynh đệ của ai đó.

"Đây là hạnh phúc đời sau của nàng, nàng đừng đá bậy" Lãnh Hàn hai tay ôm ở chỗ nào đó, cũng may hắn né nhanh không thì nguy rồi.

"Hừ dám ăn đậu hủ của ta, ta phé" Nhiễm Tịch không thua kém lên uy.

"Được được sao này ta không lén ăn đậu hủ của nàng nữa" Nghe câu đầu Nhiễm Tịch hài lòng gật gật đầu bỗng nghe thấy câu sau mặt nàng đen không ít "ta trực tiếp ăn có thể chứ."

Lãnh Hàn cười gian về mặt bắt đầu nịnh nọt "Được rồi Tịch nhi chúng ta rời giường nào, mặt trời sắp mọc đến mông rồi."

Đường đường là một chiến thần vương gia dưới một người trên vạn người lãnh huyết cao ngạo bây giờ trước mặt nàng lại đầy vẻ yêu chiều nịnh nọt lẫn ôn nhu, hắn chỉ đối với nàng như vậy ôn nhu sủng ái. Nàng còn cầu gì đây.

AU: Ta định qua thi mới ra chương mới luôn nhưng mấy nàng thơ của ta cổ vũ ta quá nhiệt tình với những câu nhắn dễ thương nên hôm nay ta viết chương này cho mấy nàng nhân dịp "Chúc Mấy Nàng Thơ Của Ta Thi Tốt Được Nhiều Điểm 10 nhé"

Yêu

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hợp tác (1)

Kinh Thành

Lâm Nhu Nhi về mặt không vui đi phía trước, kế bên Nhị Sát làm người dẫn đường, phía sau là đám nô tì của nàng ta.

Chết tiệt, rõ ràng người nàng ta yêu cầu là Hàn vương dẫn nàng dạo kinh thành vậy mà tại sao là tên nô tài thấp kém này, hắn sao có thể xứng làm người dẫn đường của nàng cơ chứ.

"Vương gia nhà người đâu?"

"Vương gia nhà ta có việc quan trọng cần làm" Nhị sát không nhanh không chậm đáp. Hừ nàng ta nghĩ rằng vương gia sẽ rảnh mà đến dẫn cô ta đi dạo sao, mơ tưởng. Hiện giờ là thời gian vương gia ở cạnh vương phi chăm bồi tình cảm làm gì phí thời gian với loại người đàn bà này.

"Vậy khi khác vương gia bồi ta cũng được người không cần bồi ta" Lâm Nhu Nhi nghe cảm thấy vui sướng nàng cứ tưởng là vương gia đang ở bên cạnh ả Nhiễm Tịch kia chứ không ngờ là có việc bận haha. (Đồ mơ tưởng anh đang ở cạnh chị chứ đâu hứ)

"E rằng công chúa sẽ thất vọng vương gia nhà ta trăm công nghìn việc không có thời gian lo đến việc nhỏ như vậy" Nhị Sát khinh bỉ không thèm nhìn mặt ngu ngốc của nàng ta. Muốn so sánh với vương phi đúng là công chúa nào bị úng nước, cô ta nghĩ mình là đẹp nhất chắc, công chúa là có quyền chắc vương phi của họ mới đẹp, tính về khí chất cô ta không bằng vương phi ngàn lần, cô ta không xứng đứng bên cạnh vương gia của bọn hắn chỉ có vương phi mới xứng với vương gia hai người như thần tiên quyền lực còn nàng ta là gì là đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu thì có.

Lâm Nhu Nhi tức giận không màng đến xung quanh có bao nhiêu bá tánh la lớn chỉ tay vào mặt nhị sát.

"Tên nô tài to gan dám làm bộ mặt đó với ta người có biết ta là ai không mà dám lên mặt như vậy, chỉ là một tên nô tài dơ bẩn mà dám nói chuyện với ta như vậy sao"

"Xin công chúa chú ý thể diện" Tì nữ phía sau bước đến ngăn cản lại bị Lâm Nhu Nhi tát thẳng vào mặt "A" mặt bị tát đến đau rát tì nữ không dám khóc chỉ quỳ đó.

Bá tánh A: "Nàng ta là ai a mà lại không gia giáo như vậy"

Bá tánh B: "Mấy người không nghe tì nữ khi nãy gọi nài là công chúa sao?"

Bá tánh C: "Đây chẳng phải là công chúa Bạch Hổ sao, khi tiếp đón sứ giả nàng ta có lộ diện"

Bá tánh A: "ra là công chúa của nước Bạch Hổ hèn gì đánh đá như mấy bà bán cá ngoài chợ như vậy"

Bá tánh C: "Aizz phu quân của ta trước có đi theo xem đoàn xừ giả cứ về khen công chúa Bạch Hổ xinh đẹp dịu dàng thì ra là cô ta giả bộ"

Xung quanh bá tánh bàn ra bàn vào Lâm Nhu Nhi trong lòng lo sợ nguy rồi, nghiêm trọng rồi. Nàng phải làm sao giải vây đây. Cũng tại Thiên nhiễm Tịch

nếu không tại sao nàng lại phải gặp chuyện như vậy tất cả tại ả nếu ả không quyến rũ Hoàng Lân Hàn thì người hôm nay đưa nàng dạo phố là hán chứ không phải là gã nô tài này, tất cả là tại ả, nàng sẽ trả lại gấp đôi nỗi nhục hôm nay.

"Ở đây xảy ra chuyện gì?" Một giọng nói nhẹ nhàng mạnh mẽ kèm theo một bóng dáng từ xe ngựa bước xuống.

"Kỳ Hoàng tử " Nhị sát cúi người thi lễ không đợi Hoàng Quân Kỳ nói hán đã đứng dậy.

Hoàng Quân Kỳ không vui nhìn thái độ của Nhị Sát đối với mình xoay người nhìn Lâm Nhu Nhi nhẹ hỏi

" Công chúa sao lại ở này này, xảy ra chuyện gì sao?"

"Ta, ta..." chưa nói xong Lâm Nhu Nhi nặng ra những hạt châu óng ánh, khiến người ta muốn ôm nàng vào lòng mà bảo vệ.

"Công chúa có chuyện gì sao, sao lại khóc như vậy " Hoàng Quân Kỳ lo lắng hỏi trong mắt ánh lên tia sáng rất nhanh biến mất.

"Không có chuyện gì, ta chỉ.. chỉ hơi lớn tiếng với Nhị Sát rồi sao đó mọi người vây quanh, ta sợ lắm " nghe giống như dân chúng đang ức hiếp nàng chứ không phải nàng ức hiếp người khác, nghe mà thương Hoàng Quân Kỳ nhẹ nhàng giải vây cho nàng.

"Mọi người giải tán làm việc của mình đi " Hoàng Quân Kỳ nhẹ giọng ôn hòa nói với bá tánh sao đó mời Lâm Nhu nhi lên kiệu đưa về quán trọ của nàng.

"Hừ chút nữa là tôi bị cô ta lừa rồi, thay đổi nhanh như chớp ý " bá tánh bình luận sôi nổi

"Đúng đúng cứ như hai người khác nhau " dân chúng dần dần tan ra ai làm việc nấy

Tịch Uyên

"Hàn chàng không định về phủ phê duyệt tấu chương sao?" Nhiệm Tịch lùi bước dựa vào ghế quý phi tay cầm cuốn sách này giờ vẫn không lật trang nào ngược mắt nhìn người đối diện này giờ cứ nhìn nàng chăm chăm khiến nàng không thể nào tập trung đọc sách được.

"Ta xem xong hết rồi " Lân Hàn không nhanh không chậm đáp. Nhất Sát bên ngoài thiếu chút nữa từ trên cây té xuống, vương gia ngài khi nào mà học nói dối trắng trợn như vậy ngài có đụng qua đám tấu chương đó từ mấy ngày nay đâu hiện giờ Tam Sát đang cầm đầu xử lý công việc hằng ngày của ngài đây sắp diễn tới rồi kia.

"Ta không thấy chẳng xem khi nào cả?" Nhiệm Tịch tò mò mấy bữa trừ khi lên triều hán mới rồi nàng hạ triều là đến tìm nàng, hán xem đây như nhà của hán vậy đuổi mãi không đi, cứ bám lấy nàng, nàng còn không thấy hán cầm quyển tấu chương nào đâu? xem hồi nào chứ?

"Có mà, ta luôn xử lý chuyện quan trọng trước đây thôi!" Lân Hàn miệng thì nói mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm nhìn mãi.

" Chuyện quan trọng đâu ta không thấy và lại sao chàng cứ nhìn ta chăm chăm như vậy có gì dính vào mắt ta sao?" Nhiệm Tịch vừa nói vừa sờ tay vào mặt mình hành động này khiến người nào đó càng thêm kích động đôi mắt tỏa sáng nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng.

" ta đang làm chuyện quan trọng đây, nàng rất đẹp khiến ta cứ ngắm mãi không thể rời mắt " chuyện quan trọng với hán nàng còn hỏi đương nhiên là ngắm nàng là việc quan trọng nhất rồi, hán con suy nghĩ xem làm cách gì để khiến mấy tên cận vệ kia tránh xa nàng một chút, hán có nên giết hết hay không hay là biến mấy tên đó thành phụ nữ đây.

Nghe hán nói Nhiệm Tịch đỏ mặt không thốt ra được lời nào, chớp mắt một cái Lân Hàn đã đến trước mặt nàng ôm nàng thật chặt vào lòng khe khẽ thở dài.

" Ta muốn thật nhanh lấy nàng về làm vương phi của ta, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, mỗi khác đều có thể bên nàng, mỗi buổi sáng đều có thể nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp khi ngủ của nàng... ta muốn thời gian đến thật nhanh ngày đây " nói rồi Lân Hàn khẽ hôn xuống trán Nhiệm Tịch.

Nàng cũng muốn thật nhanh ở bên hán đường đường chính chính ở bên hán, cùng hán vượt qua những khó khăn,cùng hán bên nhau đến răng long đầu bạc. Nhiệm tịch giờ tay ôm chặt vòng eo rắn chắc của Lân Hàn giống như trả lời hán rằng nàng cũng nghĩ giống hán, khiến trong lòng ai đó như được dòng nước ấm chảy ngang, hạnh phúc ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng không nở buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hợp Tác (2)

Trên xe ngựa của Hoàng quân Kỳ, Lâm Nhu Nhi nép mình ngồi vào một góc ngượng ngùng nhìn người đối diện.

"Hôm nay cảm ơn Kỳ hoàng tử đã cứu ta "

"Không cần khách khí, tiện tay mà thôi "

Bỗng chốc trong xe ngựa im lặng Lâm Nhu Nhi như nghĩ ra cái gì ánh mắt hơi lóe sáng.

"Ta nghe nói trước đây ngài cũng Thiên nhiệm Tịch từng yêu nhau?"

Trong xe ngựa bỗng trở nên rét lạnh Hoàng Quân Kỳ nhú mào ngược mắt nhìn Lâm Nhu Nhi ý bảo nàng ta nói tiếp.

"Không bằng chúng ta làm một giao dịch như thế nào?" Lâm Nhu Nhi chớp lấy thời cơ

"Không hứng thú " Hoàng Quân kỳ không do dự đáp

"Ngài thật không hứng thú sao, ngài có chắc là không muốn giao dịch với ta đối lấy Thiên Nhiệm Tịch " Lâm Nhu Nhi vừa dứt lời ngược nhìn người trước mắt đã bắt đầu dao động. Lâm Nhu Nhi tiếp tục nói "Chúng ta cùng nhau hợp tác cả đều có lợi, người tôi muốn là Hoàng Lãnh Hàn còn người ngài muốn là Thiên Nhiệm Tịch, Chẳng phải lúc đầu hai người rất yêu nhau sau nhưng lại bị Hàn vương can thiệp vào chỉ bằng chúng ta cùng chia rẽ bọn họ, lấy những thứ thuộc về chúng ta." Lâm Nhu Nhi nói đến đây ánh mắt khẽ biến thành tia lạnh lẽo rồi nhanh chóng biến mất.

Hoàng Quân Kỳ đích xác đã bị điều kiện của Lâm nhu Nhi làm động tâm nhưng hần lại nhớ đến lần ấy hần gặp nàng, nàng nhìn hần với ánh mắt lạnh lẽo không chút tình cảm nào, lại còn cùng tiêu thúc của hần ân ái cứ như hai người khác nhau hoàn toàn, nhưng khi ấy hần lại thấy nàng rất đẹp vốn dĩ định lợi dụng chức vị của cha nàng để hỗ trợ hần lên ngôi, hần chưa từng rung động với Nhiệm Tịch nhưng hần sai rồi từ sâu trong tâm hần, hần muốn chiếm lấy Nhiệm Tịch giữ nàng bên cạnh, cảm giác muốn chiếm giữ Nhiệm Tịch càng mãnh liệt hiện trong ánh mắt hần.

Lâm Nhu Nhi đất ý, Nhiệm Tịch a Nhiệm Tịch, Hàn vương cuối cùng cũng sẽ là của tôi thôi, tôi sẽ bắt cô trả giá vì dám giành người đàn ông với tôi.

"Cô có ý tưởng gì sao?" Hoàng Quân Kỳ nói rất dễ hiểu ý là hỏi xem Lâm Nhu Nhi có mưu kế gì.

Ở một nơi khác Hàn Vương Phủ

Thư Phòng

Lãnh Hàn chán nản nhìn đồng tấu chương trước mắt, hần quả thật không muốn ngồi một chỗ nhìn ba cái đồng này.

Nếu không phải Tịch Nhi bắt buộc hần trở về phê duyệt tấu chương bằng không sẽ không cho hần lại gần nàng, hần đành miễn cưỡng quay về xem, kết quả hần chẳng xem vô một chữ nào Nhất Sát bên cạnh bưng trà rót nước nhìn về mặt chán nản của vương gia hần cũng bó tay chịu trời chủ tử nhà hần thay đổi hần rất vui cũng rất sầu, vui vì chủ tử có thể cười nhiều hơn đặc biệt là chứng minh ngài thích phụ nữ khiến cho mọi người không ai dám nói ngài là đoạn tụ nữa và hần cũng chẳng sợ chủ tử sẽ đề ý hần haha, sầu là chủ tử nhà hần yếu quá hóa lời không chịu làm việc cứ nhét cho bọn hần, Nhất Sát còn đang suy nghĩ lung tung thì ngoài cửa có tiếng nói.

"Vào đi " Lãnh hàn lạnh lùng lên tiếng.

"chủ tử " Một người áo đen bước đến trước mặt hần cung kính cúi đầu.

"Chuyện gì?"

Người áo đen cung kính kể sự việc trên đường cùng người kỳ hoàng tử gặp mặt Lâm Nhu Nhi và chuyện hợp tác của họ, người áo đen nói xong trong phòng trở nên lạnh lẽo sát khí từ người Lãnh Hàn tỏa ra.

Tốt! Thật tốt dám âm mưu hại hần và Tịch Nhi chia rẽ sao, nằm mơ để ta xem các người làm được không? hừ.

Vị vương gia nào đó vừa nghĩ đến ái nhân nhanh chóng ra lệnh cho Tam Sát phê tấu chương cho hần, còn hần nhanh chóng phi thân đi tìm ái nhân của mình. Nhất Sát hóa đá đứng tại chỗ vương gia về ngồi chưa được bao lâu cứ thế đi luôn sao? Người áo đen nào đó cũng thần thờ lần đầu thấy chủ tử như vậy hần có hơi giật mình, vậy hần nên làm gì với hai người kia đòi ánh mắt sang nhất Sát.

Nhất Sát khẽ ho nói: " Hiện giờ cứ theo dõi họ, có hành động kỳ lạ lập tức báo "

"Tuân Lệnh " người áo đen biến mất trước mặt Nhất Sát.

Trong phòng còn một mình Nhất Sát hần khẽ thở dài lo nghĩ, sau này tương lai của mình đi về đâu đây trong lòng tràn đầy ai oán, hần muốn từ chức về quê cấy ruộng có được không?

Tịch Uyển

Lãnh Hàn vừa đi không lâu đã quay lại Nhiệm Tịch đầy bất ngờ cảm thán, Hàn của nàng luôn làm việc nhanh như vậy sao thật đáng tin.

(Au: Sai lầm rồi chị ơi, anh chẳng đáng tin đâu.

Lãnh Hàn: Người vừa nói gì?

Au: Ta bảo người không đáng tin.

Lãnh Hàn: Có tin ta ra đốt nhà mi không.

Au: Xin tha mạng "((((.)

Không lâu sau không biết ai đồn đại nói rằng: Hàn Vương là một người sợ vợ, bảm vợ chẳng buông. Tuy hai người chưa kết hôn nhưng từ khi thánh chỉ ban ra Nhiệm Tịch đã được mọi người xem là Hàn Vương Phi danh chính ngôn thuận của Hàn vương, hành động cung chiêu của Hàn vương trong buổi tiệc đã nói lên tất cả.

Lãnh Hàn nghe thế nhưng lại làm ngơ ai cũng ngỡ sợ truyền tới tai hấn đầu bay cả nhà nhưng không, bọn họ sai lầm rồi vị vương gia nào đó còn rất vui vẻ nhận còn ban thưởng cho kẻ đã giúp hấn truyền tin...

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Say các

Huyết Sát Cung trong thời gian ngắn mà thế lực đã sắp ngang bằng Lãnh Diễm Điện. Lãnh Diễm Điện xuất hiện mấy mươi năm thế lực lớn mạnh nhận nhiệm vụ ám sát chưa bao giờ thất bại, Lãnh Diễm chủ hiện giờ là Lãnh Diễm Kinh Thương nghe đồn là một ác thần nguyên rủa, ra tay giết người tàn nhẫn vô cùng, máu lạnh vô tình, đặc biệt chưa nữ nhân nào dám đến gần hấn, chỉ cần đến gần cách 5 bước thì bỗng cả người lổ lã, ngũ quan ứa máu, chết không nhắm mắt, họ còn chẳng biết họ chết như thế nào. Nhưng đó chỉ là lời đồn không ai chưa ai gặp qua hấn, nếu có gặp thì cũng không toàn mạng quay về.

Nhiệm Tịch nổi hứng đi dạo, hiếm khi Lãnh Hàn có việc gấp phải xử lý không ở cạnh nàng, khiến nàng trong nhà buồn chán lôi kéo Nhượng Hy cùng Lăng Lăng dạo kinh thành, ba cô nương hết ngó đông ngó tây, tập qua sạp hàng này đến sạp hàng khác mua rất nhiều đồ ăn, đi ngang đến một tủ lâu bảng hiệu tên là "Say Các " đây là một phân nhánh của Huyết Sát Cung khi lập ra phân nhánh này Nhiệm Tịch cũng không nghĩ nhiều chỉ muốn có một nơi ăn com uống rượu thoả thích mà không cần trả tiền. Nhiệm Tịch vô tình sáng lập "Say Các ", trong thời gian ngắn đã nổi danh kinh thành đứng hàng thứ ba trong bảng "Đệ Nhất Lâu ".

"Tiểu thư! " Lão bản "Say Các " Tổng thúc thấy Nhiệm Tịch bước vào vội vàng buông trong tay sổ sách bước đến khom người cung kính.

"Không cần đa lễ, Tổng thúc sao này thúc gặp ta không cần hành lễ tránh người khác phát giác ra gì đó!" Không phải Nhiệm Tịch nàng giấu dìm, chỉ là nàng sợ phiền phức thôi.

"Vâng, nô tài ghi nhớ, Tiểu thư mời " Tổng thúc làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường dắt Nhiệm Tịch cùng hai người Lăng Lăng và Nhượng Hy lên lầu, Tổng thúc bảo tiểu nhị chuẩn bị một bàn thức ăn ngon nhất đem đến.

"A tiểu thư, người thấy không chúng ta vô tình lập nên "Say Các " lại đông khách như vậy." Lăng Lăng vui vẻ đứng trước cửa sổ nhìn xuống phòng khách đầy ắp bàn ghế không có chỗ trống.

Nhìn đôi mắt lấp lánh của Lăng Lăng khuôn mặt lộ rõ "ta sắp giàu rồi " Nhiệm Tịch không kiềm chế được phì cười.

"Phụt" Tiểu tham lam " Nhượng Hy cũng kinh hi reu ghẹo Lăng Lăng

"Hừ ta mới không có " Lăng Lăng đỏ mặt cãi lại.

"Cốc cốc " tiếng gõ cửa vang lên.

Tiểu nhị bưng lên đồ ăn để trên một cái bàn tròn lớn xong rồi lui ra. Nhìn một bàn đồ ăn Nhiệm Tịch mặt đầy hắc tuyến. Như thế nào mà các nàng ăn hết a, nhiều như vậy.

Phải dặn lại Tổng thúc sao này không cần làm nhiều như vậy nữa.

"Được rồi, Lăng Lăng, Nhượng Hy các người ngồi xuống ăn thôi cũng đừng cãi nữa."

"Người ta mới không thèm cãi với mặt lạnh Nhượng Nhượng đâu!" Lăng Lăng rầu rĩ than nhưng vẫn ngồi xuống đôi mắt lấp lánh nhìn trên bàn đồ ăn chài cả nước dãi.

"Người có phải hay không là con gái đâu?" Nhượng Hy nhìn một màn mặt đầy trần trối.

"Ta không phải con gái chẳng lẽ đàn ông à " Lãng Lãng cãi lại nhanh nhẹn.

"Được rồi, được rồi ăn đi kéo nguội sẽ không ngon" Nhiệm Tịch nhanh chóng can ra hai người bằng không nàng cũng bị vạ lây đâu. Nàng đối bụng nga, nếu hai người còn cãi thì cái bàn cũng bay mất.

Ngự Hoa Viên

Hoàng Nghiêm cùng Lãnh Hàn bên trong đi dạo cùng tán gẫu, thấy sắc mặt đệ đệ không tốt bèn tò mò hỏi.

"Đệ đệ mặt đệ làm gì mà kém như vậy a, rất dọa người đâu."

"Huynh thử nghĩ xem!" Còn hỏi hấn? Sáng nay hấn còn muốn bồi Tịch Nhi dạo chơi kinh thành đâu, vậy mà Hoàng Nghiêm lại truyền chỉ bảo hấn vào cung bàn chính sự, bàn chính sự chính là bồi hấn dạo ngự hoa viên khiến hấn mất thời gian bên cạnh Tịch Nhi, Hoàng Nghiêm cũng dám hỏi hấn, đúng là đáng chết, nếu không phải Hoàng Nghiêm là vua một nước là đại ca hấn thì hấn đã không thêm niệm tình huynh đệ mà tâu hấn. Lãnh Hàn phóng ra khí lạnh toàn thân cung nữ thái giám phía sau run rẩy cầu phúc cho Hoàng Thượng không cần châm dầu thêm lửa a.

"Ta...Ta nghĩ không ra?" Hoàng Nghiêm giả ngu đôi mắt phóng sang nơi khác không dám nhìn mình đệ đệ. Thiên a nhà hấn đệ đệ từ lúc có nương tử liền quên huynh đệ hấn, kêu cách nào cũng không vào cung bồi hấn mấy ván cờ, hấn chỉ dành truyền chỉ lôi đệ đệ ấy vào cung chơi với hấn một chút a, thế mà nhìn xem xa nương tử có chút xiu thôi mà mặt mùa xuân thành hàng năm hấn băng rồi, đúng là trọng sắc khinh huynh mà.

"Có chuyện thì nhanh nói." Lãnh Hàn không cho mặt mũi nói, đôi mắt uy hiếp rõ ràng. Huynh không nói nhanh ta lột da huynh.

"Ch...Chuyện là công chúa nước Bạch Hồ xin gả cho đệ đâu?" Hoàng Nghiêm ấp úng nói khẽ liếc nhìn Lãnh Hàn.

"Huynh dám đồng ý ta lột da huynh, nếu huynh rảnh rồi mà cần ghép nàng ta cho ta thì ta không ngại đem nàng ta cùng nữ nhân trong thiên hạ vào hậu cung của huynh xem hoàng tử sẽ làm gì huynh đây?" Lãnh Hàn đẩy mặt uy hiếp.

Hoàng Nghiêm sau lưng lạnh ngắt, thiên a tuy không thể nói uy hiếp này rất thành công a, khi trước vì bắt đất dĩ hấn phải nạp phi đó là Lan phi là mẫu phi của Hoàng Quân kỳ, sao thì nạp Minh phi mẫu phi của Hoàng quân Lan, Ngọc Nhi đã rất khổ sở vì không thể cho hấn sinh con, còn vì hậu cung ngày ngày tranh đấu, Ngọc Nhi còn xém mất mạng, hấn tức giận đuổi hết nữ nhân khỏi hậu cung chỉ còn Lan Phi cùng Minh Phi, nếu đệ đệ hấn còn đem nữ nhân vào thì hấn không thể sống yên với Ngọc Nhi mất.

"Được được ta không đem nàng ta cho đệ là được chứ gì, hừ đồ thê nô " Hoàng Nghiêm tức giận mắng.

"Rất thích " Lãnh Hàn không nhanh không chậm nói

"Hả? " Hoàng Nghiêm ngu người

"Từ Thê nô ta thích " Niệm tình huynh đệ Lãnh Hàn đáp cho hấn năm câu rồi xoay người đi ra ngoài cung tìm nương tử hấn.

(Au: Người ta chưa gả cho người mà đã kêu người ta nung từ rồi?

Lãnh Hàn: Muốn chết!!

Au: Noooooo)

* Ta đã trở lại rồi đây *tung bông*. / ^ 3 ^ /

Nhiệm

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trùng hợp

"Bẩm vương gia theo tình báo Công chúa bạch hồ cùng với Kỳ hoàng tử gần đây thường xuyên qua lại còn bí mật gặp nhau vài lần, dường như họ bắt đầu hành động, ngài có cần ta phái vài người đến bảo vệ vương phi không?." Hắc y nam nhân khom người cung kính, trước mặt hấn là Lãnh Hàn gương mặt âm trầm.

"Không cần, tiếp tục theo dõi bọn hấn xem bọn hấn muốn làm gì. Còn về vương phi ta sẽ tới bảo vệ." Hấn mới không cho Tịch Nhi ở gần mấy tên nam nhân khác đâu, tưởng cũng không cần tưởng.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Hắc y nam nhân xoay người biến mất trước mặt hấn.

"Chủ tử có nên giết chết công chúa bạch hổ đó không?" Nhất Sát bên cạnh lên tiếng

"Trước mắt không cần, nếu nàng ta an phận ta sẽ không tính toán, còn nếu nàng ta không an phận, dám làm gì tổn hại Tịch Nhi dù một chút, ta sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết." khuôn mặt tà mị đẹp đến Nhiễm Tịch yêu không nỡ buông tay, hiện giờ lại xuất hiện tràn đầy thị huyết.

Đây chính là Hàn vương gia giống như trong lời đồn thị huyết tàn nhẫn, tay dính không ít máu tươi, sát khí nồng đậm. Nhưng chỉ cần Nhiễm Tịch bên cạnh khí tức của hắn trở nên ôn nhu thuần khiết, khiến nhân tâm hồn điên đảo.

Rõng có nghịch lân, mà Nhiễm Tịch chính là nghịch lân của Lãnh Hàn hân. Động vào tất chết.

-----Ta là đây phân cách-----

Kinh thành "Thiên Vạn Lâu" (ai không nhớ thì xem lại chương 20 nha)

Lầu 2 phòng riêng:

"Người nói xem kế hoạch chúng ta khi nào thực hiện " Hoàng Quân kỳ cầm lên chén trà nhấp một ngụm, liếc mắt nhìn nữ nhân y phục màu vàng nhẹ, trang điểm thanh tao trước mặt.

"Đến lúc sứ giả chúng ta về nước, hoàng thượng có nói sẽ tổ chức bữa tiệc tạm biệt, tới hôm đó kế hoạch thực hiện " Lâm Nhu Nhi không nhanh không chậm, trong mắt còn lóe lên chút ý cười. thử tưởng tượng xem Lãnh Hàn sắp trở thành của nàng, nàng được gả vào hàn vương phủ quan mình chánh đại, không khỏi cười thầm

"Người có chắc tiểu thúc và Nhiễm tịch sẽ mắc mưu chứ?" Hoàng quân kỳ lo sợ.

"Đương nhiên, chỉ cần tách ra được hai người bọn họ thì kế hoạch chúng ta sẽ thành công, tới lúc đó người đừng bức dây động rừng, chỉ cần đợi ôm mỹ nhân như hương như ngọc của người thôi, còn Lãnh Hàn đương nhiên là của ta, haha". Hừ tới lúc đó ả Nhiễm Tịch đừng mong ta tha mạng cho ả, Hoàng Quân kỳ à Hoàng Quân Kỳ ta đành có lỗi mà cho người ôm thi thể của ả haha Lâm Nhu Nhi ác độc nghĩ.

Lầu 4:

"Thư tiểu thư mọi chuyện chính là như vậy." Thanh Y nói rõ toàn bộ sự việc mình đã nghe thấy từng chi tiết nói rõ ràng không thiếu một chữ.

"Thật là hảo a "Dám ở sau lưng nàng tính kế nàng cùng Hàn, để xem ai mới là người bị trúng kế.

"Được rồi người tiếp tục nhìn chăm chăm họ, nếu họ có động tác thì lập tức báo ngay." nói rồi khoác tay bảo Thanh Y nữ tử lui ra

"Vâng " Thanh Y cung kính cáo lui.

"Tiểu thư chúng ta có cần hành động trước không?" Đường Như bên cạnh lên tiếng.

"Trước không cần, ta xem bọn diễn kịch say mê như vậy thì cho họ diễn." Muốn tính kế nàng, nằm mơ đi.Nhiễm Tịch trề môi.

Nhiễm Tịch trong lòng oán thầm: Hàn a chàng đúng là kéo đào hoa cho ta mà. Để về xem ta dạy dỗ chàng thế nào. Hừ, ta có nên cho chàng mang mặt nạ để khuôn mặt chàng bớt họa thủy hay không đây.

"Được rồi, Đường Như ở đây giao cho muội, ta về trước " Nhiễm Tịch vờn vai đứng dậy khoác khoác tay với Đường Như.

" Muội sẽ chăm chỉ, cung tiễn tiểu thư" Đường Như buồn cười nhìn Nhiễm Tịch như chú mèo nhỏ buồn ngủ nhanh chân chạy về tìm Hàn vương vuốt lông.

Từ " Thiên Vạn Lâu " đi ra Nhiễm tịch không ngồi xe ngựa về phủ mà là đi bộ theo sau Nhượng Hy cầm kiếm theo sát, hôm nay nàng ra ngoài chỉ đem theo Nhượng Hy, còn Lăng Lăng và Sương Nhi bọn họ có nhiệm vụ nên không ở bên cạnh nàng. Trên đường kinh thành người người nhộn nhịp, Nhiễm Tịch đang rất thư thái bỗng có một chiếc xe ngựa đi đến gần nàng, Nhượng hy đề phòng đi đến cạnh Nhiễm Tịch tay giữ chặt chui kiếm chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Lúc này xe ngựa đến trước mặt Nhiễm Tịch thì dừng lại, bên trong xe người kéo mành bước ra không ai xa lạ chính là Lâm Dương Hà. Hắn bồi muội muội đi khắp nơi kinh thành vui chơi , thì có người chuyển lời nói có thư từ quốc mẫu (Nước Bạch Hổ) gửi đến, lời kéo muội muội về chẳng được đành để lại người hầu cùng Lâm Nhu Nhi rồi chính mình quay về khách trọ, lại không ngờ tình cờ vén màn cửa sổ xem xét xung quanh thì gặp thân ảnh Nhiễm Tịch đang xa. Thân ảnh mà hắn chẳng thể quên được.

"Thiên tiểu thư thật trùng hợp." Lâm Dương Hà cười cười nhìn Nhiễm Tịch

"A, thật đúng là trùng hợp, thái tử đang đi đâu sao?" Nhiễm Tịch qua loa chào hỏi

" Bản thái tử đưa muội muội đi dạo, nhưng lại có việc đột xuất nên đành về trước, không ngờ tình cờ gặp Thiên tiểu thư đây." Lâm dương Hà cười nói

Trùng hợp cái đầu quý nhà người. Nhiệm Tịch trong lòng phun tào.

"Nếu thái tử có việc gấp thì đi trước đi." Nhiệm Tịch nhanh chóng đuổi khách.

"Không gấp, không gấp, ta có thể bồi Thiên tiểu thư đi dạo dạo sao?"

"Lòng tốt của thái tử ta xin nhận chính là ta có việc trong người không tiện cùng thái tử trò chuyện, xin phép cáo từ." Nhanh chóng từ chối, Nhiệm Tịch vừa định xoay người đi thì bị người cản lại. Nhượng Hy bên cạnh nhanh chóng che lại Nhiệm Tịch bảo vệ phía sau.

"Thái tử thỉnh tự trọng" nhượng Hy lạnh lùng cảnh cáo Lâm Dương Hà

"Ta...ta" Lâm Dương Hà cả buổi chẳng nói được nguyên câu, không biết vì điều gì mà hần lại muốn ngăn lại Nhiệm tịch không muốn nàng đi.

"Ở đây có chuyện gì?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Nghe được giọng nói quen thuộc Nhiệm Tịch nhanh chóng xoay đầu tìm kiếm, chẳng bao lâu nàng thấy được sau lưng xe ngựa của Lâm dương Hà là một con xe ngựa màu tím mảnh che thượng hạn được gắn hạt lưu ly, đang dần dần đến gần.

Người trên xe bước xuống, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần tà mị, góc nghiêng rõ ràng tuấn đạt, một bộ trường bào màu đen bên trên còn được thêu hình rồng linh động, tóc được cố định bởi từ trăm nghìn không gian mà uy khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ta giúp chàng (1)

"Lòng tốt của thái tử ta xin nhận chính là ta có việc trong người không tiện cùng thái tử trò chuyện, xin phép cáo từ."

"Thái tử thỉnh tự trọng"

"Ta...ta"

"Phía trước có chuyện gì?" Hần nghe được giọng nói của nàng.

"Vương gia, phía trước hình như là vương phi cùng Nhượng Hy" Nhị Sát nhanh chóng trả lời

"Còn có." Hần còn nghe được một giọng nam.

"Còn có thái tử Bạch Hổ" Nhị Sát cảm thấy vương gia có gì đó không đúng, hình như là không khí đang lạnh hơn thì phải.

"Đến chỗ vương phi" Lạnh lùng lên tiếng cho Nhị Sát, chính mình chuẩn bị xuống xe.

Xe ngựa đến gần từ cửa sổ hần có thể thấy Tịch Nhi nhà hần cùng với thái tử Bạch Hổ, trong Tịch Nhi hình như không vui, tức khắc hần lập tức lên tiếng bảo Nhị Sát dừng xe.

"Ở đây có chuyện gì?" lạnh lùng thanh âm vang bên tai mọi người.

Trong thấy khuôn mặt quen thuộc hàng ngày cùng nàng ở chung, Nhiệm Tịch lập tức vui vẻ nào còn thấy khuôn mặt không kiên nhẫn giống khi nãy nữa

"Hàn!". Nhiệm Tịch vui vẻ gọi vọng đến, nhanh chân lao đến bên người Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn nhanh chóng vươn tay tiếp nàng rất tự nhiên, cho thấy hành động này của hai người không phải lần đầu tiên.

"Nàng sao lại ở đây? Xe ngựa của nàng đâu? Tại sao lại đi bộ như vậy?" Lãnh hàn hỏi không mấy vui vẻ, vươn tay hờn dỗi nhéo nhẹ mũi nàng.

"A...Chưa gì đã hỏi dồn dập như vậy làm sao ta trả lời kịp a~, Ta đi dạo, ngồi xe ngựa buồn chán nên ta cho người đem xe ngựa về trước rồi." Nhiệm Tịch liếc mắt nhìn Lãnh Hàn một cái. Đừng tưởng nàng không biết hần nghĩ gì, người này a~ từ đầu tới chân chính là một cái lu dấm.

"Nàng... nghịch ngợm" Lãnh Hàn thở dài, vô pháp gây khó dễ Nhiệm Tịch hần không nỡ.

Đối với Nhị Sát cùng Nhượng Hy hành động này quá quen thuộc không gì có thể quen thuộc hơn, im lặng đứng ra sau lưng hai người bọn họ động tác hai người thập phần phối hợp, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Nhưng với người mới gặp tình cảnh này đầu tiên như Lâm Dương Hà thì có hơi bất ngờ, hần thất thần một lúc lâu.

Không nghĩ tới mới khi này Nhiệm Tịch còn lạnh lùng đáp trả hần vài câu có lẽ bây giờ lại thay đổi thành người hoàn toàn khác. Hần nghe người ta nói Hàn vương phi chưa qua cửa của Hàn vương, tình cảm hai người sâu đậm, hằng ngày gần bó không rời, Hàn vương sủng người vương phi này của hần một cách vô pháp vô thiên, có thể nói là vạn cầu tất ứng.

Hần mới đầu còn không tin, nhưng bây giờ tận mắt thấy hần mới biết tất cả lời đồn là sự thật, hần cũng nhận ra Nhiệm Tịch chỉ đối với Hàn Vương ôn nhu, dựa dẫm, tín nhiệm....!. Khi không có hần thì nàng mới bộc lộ sự lạnh lùng, kiêu ngạo, không cho một ai tới gần.

"Thì ra là Hàn Vương, thất lễ rồi." Lâm Dương Hà nhanh chóng lấy lại tinh thần, gật đầu chào hướng Lãnh Hàn.

"a ra là thái tử điện hạ, ta không biết rằng người nói chuyện với Tịch Nhi khi nãy ra là ngài." Lãnh Hàn cũng nể mặt mà gật một cái có lẽ mắt vẫn dán trên người Nhiệm Tịch không rời.

Lãnh Hàn không nhìn Lâm Dương Hà một chút những vẫn hé môi nói

" Thái tử đây là đang đi đâu sao?"

"không có gì chỉ là có vài việc cần xử lý, trên đường trùng hợp gặp Thiên tiểu thư "

Lãnh Hàn nhướng mày nhanh chóng khách khí đáp.

" Nếu ngài có việc thì ngài nên đi nhanh đi, kéo chậm trễ làm lỡ việc ngài."

"không... vậy trước xin cáo từ, hẹn gặp lại vương gia." Lâm Dương Hà muốn nói không việc gì quan trọng nhưng lại thấy không thích hợp đành phải gật đầu xoay người bước lên xe ngựa, khi vào xe ngựa còn không quên liếc mắt nhìn Nhiệm Tịch một cái.

Nhiệm Tịch nào rảnh lo tới Lâm Dương Hà cái nhìn a~, Nàng chăm chú xem nhà nàng nam nhân đang ăn dấm dầu, vị chua còn lây đến nàng, không khỏi vui vẻ.

Lãnh Hàn liếc một cái Nhiệm Tịch có chút hờn dỗi có chút vui đùa

" Nhìn cái gì, lộ ra khuôn mặt đó là muốn kêu gọi ta ăn nàng sao.?"

Mặt Nhiệm Tịch thoáng cái đỏ, đường đường sống hai đời như nàng lại bị một câu của Lãnh Hàn làm nàng tim đập gia tốc, nàng thật không có tiết tháo mà.

Nhiệm Tịch lộ ra vẻ mặt đáng yêu như thế khiến Lãnh Hàn cảm lòng không đậu, nhanh chóng ôm nàng lên xe, mặc kệ cho bao nhiêu ánh mắt đang nhìn hai người, hần ôm Nhiệm Tịch vào xe ngựa rồi ra lệnh Nhị Sát tiếp tục đi.

Vừa vào đến xe ngựa Lãnh Hàn nhẹ nhàng để Nhiệm Tịch xuống, chưa kịp để nàng mở miệng bờ môi mỏng nhanh chóng ấn xuống môi anh đào ngọt như mật của nàng thật sâu hôn, Lãnh Hàn vươn tay ra sau đầu nàng, bàn tay luồn qua từng khe tóc đen nhánh mềm mại, tìm đến cái ót nhỏ xinh của nàng kéo đến một tròng hôn càng sâu, tay còn lại ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng không cho nàng thoát.

Cố gắng thoát khỏi vòng tay như sắt của Lãnh Hàn, nhưng mãi mà chẳng thoát ra được, nàng liền kêu khổ, nàng không thờ nổi a~ ôm chặt như vậy, hôn sâu như vậy nàng sắp ghen chết rồi. Lãnh Hàn nhẹ nhàng tách bờ môi mình ra khỏi nàng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng, hít lấy hít để không khí hần lại thấy mê người đến lạ, giọng khàn khàn thì thầm bên tai nàng.

" Đây là nàng ở dụ dỗ ta phạm tội sao?" Không cho nàng trả lời Lãnh Hàn lại nhanh chóng cúi đầu áp môi mình lên đôi môi đã đỏ và hơi sưng của nàng lại nhanh chóng tái diễn một màn công thành đoạt đất vô cùng quen thuộc, hần hút hết mật ngọt trong miệng nàng, vẫn là cảm thấy không đủ hần bắt đầu cuốn lấy cái lưỡi dính hương ngọt ngào của nàng, ra sức mút lấy như muốn ăn luôn nàng.

Nhiệm Tịch đầu óc bắt đầu trống rỗng vươn tay lên ôm cổ Lãnh Hàn ra sức đáp trả, giữa nơi hai môi giao nhau còn chảy ra một chút mật ngọt trong suốt quyến rũ động lòng người, giờ phút này cả hai đều ý loạn tình mê. Lãnh Hàn trong lòng lửa nóng cùng cực áp chế, nhưng lại không muốn cùng Nhiệm Tịch buông ra, hần nhìn lửa nóng từ phía dưới ra sức ôm hôn Nhiệm Tịch, dần dần từ cằm nàng hôn xuống cổ, đến xương quai xanh quyến rũ Lãnh Hàn cắn một cái.

"A~". Thanh âm nũng nịu rên rỉ một chút từ môi Nhiệm Tịch phát ra, tuy có hơi đau nhưng nàng lại không phản kháng, mặc Lãnh Hàn làm gì thì làm. Cảm giác phía dưới cứng cứng cọ vào người, mặt nàng đỏ gấc nỉ non nói nhỏ:

"Chàng cần ta giúp không?" giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào hơn bình thường, khiến Lãnh Hàn cực khổ kiềm chế lửa nóng bỗng chốc nổ tung.

"Nàng có biết là nàng đang đùa với lửa hay không." Lãnh Hàn kiềm chế cùng cực mặt xanh rờn. Hần sắp nhịn không nổi rồi.

" Ta... ta dùng tay giúp chàng được không? " Nhìn hần khổ sở kiềm chế đến mặt xanh rờn Nhiệm Tịch lại đau lòng không thôi.

È hem! Đến đây được rồi nè. Khúc sau cắt nhé chưa 18t thì không được xem *cười gian *

Mọi người cho ta chút ý kiến, chương sau ta có nên viết một chút H hay không a~ *cười gian, cười gian *

Nhĩm

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ta giúp chàng (2) (17+)

"Chàng cần ta giúp không?"

"Nàng có biết là nàng đang đùa với lửa hay không."

"Ta... ta dùng tay giúp chàng được không?"

"Ta sợ nàng mệt nhọc". Lãnh Hàn hần không có cách nào kiểm chế đại hỏa nhưng lại không nỡ để Nhiễm Tịch dùng tay giúp hần.

"Không việc gì, chàng xem chàng nhìn đến mặt tái xanh như vậy, ta đau lòng" Nhiễm Tịch yêu thương vươn tay áp nhẹ lên khuôn mặt hần xoa nhẹ, lau rớt đi mồ hôi trên trán của hần.

Hai người hiện tại y phục không chỉnh tề, rất muốn nhanh chóng giúp hần nhìn hần nhẩn nhẩn nhìn nàng đau lòng muốn chết, nhưng hiện tại đang trên xe ngựa nên chẳng tiện, Lãnh Hàn nhìn khô ra lệnh Nhị Sát nhanh chóng phóng xe về Hàn vương phủ.

Chẳng bao lâu xe ngựa đã đến trước cửa Hàn Vương phủ, Lãnh Hàn nhanh chóng ôm lấy Nhiễm Tịch dùng khinh công hướng đến "Lãnh U Các" cả bóng dáng cũng không kịp thấy.

Đập cửa vào phòng một hành động hết sức thô lỗ, nhưng tại trên người của Lãnh Hàn chuyện này hết sức là cuốn hút, Lãnh Hàn dùng nội lực đóng lại cánh cửa cài lại chốt khóa, nhanh chóng thả Nhiễm Tịch xuống giường, nhìn tiểu nhân nhi trước mặt đôi mắt mong lung ngấn nước, môi sưng tấy như sắp rỉ máu, y phục tán loạn không chỉnh tề, chiếc yếm đỏ thấp thoáng lộ ra bên bên ngoài bao bọc làn da trắng mềm mại, hai quả bông đào lúc hiện lúc không pháp phòng theo nhịp thở của Nhiễm Tịch, càng nhìn càng đẹp mắt Lãnh Hàn hận không thể ăn nàng, nhập nàng vào cốt tủy, hần thề không bao giờ cho người khác thấy biểu hiện bây giờ của nàng.

"Chỉ có ta mới được thấy." Giọng khàn khàn bá đạo vang lên trong không gian yên tĩnh.

Nhiễm Tịch khó hiểu nhìn hần, ánh mắt càng thêm mong lung. Biểu cảm này khiến Nhiễm Tịch càng thêm quỵn rũ.

"Biểu hiện bây giờ của nàng chỉ có ta mới được thấy, không cho phép nam nhân khác thấy bộ mặt này của nàng hiểu không." Lãnh Hàn nghiêm mặt

"Àn.". Nàng khó hiểu, khẽ than nhẹ, nàng còn không biết khuôn mặt hiện giờ của nàng có bao nhiêu mê người khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Nghe thấy nàng than nhẹ khẽ khàng, ngọn lửa thân dưới càng nóng, Lãnh Hàn không nhịn được cầm bàn tay nhỏ nhắn của Nhiễm Tịch đưa đến nơi Tiểu Lãnh Hàn đang nóng như lửa đốt.

Bàn tay vừa chạm đến Nhiễm Tịch giật mình bản năng muốn rút tay, Lãnh Hàn nào cho nàng cơ hội cầm chặt tay nàng, cúi đầu xuống môi áp bên tai nàng khàn khàn úy khuất.

"Tịch Nhi giúp ta."

Nhiễm Tịch đỏ mặt vươn đôi tay bắt đầu cời quần hần xuống xoay đầu nhìn chỗ khác, lại vươn tay cời xuống y khó * vô tình lướt qua Tiểu Lãnh Hàn, Nhiễm Tịch hận không thể đào cái hố chôn chính mình trong đấy, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Mặt nàng bây giờ không phải nói đỏ như máu.

(* Quần trong)

Đội mải mà không thấy tiểu nhân nhi dưới thân hành động, Lãnh Hàn đành thờ dài bất đắc dĩ cầm tay nàng đưa đến Tiểu Lãnh Hàn nơi đó, tiểu Lãnh Hàn nóng hổi hổi lại to lớn một bàn tay của nàng nắm không hết vát và dùng hai tay ôm lấy Tiểu Lãnh Hàn, nàng ra sức cử động lên xuống.

Lãnh hàn bên trên khẽ rên nhẹ, ôm chặt eo nàng, cúi đầu hôn xuống đôi môi nàng. Bên ngoài hiện tại là ban ngày nắng chiếu gây gắt bên trong căn phòng xuân ý dạt dào.

Buổi tối

"Ngô....." Nhiệm Tịch khẽ rên nhẹ, mở cặp mắt long lanh có hơi đỏ, hiện tại nàng nhấc đôi tay lên cũng chẳng nổi, cái tên lưu manh thể lực tốt như vậy, hai tay nàng vượt đến phát đau thể mà còn không chịu tha cho nàng còn muốn thêm một hiệp lại một hiệp khiến cho tay nàng chẳng có sức để nhấc lên nổi nữa, đặc biệt ở nơi đó lại to như vậy. Nàng cảm thấy cuộc đời sao này của nàng là một màu đen tối.

"Đại sắc lang, lưu manh, vô lại, háo sắc, đại biến thái...." Nhiệm Tịch lăm bầm lăm bầm mà không phát hiện người kế bên khẽ cười ôn nhu nhìn nàng.

"Nàng nói ai là đại sắc lang, lưu manh, vô lại, háo sắc, đại biến thái vậy? Hừm! " Lãnh Hàn nheo mắt vờ như nguy hiểm nhìn nàng, dường như chưa mãn nguyện.

Lãnh Hàn hẳn còn chưa thỏa mãn đâu, nếu không phải Tịch Nhi van xin tha thứ hẳn còn muốn nàng giúp hắn thêm vài lần nữa. , Khuôn mặt tươi cười, da mặt càng thêm trắng mịn sau một trận xuân ý vô hạn. Nhiệm Tịch nghe xong sợ hết hồn vội chóng tay ngồi dậy, lại quên mất đôi tay không chịu nghe nàng sai bảo, sức động cũng không có khiến nàng ngã lệch vào trong ngực ai kia, một vòng tay rắn chắc vòng lấy vòng eo nàng. Một tay khác lại khẽ nâng niu bàn tay sưng đỏ đã có vài vết xước, Lãnh Hàn nhìn mà đau lòng không thôi, tự trách bản thân mình quá quách khiến Tịch Nhi mệt mỏi lại bị thương.

(Au: Thật là tự trách a ~, mới vừa còn muốn làm thêm vài hiệp đâu ~

Hàn: không phải chuyện của người

Au: Đồ sắc lang

Hàn: *phóng sát khí*)

Nhìn trong mắt Lãnh Hàn tràn đầy đau lòng, Nhiệm Tịch giận liếc xéo hắn. Bây giờ mới chịu đau lòng nàng, hừ. Muộn.

" Không sao. " Tuy giận nhưng giọng nói ra miệng lại dịu dàng.

" Đem thuốc tới." Lãnh Hàn vừa dứt lời Nhất Sát tiến vào trên tay là một hòm thuốc đưa tới tay Lãnh Hàn rồi nhanh chóng lui ra.

" Chủ tử có hay không dùng thiện " Nhất Sát bên ngoài nói vọng vào.

" ừ!!" Lãnh Hàn đáp nhẹ rồi nhanh chóng tập trung bồi thuốc cho Nhiệm Tịch. Động tác ôn nhu nhẹ nhàng như sợ làm đau nàng. Nhiệm Tịch trong lòng ngập tràn ấm áp, sự tức giận quăng ra sau đầu.

Bồi thuốc xong phòng bếp truyền tới đồ ăn, Nhiệm Tịch cũng có chút đói bụng, nhanh chóng lôi kéo Lãnh Hàn đi ăn, lại phát hiện một sự thật đau lòng, tay nàng không cầm được đĩa cũng chẳng động được thìa, vẻ mặt đầy đáng thương nhìn người bên cạnh. Lãnh Hàn nhìn nàng từ đầu tới cuối xem vẻ mặt đáng thương vô cùng của nàng nhìn không được khẽ cười lại đau lòng. Vươn tay cầm đĩa gấp đồ ăn dứt cho nàng, lại cầm thìa đưa cơm vào miệng nàng. Dứt cho nàng một thìa hắn lại ăn một thìa, một người ăn một người dứt, lâu lâu lại bôn chính mình. Không khí trong phòng tràn đầy ấm áp.

Trong lòng Lãnh Hàn tràn đầy hạnh phúc, được ở bên Tịch Nhi, được nhìn khuôn mặt khi cười của nàng, cách nàng yêu hắn, hẳn thật mãn nguyện. Bữa cơm hạnh phúc ngập tràn.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: "Ái ân"

Hôm nay là ngày tổ chức yến tiệc để đưa tiễn Thái tử Bạch Hổ Lâm Dương Hà cùng công chúa Lâm Nhu Nhi về nước.

Tuy hôn ước của công chúa bị từ chối nhưng hòa bình của hai nước vẫn được ký kết. Vì ăn mừng chuyện này Hoàng Nghiêm tổ chức cho họ một bữa tiệc ăn mừng giữa hòa bình cùng với tạm biệt bọn họ.

Tịch Uyển:

"Hàn chàng làm gì?" Nhiệm Tịch mắt tròn trắng nhìn Lãnh Hàn.

"Giúp nàng chọn y phục."

"Chàng giúp ta chọn y phục nhưng ta không cần chàng chọn áo yếm giúp ta." Nhiệm Tịch đỏ mặt nhìn trên tay nam nhân đang cầm một cái yếm màu đỏ

hình hoa cẩm tú , tay kia cầm một cái yếm màu trắng hình hoa sen trắng, đôi mắt phân vân chăm chú không biết nên chọn cái nào.

" Tại sao không? Đồ của Tịch nhi chi có ta mới có thể đựng, người khác đừng hòng." Lãnh Hàn nhủ mảy. Chi cần nghĩ đến hằng ngày có người cầm áo yếm của Tịch chọn giúp nàng , mặc cho nàng,hắn không thể chấp nhận được, dù nữ nhân cũng không được. Suy nghĩ đến đây hắn quyết định chính hắn sẽ giúp Tịch Nhi ăn mặc, chăm sóc nàng từ đầu tới chân, sẽ không cho bất cứ ai đụng đến nàng.Vì cái suy nghĩ hành động này trong tương lai người vương gia thị huyết, lạnh lùng trở thành kinh thành đệ nhất "Thê nô ", Nương tử nói gì nghe nấy, bảo hắn đi phía tây hắn tuyệt không đi phía đông, đương nhiên chuyện này là nói sau.

" Chàng... chàng, nam nữ thụ thụ bất thân ". Nhiệm Tịch lấp bắp Lãnh Hàn không những chọn yếm giúp nàng mà nàng có thể nhìn ra hắn còn muốn mặc giúp nàng chuyện này không thể a ~, nàng sợ hắn hóa sói mất.

" Không bao lâu nữa chúng ta sẽ thành thân, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, Tịch Nhi a có phải nàng đang nghĩ bậy không?" cười gian nhìn Nhiệm Tịch, hắn biết trắng là nàng đang nghĩ gì, toàn bộ điều viết trên mặt nàng hết rồi kia.

Nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó, vật to lớn cầm trong tay, Nhiệm tịch mặt đỏ gất trong lòng muốn đào cái hố để nhảy xuống, người nam nhân này chính là vô lại là sói đối.

Thấy nàng im lặng Lãnh Hàn tà mị cười cúi người thả hơi bên tai nàng thì thầm:" Nàng đang nghĩ ta chính là vô lại, là sói đối đúng hay không a."

Nhiệm Tịch gạt mình mắt tròn trắng trừng Lãnh Hàn: " Chàng còn không mau nhanh lên thì sẽ đến buổi tiệc trễ mất."

Thấy nàng gấp gáp mắt trừng lớn nhìn hắn, Lãnh Hàn vui vẻ cười ra tiếng, đồng thời đưa ra quyết định chọn chiếc yếm trắng hình hoa sen trắng cho Nhiệm Tịch.Hắn giúp nàng mặc y phục còn thừa cơ hội ăn đậu hủ nhiều lần, khiến Nhiệm Tịch nghiêng răng nghiêng lợi vừa giận vừa ngại. Để mặc hắn ăn bao nhiêu thì ăn, nàng quyết định nhắm mắt giả chết.

Vắt và lăm mới thay xong y phục Lãnh Hàn giúp nàng búi tóc, so với ban đầu thì bây giờ Lãnh Hàn búi tóc rất điều luyện lại ngay ngắn xinh đẹp, hắn búi một kiểu tóc thiếu nữ từ trong tay áo lấy ra một cây trâm được làm từ ngọc lưu ly, trên cây trâm được điêu khắc đơn giản hình hoa sen nếu người tình mất một chút thì sẽ phát hiện trên cánh hoa sen được khắc lên hai chữ " Ái thê ".

"Đây là chàng khắc sao ". Nhiệm Tịch nhìn cây trâm đang từ từ cắm lên mái tóc đen mượt của nàng vừa nhìn đã biết là được khắc tay tuy có chút vụng về nhưng từng cánh hoa sen được miêu tả sinh động như thật, tuy nhìn đơn giản nhưng người trong cuộc có thể nhìn ra người khắc cây trâm này dụng tâm rất nhiều, Nhiệm Tịch có thể cảm nhận được tình yêu của Lãnh Hàn biểu đạt hết cho nàng qua cây trâm này.

Nhìn bên ngoài tuy không có giá trị nhưng bên trong chính là vật vô giá. Lòng Nhiệm Tịch từng trận từng trận rung động, nhìn mặt người nam nhân qua chiếc gương đồng. Ánh mắt ôn nhu đối mắt với nàng thông qua chiếc gương, nụ cười không bao giờ tắt trên gương mặt hắn, khoảng trống trong lòng Nhiệm Tịch từ từ bị lấp kín, hạnh phúc không diễn tả thành lời.

" Nàng nghĩ sao. " Ánh mắt mang ý cười nhìn nàng, hắn đã khắc rất lâu mới ra được một cây trâm vừa ý, tuy vẫn không tỉ mỉ sắc xảo nhưng hắn vẫn muốn chính tay hắn khắc tặng nàng, chính tay cài lên cho nàng, cây trâm vốn chính là khắc riêng cho nàng, lại không ngờ lại đẹp đến mức khiến hắn nhìn không rời mắt.

" Nhìn cây trâm này mang theo về ái muội như vậy, vừa nhìn là biết chính tay chàng khắc " Nhiệm Tịch cười nhẹ nhìn hắn, hạnh phúc đến không được.

"Hửm!! Ái muội như thế nào?. " Lãnh Hàn gian xảo cúi người đưa môi ma sát nhẹ bên má nàng.

"Thì... Thì..." Nhiệm Tịch không nói nên lời lại nhanh chóng bị Lãnh Hàn áp đảo môi, vừa nghĩ đến hai người sắp đến buổi tiệc mà đôi môi sưng đỏ Nhiệm Tịch đẩy đẩy Lãnh Hàn, thở hổn hển nói:" Chúng ta còn đến bữa tiệc không thể để nó sưng "

" Cái gì sưng?". Lãnh Hàn giả ngu, nụ cười sói đối xuất hiện , Nhiệm Tịch vừa nói gấp nên không phát hiện sai chỗ nào, bây giờ mới nhớ đến, mặt nàng đỏ gất." Môi là môi."

Lãnh Hàn cười khẽ chạm nhẹ môi nàng như chuồn chuồn lướt nước. Hôm nay hắn tạm tha cho nàng.

Hai người cùng nhau ra khỏi Tịch Uyển, ra cửa phủ hai người ngồi chung xe ngựa, dù gì cũng có hôn ước nên không ai dám nói gì.Mà nếu có cũng chẳng toàn mạng sống đến ngày hôm sau.

Hoàng Cung.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cảm nhận bằng tâm

Hoàng Cung.

Các quan thần, đại thế gia đều đến đông đủ, chỉ còn thiếu vài nhân vật quan trọng. Các đại thần túm lại cũng trò chuyện, nữ quyền các nhà chia thành một nhóm tụ lại với nhau. Lâm Nhu Nhi nhìn ra cửa ngóng trong bóng dáng ngày nhớ đêm mong, lâu lâu lại liếc mắt cùng với Hoàng Quân Kỳ.

Kế hoạch hôm nay của bọn họ tuyệt không thể bại. Nhiệm Tịch nhất định phải chết.

"Hàn vương gia đến, Hàn vương phi đến".

Chúng quan cùng hướng về phía cửa cuối đầu chấp tay cung kính." Hàn Vương thiên tuế".

Lãnh Hàn ôm eo Nhiệm Tịch bước vào điện, phát tay làm chúng quan đứng dậy chính mình đưa Nhiệm Tịch đến chỗ ngồi của hân. Nhiệm Tịch vẫn chưa danh chính ngôn thuận gả cho hân nhưng hân đã xem nàng là nương tử độc nhất vô nhị của mình, nên cái gì mà danh tiết nữ tử hân không quan tâm.

Tịch nhi cũng từng nói danh tiết của nàng không phải bọn hân muốn nói là được, nàng cũng chẳng quan tâm gì ba cái lễ nghi phiền hà. Nàng không giống mấy nữ nhân khác suốt ngày trong phòng học cầm, kỳ, thi, họa, cái nàng học chính là y thuật, độc thuật. Nàng vui nàng sẽ cứu người, nàng không vui nàng sẽ giết người làm nàng mất hứng.

Hoàng Nghiêm vẫn chưa đến, Lãnh Hàn lấy chầm nhô trên bàn để đến trước mặt bắt đầu bóc vỏ rồi đưa đến miệng Nhiệm Tịch xem chỗ yếm tiệp như chôn không người.

Nhiệm Tịch chỉ việc mở miệng ăn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, lâu lâu lại ngược lên nhìn Lãnh Hàn một cái rồi lại cúi đầu.

Cũng không phải chuyện gì, nàng hành động như vậy để tránh phiền phức tìm đến, tuy nàng cuối đầu nàng vẫn cảm nhận một ánh mắt ngoan độc đang nhìn mình chăm chăm khỏi cần nói nàng cũng biết là ai. Cũng có vài ánh mắt nào là ngưỡng mộ, nào là ghen tỵ, hận... nàng quyết định không thêm ngó ngang tới chỉ chăm chú ăn nhô của Lãnh Hàn bóc cho nàng.

không lâu sau tiếng thái giám lại cất lên: "Hoàng thượng giá đáo, Hoàng hậu nương nương giá đáo".

Chúng thần đứng dậy chấp tay cung kính: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế".

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế".

Hoàng Nghiêm phát tay ra lệnh:" Chúng ái khanh bình thân."

"Tạ chủ long ân."

Chúng quan viên trật tự ngồi xuống chỗ của mình.

Lãnh Hàn chậm rãi đỡ Nhiệm Tịch đứng dậy chấp tay làm lễ, Nhiệm Tịch cũng làm cái lễ nàng cho là thực nữ nhất nàng biết." Hoàng huynh." "Hoàng thượng "

Hoàng Nghiêm quan sát nàng đệ muội này, đúng là khuynh quốc khuynh thành chẳng trách Lãnh Hàn say mê như vậy, hân cũng nhìn ra cô nàng này không đơn giản.

"Cả hai người đứng lên đi, hôm nay đệ muội trong rất xinh đẹp, chẳng trách Lãnh Hàn nhà ta lại say mê như vậy."

Nhiệm Tịch không siểm nịnh trả lời:" Hoàng thượng có những thứ không thể nhìn về bề ngoài chỉ có thể nhìn bằng tâm."

Nghe nàng nói trong lòng thấy hưng thú bỗng chốc sinh ý trêu đùa nào còn về quân vương nghiêm túc hằng ngày nữa.

"Vây!!! Đệ muội có thể giải thích rõ câu đó cho trẫm biết được không?"

"Hoàng thượng đã hỏi thần nữ to gan trả lời..... Có những thứ bề ngoài đẹp dễ lộng lầy vừa nhìn đã say mê nhưng bên trong nó chính là loại độc được trí mạng có thể chết người. Lại có những thứ bên ngoài xấu xí dơ bẩn bên trong chính là loại thuốc giải độc quý hiếm. Cũng như con người, bề ngoài xinh đẹp kiêu sa bên trong lại đầy những ý nghĩ dơ bẩn ác độc." Vừa nói Nhiệm Tịch vừa liếc xuống Lâm Nhu Nhi, đừng tưởng Nhiệm Tịch nàng không biết nàng ta đang có kế hoạch gì. Chỉ là nàng đang chờ nàng ta hành động mà thôi.

Lãnh Hàn ánh mắt ôn nhu nhìn Nhiệm Tịch một cái chớp mắt cũng không rời.

Lâm Nhu Nhi sau lưng phát lạnh, ánh mắt của Nhiệm Tịch khi này nhìn nàng ta, khiến nàng ta chảy mồ hôi lạnh, dự cảm không tốt tràn ngập trong lòng.

"Thật sao? Vây cảm nhận bằng tâm là ý gì." Hoàng Nghiêm vờ như không thấy ánh mắt của Nhiệm Tịch nhìn Lâm Nhu Nhi khuôn mặt đầy căng thẳng của nàng ta hiện lên trong chốc lát rồi biến mất nhưng không qua mặt được Hoàng Nghiêm cùng Lãnh hàn.

"Tâm sẽ không bao giờ nói dối, cũng như người bạn đời của chính mình, nếu như người có duyên gặp nhau, trái tim sẽ lệch một nhịp đập liên hồi, cho biết người này sẽ cùng mình vượt qua bao sóng gió, tim không bao giờ nói dối, dẫu người này xấu như thế nào thì trong mắt họ người này lại đẹp như thiên tiên. "

Vừa nói vừa nhìn Lãnh Hàn đầy thâm tình. Lãnh Hàn thì mặt đen như đít nồi.

Ý nàng nói là hán xấu sao???Hán đường đường là đệ nhất mỹ nam Thanh Long quốc, lại bị chê xấu!!!!

(anh tự kỷ quá rồi)

Không cảm được đưa tay ôm eo nàng sờ đến chỗ thịt mềm nhéo một cái, mặt đầy uy hiếp nói: "Nàng là chê ta xấu sao?"

Nhiễm Tịch ăn đau, mặt đầy vô tội nhìn Lãnh Hàn nàng là đang ví dụ cho hoàng huynh của hán có được không.

Tuy nghĩ vậy nhưng mặt đầy nịnh nọt: "Hán trong mắt ta chính là đẹp như tiên giáng trần, không chỗ nào xấu hết, chàng buông ta ra đi đau ta." Hai người chỗ này như nhà mình thoải mái nói chuyện không cảm kị bất cứ ai.

Phía dưới chúng đại thần không biết họ nói gì, nhưng Hoàng Nghiêm bên cạnh chóng tai lên nghe không sót một chữ. Đường đường là một vị vua cao cao tại thượng lại nghe lên chuyện nhà của đệ đệ nhà mình.

"È Hèm!!! Đệ muội nói rất đúng, rất hay! Thương ". Hoàng Nghiêm hắng giọng ra tay ban thưởng.

"Tạ hoàng thượng ban thưởng. " Nhiễm Tịch cũng không nhiều lời, cái nàng muốn ám chỉ cũng đã làm xong chỉ đợi bước tiếp theo. Mọi người vào chỗ ngồi bắt đầu buổi tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đáp trả (1)

Bữa tiệc bắt đầu khoản một canh giờ * Hoàng Quân Kỳ xin cáo lui vì hơi đau đầu, Hoàng Nghiêm không nói gì nhiều cũng gật đầu cho phép.

* Một canh giờ = 2 tiếng.

Buổi tiệc vẫn tiếp diễn, một nha hoàn khoản chừng 16 tuổi tiến đến bưng bầu rượu rót rượu cho Nhiễm Tịch sơ xuất làm đổ rượu lên y phục nàng.

"Vương... vương phi tha mạng "

Nha hoàn quỳ gối dập đầu xin tha.

Lãnh Hàn mặt lạnh xem nàng quanh thân sát khí dày đặc, Nhiễm Tịch khẽ nắm tay Lãnh Hàn như bảo hán yên tâm, rồi đứng dậy cùng Nhục Hy đi thay y phục, hai người bọn họ một lời chưa nói nhưng dường như lại biết đối phương đang nói gì. Nha hoàn đi trước dẫn đường cho Nhiễm Tịch.

Đi đến cửa phòng thay đồ, Nhiễm Tịch phát hiện bầu không khí lạ lùng, cười lạnh, Nhục Hy cũng đề phòng tiến đến mở cửa nhìn trong phòng chắc chắn không có bóng người hay bất kỳ nguy hiểm gì mới nhường đường cho nhiễm tịch vào.

Nhìn thấy lư hương trên bàn thả ra vài làn khói nhợt nhạt khuôn mặt Nhiễm Tịch lạnh lùng, y thuật của nàng chỉ sau Dương Ưu một bậc vừa ngửi đã biết đây là gì.

Thật hảo a, thế mà lại hạ thôi tình hương*, vì muốn diệt nàng đối phương cũng thật dụng tâm a, nhưng nàng để gì để cho bọn hán được như ý, bọn họ cho rằng nàng là mèo bệnh chắc.

*Thôi tình hương = một loại xuân dược

Còn chưa đợi nàng đoán ra hung thủ sau màn là ai bỗng nghe được tiếng bước chân, Nhục Hy trong người khô nóng xoay người gấp gấp nhìn Nhiễm Tịch

"Tiểu thư. "

Nhiễm Tịch thấy Nhục Hy không ổn kéo áo nàng nhảy lên cây xà ngang bịt chặt mũi nàng để nàng không ngửi được thứ thôi tình hương đấy. Mắt sắt bén nhìn xuống phía dưới.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra thân ảnh thấp thoáng sau bức bình phong Hoàng Quân Kỳ xuất hiện trước mắt nàng, Nhiễm Tịch cười lạnh, giữa ngón tay mảnh khảnh xuất hiện một cây kim nhỏ Nhiễm Tịch chuẩn xác nhắm ngay huyệt ngũ của Hoàng Quân Kỳ. Khi thấy hán ngã xuống nàng mới ôm Nhục Hy nhảy xuống ra khỏi phòng.

Nhiệm Tịch ngược nhìn khoảng không thấp giọng gọi:"Ngũ sát!!!"

Lãnh Hàn vì sợ nàng xảy ra chuyện nên điều một ít ám vệ của mình cho nàng. Một bóng dáng xuất hiện trước mặt nàng cung kính." Chủ tử "

"Ta cần người giúp một chuyện."

Ngũ Sát cung kính nói:" Chủ tử có chuyện gì cứ việc phân phó, Ngũ sát dù chết không từ."

"Ngày này cái gì mà chết a, cũng không phải chuyện gì nguy hiểm." Nàng thật hết cách a.

Nhiệm Tịch ra hiệu cho Ngũ Sát đưa tai lại gần nói nhỏ vào tai hần, xong rồi Ngũ sát biến mất trong bóng đen.

Trong lúc chờ Ngũ Sát quay lại, Nhiệm Tịch xoay người sang nhìn Nhựợc Hy, thời tình hương đã ngấm vào cơ thể của Nhựợc Hy bây giờ mặt cô đã đỏ rần, ánh mắt mê ly, môi khẽ hở, khi này trước khi vào cửa Nhiệm Tịch thần không biết quỷ không hay uống một viên thuốc giải. Từ trong tay áo Nhiệm Tịch lấy ra một viên thuốc giải đưa vào môi Nhựợc Hy, tuy thuốc không giải được tận gốc nhưng cũng giúp cho Nhựợc Hy thoải mái hơn nhiều.

Thấy sắc mặt cô dần dần khôi phục Nhiệm Tịch mới từ từ nhìn xung quanh, đây không phải phòng giành cho khách thay đồ mà là phòng của Hoàng Quân Kỳ.

Ha hả nếu đã có gan trêu chọc nàng thì cũng có gan nhận lại quả đáp lễ của nàng.

Không bao lâu sao Ngũ Sát quay lại trên vai còn khiến một người, nàng không nhanh không chậm ra lệnh đem người này vào phòng. Đi ra cửa từ cửa sổ Nhiệm Tịch giải huyết ngu của hai người, do bất tỉnh cũng trùng thời tình hương hai người trong phòng ý loạn tình mê khi thức dậy nhìn người bên cạnh, cơ thể nóng như lửa đốt, không chút chần chừ mà đẩy đưa cùng một chỗ.

Nhiệm Tịch nhìn một màn này nụ cười còn không tắt bỗng cảm thấy phía sau lưng lạnh toát, xoay người nhìn thấy khuôn mặt đen như đất nòi của Lãnh Hàn, Nhiệm Tịch trong đầu thầm nghĩ "Không xong, mình tiêu rồi".

Lãnh Hàn ngồi đợi mãi chẳng thấy Nhiệm Tịch quay lại, hần bắt đầu lo lắng sợ nàng bị úy khuất, nhìn thấy chỗ của Hoàng Quân Kỳ cùng Lâm Nhu Nhi trống không hần đã lo lắng chạy đi tìm nàng, ra lệnh ám vệ tìm nàng khắp nơi, đến phòng thay đồ cho khách hần cũng không thấy bóng dáng nàng lo lắng đến sắp phát điên, ám vệ lại xuất hiện nói nàng ở chỗ Hoàng Quân Kỳ, Lãnh Hàn không kịp suy nghĩ mà lao tới. Không ngờ hần lại thấy được một hình ảnh là thê tử nhà hần đang đứng ngoài cửa sổ xem người ta diễn xuân cung đồ sống.

Lãnh Hàn bước chân chậm rãi từ từ đến trước mặt Nhiệm Tịch, khuôn mặt ai oán hiện rõ ràng như muốn nói: Nếu nàng muốn xem xuân cung đồ sống ta có thể thỏa năn nàng.

"Nàng làm gì ở chỗ này? Hừm!!!" Lãnh Hàn nheo mắt nguy hiểm nhìn nàng.

Nhiệm Tịch luống cuống tay chân, ánh mắt sói đói nhìn thẳng vào nàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Ta.... chàng nghe ta giải thích đừng đến gần nữa."

"Hừm, nàng nói." Lãnh Hàn dừng lại bước chân vừa lúc thân thể nàng cũng bị áp vào tường, không còn đường lui, giữa hai người không một khe hở đôi môi gần kề với môi nàng, Nhiệm Tịch có thể cảm nhận được hơi thở của Lãnh Hàn nhẹ nhẹ.

"Chàng đừng đứng gần như vậy." Nhiệm Tịch đỏ mặt.

Lãnh Hàn càng nói càng ép sát:" Như vậy dễ nói chuyện."

Dễ nói chuyện cái đầu chàng ý. Nhiệm Tịch trề môi nói rõ hết mọi chuyện khi này cho Lãnh hàn nghe. Vừa nghe đến thời tình hương sắc mặt Lãnh Hàn lạnh vài phần, sát khí đậm đặc khiến bên cạnh Nhựợc Hy cùng Ngũ Sát cũng thấy khó thở.

Lãnh Hàn phẫn nộ, nếu như Nhiệm Tịch của hần không nhanh trí có phải người bên trong bây giờ là nàng, vừa nghĩ hần ôm chặt Nhiệm Tịch, Lãnh hàn hần sẽ không tha cho bất kỳ ai dám gây tổn hại đến Nhiệm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đáp trả (2)

Cảm thấy được con giận cùng sự lo lắng của Lãnh hàn, Nhiệm Tịch đưa tay ôm chặt eo hần đầu tựa vào ngực hần cười khẽ nói:" Ta không sao, chàng đừng lo."

Lãnh Hàn biết Nhiệm Tịch của hắn rất mạnh mẽ và quyết đoán, không vì những mưu kế này làm úy khuất chính mình, nhưng hắn lại rất sợ lẽ như nàng không đề phòng bị trúng kế thì sao?, lẽ như người trên chiếc giường đó là nàng thì sao? Lỡ như, lỡ như.... hắn chẳng muốn nghĩ tiếp nữa.

Hắn không chấp nhận chuyện gì không tốt xảy ra với Tịch Nhi của hắn. Lãnh Hàn cất giọng khàn khàn run nhè nhẹ nói sát tai nàng:"Sao này không cho phép nàng rời xa tầm mắt của ta nữa bước."

Nghe giọng nói run run chính chủ nhân của nó cũng không nhận ra, Nhiệm Tịch mỉm cười an ủi:" Ân, sau này ta sẽ không rời chàng nữa bước, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Nghe được câu nói chắc chắn của nàng, Lãnh Hàn nhắm lại hai mắt tay vẫn còn ôm chặt eo nàng không buông, không lâu sau đôi con người màu tím chậm chậm mở ra đáng vẻ lạnh lùng thị huyết của hàng ngày xuất hiện. Lãnh Hàn lo lắng sợ này sợ kia vừa khi này dường như chỉ là do người tưởng tượng ra.

Nhiệm Tịch đứng đó cũng không động đậy, hai tay Lãnh Hàn ôm nàng chặt cứng muốn động cũng chẳng động được, hai tay Nhiệm Tịch luồn ra sau lưng Lãnh Hàn vỗ nhẹ lên tâm lưng săn chắc mạnh khỏe không thừa một chút thịt nào của hắn. Dùng giọng dỗ dành trẻ con nói:" Hào Hàn, ngoan ngoan buông ra ta, ta xử lý đám người xấu rồi về bồi chàng ăn kẹo có được hay không."

Lãnh Hàn nghe cũng không giận ngược lại ảm áp cười buông ra tay ôm Nhiệm Tịch cũng không thể gọi là buông mà chỉ là thả lỏng hai tay mà thôi.

Nhiệm Tịch đỡ khóc đỡ cười mặc kệ người nào đó, xoay người nhìn vào xuân cảnh trong phòng vẫn chưa dừng lại ngược lại còn kịch liệt hơn khi này, Nhiệm Tịch cảm thấy chắc lười.

Lãnh Hàn liếc nhìn nàng cuối xuống đề thấp âm thanh chỉ có hai người nghe thấy tà mị nói:" Nếu nàng nguyện ý ta có thể còn kịch liệt hơn thế, hơn nữa điều kiện tuyên quyết là phải đến "bình minh" quân mới nguyện ý dừng lại." nói xong còn khẽ cắn vào vành tai của Nhiệm Tịch.

Tai Nhiệm Tịch vừa nóng vừa đỏ hơi thở Lãnh Hàn bao vây lấy nàng mỗi câu nói của hắn mang theo gió nhẹ bên tai khiến nàng ngứa ngáy muốn chặn ngậy môi của ai kia.

"Hàn đừng nháo, chúng ta xem kịch hay." Khẽ đẩy người đang cố ý thổi hơi thở của mình vào hõm cổ nàng, xoay người người hôn vào má Lãnh Hàn một cái thật kiêu rồi chuyển tâm vào kế hoạch của nàng.

Lãnh Hàn cũng im lặng hài lòng cách trấn an của Nhiệm Tịch, nhưng hắn không nhìn sự việc trong phòng mà nhìn nàng.

Bên trong phòng tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng rên khẽ của nữ tử muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu, nam nhân trên giường hình như do tác dụng của thuốc bắt đầu trở nên hung mãnh đâm đầu cây cây bên trong miệng không ngừng lâm bầm gì đó. Dưới thân nữ tử kiều mị ôm cổ người nam nhân ra sức phối hợp nhịp điệu của hắn giọng rên rỉ đầy dâm mỹ.

Nhiệm Tịch ra lệnh ngũ Sát trong chũng chỗ này, chính mình cùng Lãnh Hàn cáo lui trước để tránh mọi người hiềm nghi.

Bên trong yến tiệc vẫn còn đang tiếp diễn bỗng Lâm quý phi đứng dậy đến trước mặt Hoàng Nghiêm cuối đầu hành lễ cười nói:" Hoàng thượng thần thiếp có một đề nghị mong hoàng thượng ân chuẩn."

Lâm quý phi tự Lâm Tiêu Ý mẹ ruột của Hoàng Quân Kỳ, khuôn mặt bà cùng Hoàng quân kỳ tương tựa nhau nhưng lại gian xảo hơn hẳn nhiều, Lâm Tiêu ý trong cung không được sủng ái nhưng một lần dùng kế bỏ thuốc hoàng thượng nên mới cùng người lên giường không lâu sau thì mang thai sinh ra Hoàng Quân Kỳ từ đó địa vị bà cũng bắt đầu vững chắc sau hoàng hậu cùng Lệnh phi lời nói của bà cũng rất quyền thế. Nhưng vì một lần bị bỏ thuốc đó Hoàng Nghiêm càng chán ghét vị Lâm quý phi này chỉ thờ ơ, lạnh nhạt.

Hoàng Nghiêm lạnh nhạt nói:" Nói trầm nghe thử."

Lâm quý phi cười nhẹ đáp:" Thần thiếp có ý muốn mọi người cùng đi dạo ngắm hoa, ngự hoa viên vài ngày trước được đưa đến thêm nhiều loại hoa mới trong rất mỹ lệ, không biết hoàng thượng có nhã hứng hay không."

Dù chán ghét Lâm quý phi nhưng Hoàng Nghiêm cũng rất nhanh đồng ý vì hắn đã ngồi lâu lắm rồi, đứng dậy ra lệnh các đại thần nữ quyền cùng đi dạo ngắm hoa.

"Trăng hôm nay thật đẹp a."

"Đúng vậy hoàng thượng, vừa hay vài ngày trước thần thiếp vừa sai người tìm về một loại hoa có tên là "Hoa mặt trăng". Hoàng hậu lên tiếng.

Hoàng Nghiêm có vẻ hứng thú." Hửm!! Hoa mặt trăng cái tên nghe thật hay, có hàm ý gì sao?"

Hoàng hậu cười khẽ đáp:" Hoa này có tên là hoa mặt trăng vì chúng thường nở vào buổi tối, buổi sớm thì tàn."

"Thật vậy sao? Nhanh dẫn trẫm đi xem thử." Hoàng Nghiêm càng nghe càng hứng thú nhanh thúc dục mọi người đến đình giữ hồ nơi trồng hoa.

Đến đó mọi người kinh ngạc khi thấy hai bóng hình bên trong đình tuy mọi người nhìn bóng lưng cũng đủ biết là ai, bóng dáng hàn vương hiện ra trước mặt họ bên cạnh còn có một nữ tử, cả hai đang ngồi ghé bên trong đình ngắm trăng bầu không khí trở nên ảm áp lạ thường.

"Đệ đệ, thì ra đệ trốn ở đây?" Hoàng Nghiêm gấp đệ đệ như cá gặp nước nhanh chóng lại cười nhìn hai người Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch

Lãnh hàn lười trả lời hần đứng lên thì lễ với Hoàng Hậu rồi xoay người tiếp tục ôm hương nhuyễn ngọc ngấm trắng.

Hoàng nghiêm bắt mắt trẻ môi:" Đệ đệ, người ở đây làm gì?"

Lãnh hàn nhìn hần như nhìn kẻ ngu "hỏi thừa đương nhiên là cùng Tịch nhi của ta ngấm trắng ân ái rồi ". Nhưng những lời này Lãnh hàn không nói ra, chỉ ôm Nhiễm Tịch đứng lên nói:" Thế hoàng huynh ra đây làm gì?"

Hoàng Nghiêm lập tức trả lời:" Ngấm trắng thường hoa a. "

"Ta cũng vậy ".

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đáp trả (3)

"Ngấm trắng thường hoa a"

"Ta cũng vậy."

Hoàng Nghiêm nhích người đến gần Lãnh Hàn nói khế với hần:"Đi ngấm hoa mà không báo với ta một tiếng, làm ta ngồi chán chết đi được."

Lãnh Hàn thờ ơ:" Tại sao ta phải báo với huynh?"

Hoàng Nghiêm không vui nói:" Vì ta là hoàng huynh của ngươi a. "

Lãnh Hàn không thèm để vào mắt." Đây là nương tử của ta, ta cùng nương tử đi ngấm trắng báo cho ngươi để làm gì!"

Hoàng Nghiêm nhất thời ngậm miệng không biết nói gì, đệ đệ hần nói đúng người ta phu thê đi ngấm trắng thông báo với mình làm gì....thấy bản thân mình thất thố Hoàng Nghiêm không can tâm xì xầm" Đồ trọng sắc khinh huynh."

Lãnh Hàn cong khóe môi:" Đã tạ lời khen. "

Hoàng Nghiêm ghen khuấy không nơi nào để phóng.

Hoàng hậu bên cạnh vui vẻ cười." Hai người cảm tình thật tốt. "

"Đa tạ tẩu tẩu, ta và Tịch Nhi luôn luôn thật tốt."

Hoàng hậu mỉm cười không nói. Người đệ đệ này a, tính tình kiêu ngạo, lạnh lùng còn thị huyết Hoàng nghiêm luôn đau đầu vì y, khiến nàng cũng sợ y vài phần nay lại có người có thể trị được y nàng thật vui lòng mang ơn Nhiễm Tịch.

Mấy người Lãnh Hàn nói chuyện vui vẻ không ai để ý tới Lâm quý phi đang mang khuôn mặt tái nhợt đứng đó, đôi tay trong tay áo nắm chặt trong lòng Lâm quý phi dấy lên một nỗi bất an, vừa định sai ti nữ thân cận đi tìm Hoàng Quân Kỳ thì bỗng một thị vệ chạy đến khom người cung kính với Lãnh Hàn cùng Hoàng Nghiêm rồi nói nhỏ chuyện gì đó với bọn họ.

Trong phút chốc mải Hoàng Nghiêm nhưu chặt, Lãnh Hàn thì vẫn lạnh lùng ôm Nhiễm Tịch như chuyện này không liên quan tới hần. (Ad:Quá liên quan chứ chả không liên quan gì -.-)

Hoàng Nghiêm lạnh giọng ra lệnh, rồi xoay người đi đến một phương hướng khác:" Đi "

Lãnh Hàn ôm Nhiễm Tịch nhàn nhã theo sau, hai người xem đây như chỗ không người mà ân ái, hết chỉ trắng lại hái hoa, hết trêu ghẹo lại vui cười. Bầu không khí xung quanh không hề ảnh hưởng đến họ.

Đến tầm điện của Hoàng Quân Kỳ ở đó đã quay quanh vài thị vệ đi tuần , thấy Hoàng thượng, hoàng hậu, cùng với hàn vương điều đến họ nhanh chóng tiến đến hành lễ đồng thanh reo:"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, hàn vương gia. "

Hoàng Nghiêm khoác tay:" Không cần đa lễ, tất cả đứng dậy đi. "

"Tạ ơn hoàng thượng."

Hoàng hậu lên tiếng:"Đã xảy ra chuyện gì?"

Thị vệ vẫn chưa trả lời thì bên trong phòng đã phát ra thanh âm dâm mỹ của đôi trai gái, khiến người nghe đỏ mặt tía tai.

Hoàng Nghiêm nghe thấy sắc mặt không tốt lạnh lùng ra lệnh:" Mở cửa."

Thị vệ nhận lệnh mở cửa đám người Hoàng Nghiêm đi vào thấy được cảnh trước mắt không khỏi lạnh lùng. Còn chưa hết đám người Hoàng Nghiêm còn nghe được nam nhân bên trong nói:" Đợi khi ta lên làm hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ."

Hoàng Nghiêm khuôn mặt méo mó gần từng chữ:" Súc Sinh!! Người đầu lời tên súc sinh này ra cho trẫm. "

Lâm quý phi khuôn mặt tái nhợt xuất hiện trước mặt Hoàng Nghiêm quỳ xuống cầu xin:" Hoàng thượng bớt giận Kỳ nhi do say xin nói năn hồ đồ, mong hoàng thượng thứ tội. "

"Nữ nhân ngươi xem ngươi dạy ra loại người con như thế nào. Trẫm còn chưa chết mà đã mơ tưởng đến ngôi vị của trẫm rồi, có phải mấy người các ngươi muốn cũng muốn diệt khẩu trẫm hay không."

Vẫn còn lời chưa nói thì đã có tiếng nữ nhân la hét:" Mấy người các người tránh xa bản công chúa ra, aaaaaa"

Đám người ngược đầu nhìn người nữ nhân trên giường không tin vào mắt mình, đây chẳng phải là công chúa Bạch hổ Lâm Nhu Nhi sao????

Những người có mặt tại đó, có quan viên và các phu nhân tiểu thư khác, trừ Lãnh Hàn, nhiệm Tịch, Hoàng Nghiêm cùng Hoàng hậu ra thì còn có Lâm Dương Hà.

Lâm Dương Hà đứng thù người ra đó nhìn khuôn mặt muội muội của mình quá đỗi quen thuộc không gì quen thuộc hơn mà khiến hấn nhục nhả hơn chính là muội muội hấn không một mảnh vải che thân, khắp người toàn dấu vết ân ái, đường đường là một công chúa cao cao tại thượng, mỹ lệ yêu kiều, mà người bây giờ cầm chiếc chăn che lên thân thể chẳng chịt dấu vết ái muội trong giống như kỹ nữ lầu xanh bị người bắt gian tại giường.

Khi thôi tình hương bắt đầu mất đi tác dụng, Lâm Nhu Nhi dần lấy lại được thần thức thì phát hiện bản thân không một mảnh vải che thân, nàng ta cứ nghĩ người ân ái với mình chính Lãnh Hàn, nghĩ đến trong con đê mê nàng bắt gặp khuôn mặt Lãnh Hàn đang hôn mình, nàng ta vui vẻ đáp lại nụ hôn nóng bỏng thơm ngọt, Lâm Nhu Nhi đỏ mặt nhìn sang người bên cạnh khuôn mặt vui vẻ không che dấu.

Xoay mặt nhìn nụ cười trên mặt Lâm Nhu Nhi cũng đỡ tại chỗ nhìn bên cạnh là Hoàng Quân Kỳ cũng vừa mới tỉnh táo khuôn mặt lạnh lùng trắng bệch, Lâm Nhu Nhi thấy dự cảm không hay liền lo sợ liếc nhìn căn phòng, phát hiện căn phòng rộng lớn chật đầy người trong đám người Lâm Nhu Nhi phát hiện Lãnh hàn đang đứng đó không thêm liếc nhìn nàng ta mà ánh mắt lại đặt trên người Nhiệm Tịch.

Trong lòng Lâm Nhu Nhi thật sâu hận, chính nàng ta đã khiến nàng thành ra thế này.

Hoàng Quân kỳ dần dần tỉnh táo lại xem tình hình bên trong, trong lòng nghĩ "không tốt " nhanh chóng mặc quân áo xuống giường quỳ gối trước mặt Hoàng Nghiêm cầu xin tha tội.:" Phụ Hoàng tha tội."

"Ngươi biết ngươi mắc tội gì sao?"

"Nhi thần... nhi thần..." Mãi không nói được chỗ mình sai chỗ nào.

Hoàng Nghiêm tức giận đá Hoàng Quân Kỳ:" Ngươi... đồ nghịch tử, phụ hoàng ngươi còn sống sờ sờ thế mà ngươi cái súc sinh trù ẻo trẫm."

Hoàng Quân Kỳ bị đá đầu óc choáng váng, còn chưa định thần thì bên kia lại xảy ra chuyện.

"Là ngươi tát cả là người hãm hại ta." Lâm Nhu Nhi chỉ thẳng vào Nhiệm Tịch

Nhiệm Tịch không cho là đúng trả lời:" Vì sao ta phải hãm hại ngươi, ta và ngươi không thù không oán."

Lâm Nhu Nhi không tha:" Không thù không oán haha nói thật hay, không phải vì Lãnh Hàn để ý ta ngươi ghen tị nên mới hãm hại ta sao."

Nhiệm Tịch không thể ngờ nàng ta lại tự luyến như vậy:" Ta ghen tị với ngươi, ngươi cũng xứng. Mọi người ở đây nhìn rõ ràng rành, chính là ngươi tình nguyện cùng người ta lên giường còn ái muội như vậy sao lại đổ oan cho ta." Nhiệm Tịch vỗ đáng thương tiến đến trong lòng Lãnh hàn tỏ vẻ uất ức, Lãnh Hàn cũng phối hợp ôm eo nàng vuốt lưng trấn an nàng.

"Tịch Nhi ngoan, có ta ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chức vị trắc phi (1)

"Tịch Nhi ngoan, có ta ở đây "

"Tiện nhân, người giành nam nhân của bản công chúa, haha một nữ nhi của một chức quan nhỏ cũng dám trèo cao đến địa vị vương phi của ta, hừ đừng có mơ bản công chúa mới là người xứng đáng với chức hân vương phi này, ở trước mặt ta người đừng hòng diễn trò, tiện nhân." Lâm Nhu Nhi trong miệng không ngừng kêu Nhiễm Tịch là tiện nhân, khiến mọi người xung quanh hít khí trong lòng thầm mắng " hân vương là nam nhân của Nhiễm Tịch tiểu thư a, cha nàng là thừa tướng đương triều trung thần của trung thần đây có được không đây mà nhỏ à." các quan thần từng có ấn tượng tốt với Lâm Nhu Nhi nay đã bay sạch ý nghĩ đó, tất cả đều đứng về phía Nhiễm Tịch.

Lâm Nhu Nhi ánh mắt không thể tin nhìn cảnh tượng trước mặt, Lãnh Hàn đưa đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí nhìn nàng, ánh mắt đó như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, ánh mắt như tu la khiến từng tế bào trong cơ thể nàng cứng lại, cơ thể không thể cử động giống như quý môn quan càng ngày càng gần.

Không khí xung quanh vì hơi thở lạnh như băng của Lãnh Hàn bỗng chốc ngưng đọng không ai dám thở mạnh hay gây ra một tiếng động gì, im ắng đến đáng sợ.

"Chát", một tiếng vang chói tai vang lên trước mắt mọi người nhìn thấy là thái tử Lâm Dương Hà một tay hạ xuống trước mặt Lâm Nhu Nhi mặt nàng ta nghiêng sang một bên khóe môi chảy máu lãng dài xuống cằm, một bên mặt hiện lên dấu vết ngón tay đỏ ửng rõ rệt.

"Hoàng huynh, huynh điên rồi?" Lâm Nhu Nhi ánh mắt không thể tin nhìn người vừa đánh mình, từ nhỏ tới lớn nàng được phụ hoàng, mẫu hậu cưng chiều không ai dám làm cho nàng dù ỷ khuất một chút chứ đừng nói là đánh nàng, hoàng huynh khi nhỏ đã che trở nàng sủng ái nàng hết mực nhưng hôm nay vì a tiện nhân đó mà hoàng huynh lại xuống tay với mình.

"Bản thái tử rất thanh tỉnh sao có thể gọi là điên? Ngược lại người nhìn người xem có chỗ nào khác người điên đâu, đầu tóc bù xù, quần áo không chỉnh, miệng mồm phát ngôn những lời thô thiển, từ nhỏ ta đã dạy người những gì, người đã quên hết sao , người làm cho nước Bạch Hổ của chúng ta thật mất mặt, ta không có loại muội muội như kỹ nữ này. Tất cả mọi chuyện ta sẽ bẩm báo lại với phụ hoàng." Lâm Dương Hà lạnh lùng nhìn Lâm Nhu Nhi loại chuyện mất mặt như vậy mà nàng ta cũng dám làm.

"Bệ hạ xin hãy thứ tội cho ta đã làm mất nhã hứng của mọi người, bản thái tử thật lòng xin lỗi Thanh Long quốc, nay bản thái tử nguyện viết bức thư cầu hòa bình với Thanh Long quốc từ nay Thanh Long Bạch Hổ chung sống hòa thuận." Lâm Dương Hà có lễ cúi đầu, khuôn mặt nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ.

"Tốt tốt. Từ nay chúng ta giúp đỡ lẫn nhau chung sống hòa thuận. " Hoàng Nghiêm thôi giận cũng vui vẻ nói.

" Bản thái tử kính xin Long Hoàng một chuyện."

"Thái tử mới nói." Hoàng Nghiêm nghi hoặc nhưng cũng không từ chối.

"Kính xin Long Hoàng hạ chỉ ban hôn hoàng muội Lâm Nhu Nhi cho Kỳ hoàng tử...." Lâm Dương Hà còn chưa nói xong đã bị tiếng la ngắt lời

"Không, không.... ta không lấy..." lâm Nhu Nhi đỡ người xong lập tức phản kháng, la hét ầm ĩ.

Lâm Dương Hà dường như không tha ra hiệu cho người mình, một người thị vệ của Bạch Hổ tiến lên nhét cái khăn vào miệng nàng ta khiến Lâm Nhu Nhi trong miệng chỉ phát ra từ ư ư a không rõ là nói gì!

"Kính xin Long Hoàng cho hoàng muội chức vị trắc phi gả cho Kỳ hoàng tử, để cho nàng danh tiết không quá tổn hại, dù sao cũng là một công chúa nếu danh tiết của nàng tổn hại thì nước Bạch Hổ không thể ngẩng mặt lên nổi, xin Long Hoàng ân chuẩn." Lâm dương Hà nói rành rọt từng chữ, mọi người ở đây cứ nghĩ thái tử Lâm Dương Hà sẽ xin cho muội muội của mình một chức vương phi lại không ngờ là xin chức trắc phi, dường dường là công chúa của một nước lại đi làm trắc phi của một hoàng tử không được sủng ái, không biết là thâm đến độ nào.

Nhiễm Tịch nhướng mày, Lâm Dương Hà thật là không dễ chơi a, hẳn ta lại biết thu phục lòng người, để cho mọi người có cái nhìn khác về hắn nư vậy, Lâm dương Hà này thật không đơn giản, nhưng dù sao hắn cũng đã xem như gián tiếp giúp nàng có nên tặng một lễ vật cho hắn hay không đây. Tuy rằng hắn che giấu rất sâu nhưng theo người của Huyết sát Cung điều tra được là Lâm Dương Hà cũng Lâm Nhu Nhi cùng cha khác mẹ, tuy về ngoài từ nhỏ đến lớn quan tâm muội muội toàn tâm toàn ý sủng ái cưng chiều, nhưng bên trong lại ghê tởm sâu sắc vị muội muội này, nàng cũng không tra ra được gì, nhưng trực giác báo cho nàng biết người này không dễ đối phó.

Lãnh Hàn chú ý đến hành động của nàng từ nảy đến giờ khê nghiêng người." Có chuyện gì sao?"

Nhiễm Tịch tỏ vẻ thần bí." Lát về sẽ nói cho chàng nghe."

"Được, ta đợi."

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chức vị trắc phi (2)

Hoàng Nghiêm suy nghĩ tới lời của Lâm Dương Hà một chút, vì hòa bình của hai nước Hoàng Nghiêm quyết định nghe theo lời của Lâm Dương Hà gặt đầu đáp ứng: "Được, ta sẽ nghe theo lời Bạch Hồ thái tử."

Ra hiệu Tiểu Lý từ thái giám thân cận của mình, Tiểu Lý Từ hiểu rõ xoay người, một lúc sau trên tay Tiểu Lý Từ cầm đến một cuộn giấy thánh chỉ tuyên thành màu vàng xa hoa cùng bút mực. Hoàng Nghiêm đến trước bàn trà đã được người dọn sạch ngồi xuống bắt đầu tuyên chỉ.

Trên tấm giấy tuyên thành Hoàng Nghiêm cầm bút lưu loát uyển chuyển rồng bay phượng múa, một lát sau thánh chỉ được viết xong ra lệnh cho Tiểu Lý Từ tuyên chỉ, vì vấn đề phát sinh quá nhanh nên mọi người trong phòng không theo kịp và lơ mơ không biết xảy ra chuyện gì!

Tuy nhiên khiến mọi người ngạc nhiên là trên bàn trà có tận hai cuộn thánh chỉ Tiểu Lý Từ bắt đầu tuyên chỉ: "Thánh chỉ thứ nhất, thượng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết Kỳ Hoàng Từ phong hoa tào nhã, văn võ song toàn nay sắc phong làm Kỳ Vương, ban tặng Kỳ vương phủ khâm thủ. "Mọi người nghe xong thánh chỉ hoảng hốt.... Nhiệm Tịch cùng Lãnh Hàn im lặng không có biểu hiện nào.

Đọc xong tiểu Lý Từ lại tiếp tục đọc thánh chỉ tiếp theo: "Thánh chỉ thứ hai, Thượng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết Bạch Hồ công chúa tài nghệ tuyệt sắc, xinh đẹp hiển thực nay phong làm trắc phi gả vào Kỳ vương phủ, khâm thủ."

Lần đầu tiên chúng quan lại thấy hai thánh chỉ cùng ban xuống cùng một lúc hơn nửa lại viết trước mặt bọn họ, nhưng cũng đúng công chúa Bạch Hồ không biết xấu hổ leo lên giường của Kỳ Hoàng từ à không bây giờ phải gọi là Kỳ Vương mới đúng miệng không ngừng hô Hàn Vương của bọn họ, hô Hàn vương của bọn họ cùng vương phi cao quý bao nhiêu lại muốn vắn chân vào, cho nàng ta chức trắc phi là nhượng bộ đất nước của nàng ta lắm rồi.

Hoàng Quân Kỳ tiếp chỉ mừng đến phát khóc nhưng vẫn tỏ thái độ thờ ơ tiếp nhận thánh chỉ: "Nhi thần tiếp chỉ, tạ phụ hoàng."

Lâm Nhu Nhi từ đầu đến cuối chỉ biết đứng yên một chỗ mặc cho hoàng huynh cùng Long Hoàng (Hoàng Nghiêm) xấp xếp nàng ta có thể làm gì chứ, đến cả hoàng huynh thương yêu nàng ta từ bé cũng đã lên tiếng không theo phía nàng ta, mặt mày rơi lệ tiếp nhận thánh chỉ: "Thần nữ tiếp chỉ, tạ Long Hoàng."

Lâm Nhu Nhi trong lòng thâm hận, Tiệp nhân oan ức ngày hôm nay mai sau ta sẽ trả gấp trăm lần, Lãnh Hàn chàng sẽ thuộc về ta, nếu nguoi chết đi thì chàng ấy chỉ thuộc về mình ta.

Nhiệm Tịch không quan tâm đến ánh mắt ác độc của Lâm Nhu Nhi đầy hận ý nhìn nàng, Nhiệm Tịch xoay người kéo tay Lãnh Hàn đi khỏi, Lãnh Hàn ôn nhu nhìn nàng lại đưa mắt nhìn Hoàng Nghiêm tỏ ý muốn cáo lui, Hoàng Nghiêm không tiếng động trao đổi ánh mắt gặt đầu.

Cả hai cũng cáo từ, Nhiệm Tịch muốn về Thừa tướng phủ, Lãnh Hàn cũng đi theo, trên xe Nhiệm tịch không đợi Lãnh Hàn lên tiếng thì đã nói phán đoán khi nay của nàng về Lâm Dương Hà. Lãnh Hàn vừa nghe vừa gặt đầu đồng ý, đợi nàng kể xong hẳn lại nói: "Lúc đầu ta đã thấy hẳn nguy hiểm rồi, con người nham hiểm như vậy lại che dấu rất tốt, nàng nên tránh xa hẳn là đúng!". Nhiệm Tịch nghe xong trong lòng không khỏi than "Còn không biết ai nham hiểm hơn ai đâu, chàng cũng không hơn người ta!!!" Nhiệm Tịch không dám nói ra sợ ai đó bạo phát bản chất thật thì nguy.

Lãnh Hàn nhìn nhìn nàng ánh mắt đậm chiều, chỉ vừa nhìn thôi thì hẳn đã biết nàng nghĩ gì, Lãnh Hàn cười nham hiểm nhích người lại gần nàng, do trên xe ngực chặc hẹp nên Lãnh Hàn nhích người lại Nhiệm Tịch cũng không thấy lạ cứ tưởng hẳn ngồi không thoải mái.

Một bàn tay sói ngoài sau Nhiệm Tịch bắt đầu tinh nghịch vuốt sóng lưng nàng đến eo không dừng lại ở đó bàn tay trên eo nàng không yên phận muốn dời lên chỗ khác Nhiệm Tịch bất đắc dĩ cầm lấy cái bàn tay không yên phận kia khẽ xoay đầu trừng mắt với người nào đó, ai ngờ vừa mới xoay đầu thì cánh môi mỏng đã đáp chuẩn xác xuống cánh môi hồng hào của nàng.

Cả hai cánh môi dây dưa không dứt, bên trong xe ngựa tình chàng ý thiếp, bên ngoài Tam Sát đánh xe Nhược Hy ngồi kế bên ánh trắng chỉ đường dẫn lối đường đi cho họ.

Ở một nơi khác trong phòng Lâm Nhu Nhi tất cả đồ vật trong phòng bị đập phá, nàng ta không cam lòng, từ nhỏ đến lớn nàng được phụ hoàng cưng chiều, nẫu hậu yêu thương, hoàng huynh sủng nịch. Đồ vật nàng thích chưa từng tổn công sức mà giành lấy bao giờ, bây giờ lại thua trong tay à tiện nhân Nhiệm Tịch nàng ta không cam lòng, tại sao nàng ta lại may mắn như vậy, chỉ là một dân nữ con của một thừa tướng nhỏ nhò lại muốn so sánh với nàng ta một công chúa. Nàng ta chưa từng chịu nhục nhã như vậy hơn nữa, kế hoạch của nàng lại thất bại, rốt cuộc là sai ở đâu, đáng lẽ kế hoạch của nàng ta hoàn mỹ như vậy, đáng lẽ người nằm trên giường với tên Kỳ Hoàng từ kia không phải là nàng ta mà phải là Nhiệm Tịch mới đúng rốt cuộc là sai ở đâu??

Tịch uyển.

Trên chiếc giường nhỏ, hai thân ảnh ôm nhau say sưa ngủ, Lãnh Hàn mãi nguyện ôm tiểu thiên hạ say giấc nồng trong lòng xiết chặt eo nàng vui mặt vào cổ nàng cũng nhắm mắt lại. Một đêm nay khiến tâm trạng của mỗi người khác nhau có người vui, có người buồn, có người mãi nguyện cùng có người hạnh phúc.

Hạnh phúc đơn giản là cùng với người mình yêu bên nhau. Dù cho kiếp này duyên lỡ thì kiếp sau sẽ được bù đắp vẹn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bỏ quá hóa sỏi!!

Tịch Uyển.

Bầu trời trong xanh mây trắng, ánh nắng lấp ló qua những lá cây, tiếng chim hót líu lo trên cành phong cảnh hôm nay trong xanh tươi đẹp khiến người người tâm trạng thảnh thơi phần tốt đi làm những công việc của mình. Nhưng có người tâm trạng không vui, Nhiệm Tịch chán nản nằm dài trên bàn đá trước sân, bộ dáng lười biếng không mất phần linh khí, không một chút thô tục.

"Hiazzz." Nhiệm Tịch không khỏi than ngán thở dài. Lãng Lãng hiếm khi có dịp rảnh rỗi nàng bình thường công việc chồng chất từ khi thành lập Huyết Sát Cung nàng bận tới mệt tới mai không có dịp hầu hạ tiểu thư, nay Huyết Sát Cung đã đi vào quỹ đạo nên nàng cũng rảnh rỗi đôi chút. Lãng Lãng đứng bên cạnh Nhiệm Tịch đây là lần thứ mười ba tiểu thư thở dài, không nhận được tò mò hỏi: "Tiểu thư có chuyện gì khiến người phiền lòng sao?".

Nghe được câu hỏi của Lãng Lãng đáp lại nàng ta chính là một câu thở dài. Lãng Lãng khó hiểu liếc mắt nhìn Nhưộc Hy đứng không xa ý hỏi là chuyện gì xảy ra. Nhưộc Hy cũng mờ mịt lắc đầu tỏ vẻ nàng cũng không biết.

Dù sao không có việc gì Nhiệm Tịch khoác tay bảo Lãng Lãng cùng Nhưộc Hy lui xuống, chính mình vẫn giữ nguyên tư thế lúc đầu không di chuyển. Trong lòng Nhiệm Tịch buồn bực mấy hôm nay Lãnh Hàn đi sớm về khuya, tuy lúc trước cũng có tình trạng này nhưng vì lúc trước công vụ trong triều bề bộn khiến hần phải vào cung giải quyết đồng tấu sớ, nhưng mấy ngày nay khi nàng hỏi hần tỏ vẻ thần bí không trả lời chỉ ầm ừ cho qua rồi ôm nàng ngủ.

Nhiệm Tịch đã cố dùng tất cả mọi biện pháp nhẹ nhàng, nũng nịu, giận dỗi, uy hiếp mà chẳng cạy miệng đôi phương ra được câu nào. Không biết Lãnh Hàn giấu dìm nàng cái gì có khi nào hần bên ngoài có nữ nhân khác hay không. Không không không... Nhiệm Tịch a người không được nghỉ bảy người phải tin tưởng Hần.

Nhiệm Tịch gạt bỏ ý tưởng vừa nghĩ lắc lắc cái đầu cho nó tan biến đi, không thêm nghĩ nữa, hừ nếu Hần mà làm gì có lỗi với nàng, nàng quyết không tha, Nhiệm Tịch quyết định bày kế để cạy miệng Lãnh Hàn xem dạo này hần giấu nàng chuyện gì.

Tối đó Nhiệm Tịch chuẩn bị một bàn thức ngon rượu thơm chờ Lãnh Hàn về nàng bắt đầu kế hoạch, không bao lâu Lãnh Hàn trở về vừa mở cửa ra tầm mắt đã rơi vào thân ảnh mảnh mai ngồi trước bàn thức ăn, Lãnh Hàn hơi bất ngờ vì giờ này Nhiệm Tịch còn thức, mấy ngày trước nàng còn giận dỗi hần chẳng thèm ngó ngang tới bây giờ thì nàng muốn làm gì đây?.

"Nàng còn chưa ngủ?" Lãnh Hàn bước đến bên người Nhiệm Tịch ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nhiệm Tịch cười hỏi: "Đã dùng bữa tối chưa?"

"Chưa." Hần bận rộn tới giờ vẫn chưa ăn tối.

"Tốt lắm ăn thôi, ta đợi chàng về cùng ăn tối đó." Đôi mắt tinh nghịch của Nhiệm Tịch đảo qua đảo lại đầy giáo hoạt.

"Được" Lãnh Hàn tuy không biết nàng có ý đồ gì nhưng cũng lâu rồi hần không được ăn cùng nàng, vui vẻ cầm đĩa gấp đồ ăn đút cho nàng rồi bản thân mới ăn một ngụm.

Bữa ăn kéo dài không lâu Nhiệm Tịch kêu người vào dọn rồi bắt đầu kế hoạch chuốt say Lãnh Hàn, đây là rượu chính nàng ủ công thức đặc biệt một người ngàn chén không say nhưng Lãnh Hàn nàng phải dùng loại rượu mạnh mới có thể thành công.

"Hàn, chàng xem rượu này ta vừa mới ủ, chàng dùng thử xem nó thế nào?" vừa nói tay vừa rót rượu vào chén của Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn không chần chừ do dự một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, chính tay Tịch Nhi rót cho hần dù đó là độc được hần cũng không một chút do dự uống vào, huống chi hần cũng biết nàng sẽ không hại hần.

"Rất thơm, có chút ngọt." Lãnh Hàn hí híp đôi mắt tím thừng thức mùi rượu thơm ngon, bình thường khi ở chung với nàng hần sẽ không giấu đi đôi mắt tím, Nhiệm Tịch cũng từng nói mắt tím hần rất đẹp với lại dùng được che giấu cũng không tốt được có ba phần độc nên khi nào ra ngoài hần mới dùng được che đi đôi mắt tím này.

Nhiệm Tịch thấy vậy lại rót thêm vài chén rượu cho hần nói: "Nếu thơm ngon vậy chàng uống thêm đi tốt sức khỏe." nàng cũng không lừa Lãnh Hàn rượu này nàng có thêm vào một chút thuốc bồi bổ thân thể, bình thường Lãnh Hàn chinh chiến một thời gian dài tuy rằng cơ thể đầy đặn nhưng quanh năm bị thương không ít khiến thể trạng không phục hồi kịp nên những món ăn nàng làm đều giúp hần bồi bổ thân thể cường tráng.

Nhưng còn một điều mà Nhiệm Tịch đã quên mất do quá quan tâm đến điều muốn hỏi lại thêm vào rượu không ít thuốc bổ nên kết quả ngược lại với

mong muốn của nàng.

Một hồi lâu không thấy Lãnh Hàn trả lời nàng vui mừng đoán rằng Lãnh Hàn đã bắt đầu say, vui vẻ dìu Lãnh Hàn đến bên giường bắt đầu hai tay ôm lấy gương mặt mê người kia của Lãnh Hàn bắt đầu hỏi: "Hàn, chàng nói cho ta biết mấy ngày nay chàng giấu ta chuyện gì đúng không?"

Nhiễm Tịch thấy ánh mắt đối phương nhìn nàng đầy thâm tình, thật sâu trong đôi mắt tím dấy lên hai ngọn lửa trong lòng thắm than "không xong, Hình như nàng bồi bổ cho Hàn nhiều quá khiến hắn hóa sói rồi."

Nhiễm Tịch xoay người định chạy còn chưa kịp chạy thì một bàn tay đã vươn ra nắm chặt eo nàng, khiến nàng chạy không thoát, vòng tay siết chặt khiến nàng không cách nào cử động được, Nhiễm Tịch thâm nghĩ mình tiêu đời.

"Tịch Nhi.... Tịch Nhi." âm thanh khàn khàn vang bên tai nàng đôi môi Lãnh Hàn nhẹ nhàng cắn vành tai nàng nơi đó là nơi mẫn cảm của nàng, Lãnh Hàn không ngừng vừa cắn vừa thổi khí khiến tai nàng ngứa ngáy toàn thân nóng bừng.

"Hàn... chàng... bình tĩnh." Giọng của Nhiễm Tịch cũng có chút khô, mỹ nam bên cạnh ánh mắt mê ly nhìn nàng như vậy, nàng sợ không nhận được... ăn hắn.

Lãnh Hàn đè Nhiễm Tịch xuống giường lớn mềm mại cuối đầu hôn xuống môi nàng mút lấy tất cả hương thơm mật ngọt từ nàng không bỏ sót, lưỡi hắn cuồn quét khoang miệng nàng hút hết không khí tươi mát của nàng, hôn thật sâu thật lâu đến khi Nhiễm Tịch không thở nổi ra vẻ phản kháng thì hắn mới lưu luyến mà buông ra.

Động tác Lãnh Hàn không dừng lại môi hắn bắt đầu hôn xuống cổ rồi xương quai xanh của nàng, bàn tay không ngừng cời từng lớp trên y phục của Nhiễm Tịch.

"Tịch Nhi.... Ta yêu nàng." Lãnh Hàn trong lúc mê mang, nhìn thấy khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ ửng tình ý dạt dào, không khỏi trong lòng rục rịch nụ hôn tiếp tục đi xuống đến nơi hai đỉnh núi hoàn hảo đầy đặn vừa nắm tay của Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn cuối đầu hé môi mút mạnh trước ngực Nhiễm Tịch, nàng ăn đau mở mắt định ngăn cản Lãnh Hàn lại, không thôi thì nguy mất, tay vừa giờ lên không trung thì bất ngờ dừng lại, Nhiễm Tịch tròn mắt nhìn một màn trước mặt... Ai đó đang làm công việc đang dở đã ngủ say, hơn nữa một bên cắn một tay cầm vật trước ngực của nàng mà ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Nhiễm Tịch làm mọi cách cũng không di chuyển cái đầu hay bàn tay của nam nhân trước mặt không biết phải làm gì ngoài bỏ mặc hắn, trong đầu thâm nghĩ "Nàng thề nàng sẽ không cho hắn đụng đến một giọt rượu nào nữa. Càng không thể bồi bổ quá mức..." Nàng thiếu chút nữa là bị ăn sạch rồi. T^T Nguy hiểm thật.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sính lễ (1)

Buổi sáng tinh mơ những ánh nắng chang hòa chiếu rọi trên hai thân ảnh đang khấn khích, Lãnh Hàn mở ra đôi con ngươi màu tím, đập vào mắt hắn là một màn cảnh đẹp ý vui trên môi vẫn còn ngậm chặt hạt anh đào tròn tròn xinh xinh, bàn tay lại bao trọn bầu ngực mềm mại tuyết trắng.

Tuy Nhiễm Tịch chỉ mới 14 tuổi nhưng thân hình đã nảy nở đầy đặn, đường cong rõ rệt nóng bỏng, Lãnh Hàn khê cử động đốt ngón tay không biết vô tình hay hữu ý chạm vào bầu ngực của nàng ý cười trong mắt không giảm mà còn tăng thêm. Lãnh Hàn mơ hồ nhớ lại chuyện tối qua không khỏi buồn cười nghĩ thầm "Tịch Nhi của hắn a, bình thường trước mặt người ngoài là bộ dáng thông minh, lạnh nhạt còn đứng trước mặt hắn lại là một tiểu nhân nhi nép vào người hắn ngây thơ, dịu dàng, khiến hắn không thể không càng thêm yêu nàng sâu đậm."

Bỗng thấy lông mi nàng rung động Lãnh Hàn cười tà mị nằm lại tư thế cũ giả vờ còn ngủ say. Nhiễm Tịch mở mắt ra đôi mắt nhìn lên trần nhà qua hồi lâu mới dần dần tỉnh táo, cảm thấy trước ngực bị đè nặng Nhiễm Tịch cúi xuống thì nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của ai kia vẫn đang ngủ, tư thế vẫn như tối qua nàng nhìn mà mặt đỏ đầy quần bách.

Hoang mang không biết nên như thế nào, sao một hồi suy nghĩ Nhiễm Tịch nâng tay nhẹ nhàng lấy tay Lãnh Hàn ra động tác dịu dàng tựa như sợ đánh thức hắn, khuôn mặt Nhiễm Tịch càng ngày càng đỏ, nhìn đến cái đầu kia, cái môi kia, đang ngậm cái kia....Bùm mặt Nhiễm Tịch như búa bổ đả bồng nàng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này hai tay che mắt để giúp che đi xấu hổ. Lại không phát hiện rằng người phía trên đã nhìn rõ từng cử chỉ động tác của nàng một chút nữa Lãnh Hàn không nhận được mà nhào vào nuốt nàng trong bụng.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng đầy hoang mang của Nhiễm Tịch Lãnh Hàn cười khê một cái không đùa nàng nữa bằng không sao này hắn khó mà lên giường ngủ mất.

Nhưng Lãnh Hàn vẫn không nhận được chồm lên hạ cánh xuống đôi môi ngọt ngào của nàng, Nhiễm Tịch bất ngờ còn chưa kịp phản ứng một đợt chóng mặt bỗng bay đến, Lãnh Hàn xoay người nằm dưới nàng để nàng lên trên đùi hắn, tư thế xấu hổ vô cùng.

Hôn lâu một hồi hai người mới thỏa mãn buông ra, Nhiễm Tịch thở gấp, mặt đỏ ửng, mắt mê ly. Từ góc nhìn của Lãnh Hàn, Nhiễm Tịch như đang quỳn rũ hần, hơi thở Lãnh Hàn bắt đầu gấp gáp."Tịch Nhi." giọng khàn khàn.

"Hàn " bây giờ đang là sáng sớm a, Hàn lại đi quỳn rũ nàng như vậy, nàng chịu không nổi. "Hàn, hôm nay chàng không đi lên triều sao?" lấy lại giọng nói của mình Nhiễm Tịch lên tiếng lại không phát hiện nàng bây giờ ăn mặc mỏng manh cộng thêm cổ áo ngầy từ đầu đã không chỉnh tề, lộ hết cảnh xuân trước mắt Lãnh Hàn, đầu đó nàng ngồi lên đang không ngừng chọc chọc vào đôi mông bọng nước của nàng.

"Hôm nay không đi." Giọng Lãnh Hàn bây giờ khàn đặc một chút xiu nữa thôi hần không kìm được mà muốn xâm nhập nàng. Đưa lên hai tay ôm chặt Nhiễm Tịch chôn đầu xuống chiếc cổ mảnh khảnh của nàng khẽ hút hương thơm đặc trưng của riêng nàng, hần dần dần bình tĩnh lại, kiềm chế lại bản thân muốn hóa sói kia.

"Sẽ nhanh thôi." Lãnh Hàn khẽ thở dài nói buông ra Nhiễm Tịch bàn tay chạy xuống dưới áo nàng, giúp Nhiễm Tịch chỉnh lại y phục. Nhiễm Tịch nghiêng đầu khó hiểu nhìn động tác của hần mới phát giác là này giờ nàng phía trên không có một mảnh vải, khuôn mặt đã vờ đi xấu hổ nay lại càng đỏ.

Thấy Nhiễm Tịch bắt đầu nghĩ linh tinh Lãnh Hàn cười vô cùng vui vẻ nhanh chóng nói một câu hoàn chỉnh:" Sẽ nhanh thôi, nàng sẽ thuộc về mình ta rồi Tịch Nhi của ta." vừa nói xong hần khẽ hôn lên trán nàng đầy trân trọng cũng tràn đầy tình yêu.

"Vâng..." Nhiễm Tịch cười mỉm khẽ hít mất cảm nhận nụ hôn của Lãnh Hàn.

-----ta là đây phân cách-----

"Nho lão,đã chuẩn bị xong hết chưa?" Lãnh Hàn ngồi trong thư phòng khuôn mặt tràn đầy ý cười, nhìn xuống lão trung niên.

"Bẩm vương gia, lão nô đã chuẩn bị theo vương gia phân phó không sót một món nào , hiện tại được chất ngoài sân, mời vương gia đến kiểm tra." Nho Lý cung kính đáp, ông đã làm trong vương phủ này rất nhiều năm từ lúc vương gia còn nhỏ tới bây giờ chính mắt ông nhìn vương gia lớn lên lại chưa bao giờ thấy vương gia vui vẻ như vậy, ông nghe bọn Nhất Sát kể rằng vương gia từ khi có vương phi tâm tình vô cùng tốt dường như ôn nhu hơn, biết chăm sóc người khác hơn, không còn như trước thị huyết giết người thành tánh nữa. Ông thật vui mừng

"Được, Nho lão ông vất vả rồi lui xuống nghỉ ngơi đi." Lãnh Hàn đứng dậy đi ra thư phòng.

"Đa tạ vương gia, lão nô cáo lui."Nho Lý cung kính cúi đầu rồi xoay người đi mất, lão làm sao có thể nghỉ ngơi cho được, sắp tới ngày vương thành hôn còn bao nhiêu việc chờ lão sắp xếp đây.

Trong sân của Hàn vương phủ chật đầy những chiếc rương to, bên trong toàn là quốc bảo quý giá Nhất Sát đang kiểm kê danh sách thấy Lãnh Hàn đi đến bỏ xuống công việc đang dở chấp tay hành lễ mọi người ở đó cũng đi theo cung kính hành lễ, Lãnh Hàn ra hiệu bọn họ đứng dậy đi đến chỗ Nhất Sát:" Như thế nào?"

Tuy chỉ ba câu ngắn gọn Nhất Sát liền hiểu ý đáp:" Vương gia, thuộc hạ đã kiểm kê danh sách đầy đủ không thiếu bất kỳ thứ gì." hôm nay là ngày trọng đại a, nên hần không thể để sơ sót dù chỉ một chút danh sách hần đã kiểm tra qua ba lần, bằng không có sơ sót gì thì vương gia giết hần mất.

"Tốt, khởi hành." Lãnh Hàn vui vẻ chỉnh đốn lại quần áo rồi nhảy lên ngựa ra lên người phía sau bắt đầu nâng những cái rương to lớn kia.

Kinh thành bá tánh tập nập nhìn thấy đội ngũ của Lãnh Hàn đi đến ai cũng tự giác nhường đường, không khỏi có mấy người thì thầm, người phụ nữ nói:" Đây là chuyện gì a?", có người khác bên cạnh trả lời "Còn chuyện gì nữa bà xem ngoài sau kia trời ơi." người bên cạnh la thất thanh người phụ nữ mới nhìn lại cũng hoảng sợ "Đây...đây là lính lễ a".

Sính lễ trải dài trên đường từ Hàn vương phủ đến Thừa tướng phủ không phải quá xa nhưng cũng không gần, lính lễ Lãnh Hàn chuẩn bị là 250 nâng, lính lễ này còn nhiều hơn là Hi Diệu công chúa được gả đi chỉ có 215 nâng.

Qua con đường dài cuối cùng cũng đến Thừa tướng phủ, gã canh cửa bên ngoài nhìn thấy Lãnh Hàn cùng đội ngũ phía sau hần thì hoảng sợ chạy vào thông báo chủ tử.

Thiên Hùng đang ôm eo Nhan Kim Ngọc cùng trò chuyện thì thấy gã sai vặt gấp gáp chạy vào hỏi:" Có chuyện gì?"

"Lão gia....Hàn....Hàn vương..." Gã canh cửa thở hộc hộc vì chạy quá gấp mà mệt không nói nên lời.

" Cái gì???" còn định hỏi tiếp gã canh cửa thì thấy bóng dáng Lãnh Hàn bước vào, ông nhanh chóng kéo thê từ đứng dậy hành lễ:" Vương gia ghé thăm không kịp đón tiếp, xin vương gia thứ lỗi."

Lãnh Hàn cười tiếng đến nâng hai phu thê Thiên Hùng dậy nói:" Nhạc phụ, nhạc mẫu không cần đa lễ, là tại con đến không báo trước cho hai người."

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sính lễ (2)

Nghe câu nói Lãnh Hàn phu thê Thiên Hùng chấn kinh, họ vừa nghe cái gì đây? Hàn Vương vừa gọi họ là của gì, Nhạc phụ?? Nhạc Mẫu??

Phu thê Thiên Hùng hóa đá tại chỗ, Lãnh Hàn thấy họ cứng ngắt tại chỗ cũng không hề gì lên tiếng nói: "Hôm nay tiểu tể đến đây là để dâng sính lễ."

"Sính lễ??" Thiên Hùng vẫn còn đang mơ màng không hiểu chuyện gì, thì đằng sau lưng Lãnh Hàn, Nhất Sát dẫn đầu một đoàn người khiêng những chiếc rương lớn vào cửa phủ, bỗng chốc trong sân của thừa tướng phủ chất đầy rương lớn, sân thừa tướng phủ rất lớn nhưng những chiếc rương chiếm cứ từng vị trí ngay ngắn tuy đã dón đến góc nhưng vẫn không còn chỗ để.

Thiên Hùng lúc này mới định thần, Nhất Sát đem dang sách sính lễ cung kính giao cho Nhan Kim Ngọc. Bà theo bản năng cầm lấy, nhìn xuống danh sách từng hàng từng hàng mắt bà tròn càng ngày càng to, toàn những vật quý của lạ. Thiên Hùng lấy lại tinh thần nhanh chóng mời Lãnh Hàn vào phòng khách gã sai vật cầm bình trà bước đến rót đầy chén trà của Thiên Hùng cùng Lãnh Hàn sao đó im lặng lui ra, Thiên Hùng có lẽ nói: "Vương gia mời dùng trà."

"Nhạc phụ không cần khách sáo. Hôm nay tiểu tể đến là có hai nguyên nhân." không đợi Thiên Hùng chờ lâu Lãnh Hàn lại nói tiếp: "nguyên nhân thứ nhất là đến đưa sính lễ, nguyên nhân thứ hai là muốn nhạc phụ, nhạc mẫu bàn bạc về ngày thành thân của ta cũng Tịch Nhi."

Nói đến Nhiệm Tịch trong mắt Lãnh Hàn trở nên dịu dàng cùng sùng nịch, sự thay đổi của Lãnh Hàn bị Thiên Hùng bắt gặp, lúc đầu ông nghe danh Hàn Vương thì huyết giết người thành tánh, lạnh lùng đáng sợ nhưng trước mắt ông đây người này dường như không giống như lời đồn, ông có thể thấy được người này sùng nịch nữ nhi của mình thế nào, thật ra lúc đầu ông còn hơi lo sợ khi con gái phải ủy khuất gã cho Hàn Vương nhưng bây giờ ông yên tâm rồi, có một người sùng nịch nữ nhi của ông như vậy còn gì bằng.

"Vương gia đã nói như vậy rồi thì trước tiên ở đây dùng bữa cơm gia đình, sau đó chúng ta sẽ bàn tiếp, vương gia thấy thế nào??" Thiên Hùng lên tiếng.

"Cung kính không bằng tuân lệnh." Lãnh Hàn không do dự đáp ứng, bữa cơm gia đình nghe thật ấm áp.

Lãnh Hàn đến thừa tướng phủ dâng sính lễ không bao lâu liền tới tai Nhiệm Tịch, nàng bất ngờ đến nỗi không thốt nên lời đợi Nhượng Hy bên cạnh lên tiếng gọi nàng mới hồi phục lại tinh thần, đứng dậy từ trên ghế bay vào ra cửa trong khoảnh khắc ấy nàng không giống như là một nữ nhân lạnh nhạt nữa mà là như một chú chim nhỏ nhanh chóng bay đến nơi ấm áp của mình. Không bao lâu Nhiệm Tịch thấy thân ảnh của Lãnh Hàn trong phòng khách đang cười nói với phụ mẫu nàng, vì do chạy quá gấp nàng thở hồng hộc tay ôm ngực đều chỉnh lại hơi thở thân mình dựa vào góc cây che mát trước sân, vừa thở vừa nhìn quanh, sân nhà nàng từ trước rộng rãi nhưng hôm nay đã chật đầy những cái rương to, nàng kinh ngạc không nói thành lời.

Vừa quay đầu lại trước mặt đã xuất hiện thêm một người, thân ảnh cao to che chắn trước mặt nàng, mùi hương quen thuộc bao quanh lấy cái mũi nhỏ của nàng, chính là Lãnh Hàn, không biết hắn xuất hiện trước mặt nàng từ khi nào, nàng nhìn Lãnh Hàn có hơi thất thần hôm nay hắn ăn mặc vô cùng trang nghiêm, tóc được búi gọn gàng cổ định bởi trâm ngọc trắng thả xuống phần dưới, y phục màu trắng được hắn khoác lên người nhìn vô cùng xinh đẹp, đừng trách nàng vì nàng không có câu nào để tả được vẻ đẹp chính xác của hắn, khuôn mặt ý cười tà mị thêm vài phần sùng nịch vài phần ôn nhu, đôi mắt màu tím tuy đã được che đi thay bằng một đôi con ngươi màu đen nhưng Nhiệm Tịch loáng thoáng nhìn thấy ánh tím mờ nhạt, trong đôi con ngươi in rõ hình bóng của nàng.

Trong phòng khách Thiên Hùng không ngừng thao thao bất tuyệt, Lãnh Hàn cũng không mang vẻ lạnh lùng thay vào đó là nét dịu dàng cha vợ hỏi gì hắn ngoan ngoan đáp đó. Thoảng liếc mắt ra ngoài sân hắn bỗng nhìn thấy thân ảnh nàng từ đằng xa chạy tới, dường như nàng chạy quá gấp nên hơi thở nặng nhọc, hắn thấy nàng dừng bên kia tàng cây, tao nhã đứng dậy cẩn trọng xin phép Thiên Hùng rồi đi một chút. Thiên Hùng vui vẻ đồng ý, hắn cũng đứng dậy đi tìm rương từ của mình.

Lãnh Hàn đưa tay vuốt nhẹ lưng nàng ôn nhu hỏi: "Đã đỡ chưa?".

Nhiệm Tịch đều chỉnh lại hô hấp không trả lời hắn chỉ gật đầu, nghỉ ngơi một chút thì ngược lên nhìn hắn rồi liếc ra trong sân ý hỏi hắn "chuyện gì vậy?". Lãnh Hàn cười nâng hai bàn tay nàng lên đầy trân trọng quỳ xuống một chân về mặt cùng giọng nói nghiêm túc: "Tịch Nhi chúng ta thành thân nhé!!"

Tuy thánh chỉ đã hạ xuống nhưng lúc đó hắn vẫn chưa hỏi qua ý nàng, bây giờ hắn thành khẩn cầu xin nàng gả cho hắn. Nhiệm Tịch bất động một dòng nước mắt chảy qua trong lòng nàng, trái tim nàng vang lên từng nhịp đập "thình thịch" không ngừng.

"Ta đồng ý." sống hai đời nàng chưa bao giờ chứng kiến có một nam tử nguyện ý vì một nữ tử quỳ xuống nói những câu mật ngọt như vậy, ở đất nước Thanh Long này cũng không khác gì mấy nước còn lại, nam nhân là trụ cột trong nhà cái quỳ gối là quỳ cha quỳ mẹ, quỳ trời quỳ đất, quỳ thiên tử chưa từng có quỳ vì muốn thành thân với một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cầu hôn

Nhiệm Tịch cảm động dâng trào trong đáy mắt, những giọt nước long lanh tinh khiết như bao trọn lấy đôi mắt nàng, nàng muốn khóc, khóc vì hạnh phúc.

Người nam nhân trước mặt thân hình uy vũ bức người tà khí bao bọc xung quanh hần đường đường là một vương gia dưới một người trên vạn người, giờ đây ánh mắt chân thành tha thiết của hân ôn nhu sùng nịch của hân chỉ giành chọn cho mình nàng.

Lãnh Hàn vẫn giữ tư thế quỳ một chân trước mặt nàng, nghe giọng nói êm dịu của nàng cất lên từ bên trên, giọng nói dịu dàng lại khiến đáy lòng hân dâng trào một dòng nước ấm chảy khắp cơ thể hân. Bàn tay nhỏ nhỏ của Nhiễm Tịch được hân nắm chặt trong lòng bàn tay to lớn của mình, những ngón tay nhẹ nhàng siết chặt bao bọc cả đôi tay của nàng. Bàn tay của nàng truyền đến âm áp chạy thẳng đến trái tim hân.

Chỉ một câu nói của Nhiễm Tịch khiến hân dường như hạnh phúc muốn phát điên, nhanh chóng đứng dậy ôm chặt lấy nàng, giọng nói đầy kích động vang lên bên tai lập đi lập lại tên nàng: "Tịch Nhi, Tịch Nhi.....". Có trời mới biết hân vui đến nhường nào, mấy ngày hôm nay hân thức sớm về muộn là để chuẩn bị cho nàng một bất ngờ, vài hôm trước có sứ giả ngoại quốc đến thăm, Lãnh Hàn tình cờ biết được đất nước của bọn họ có một phong tục gọi là cầu hôn.

Sao vài ngày học hỏi Lãnh Hàn ngộ ra được đôi chút, nhanh chóng tỉ mỉ chuẩn bị sinh lễ hân muốn cho Tịch Nhi những thứ tốt nhất.

(*Cầu hôn chắc nàng nào cũng biết khỏi cần giải thích nhia, tại cái khoản này ta hơi kém.)

Màn cầu hôn của Lãnh Hàn vừa rồi lại đập vô mắt của phu thê Thiên Hùng vừa mới kiểm tra sinh lễ định quay lại nhìn vương gia và nữ nhi thấy một màn kinh ngạc không thôi, người càng thêm kinh hi chính là Thiên Dục Phong vừa bước vào nhà còn đang định đi tìm muối muối không ngờ vừa bước vào sân đã thấy chắc đóng những cái rương to còn chưa hết hân nhìn thấy hai bóng dáng dưới tán cây lê trong sân vừa nhìn đã biết là muối muối cùng với một nam nhân, vừa mới nhận ra nam nhân đó là ai, đó không phải bằng hữu thân thiện Lãnh Hàn của hân sao? đôi tai Thiên Dục Phong vánh lên để nghe bọn họ nói gì. Đúng là không để cho Thiên Dục Phong chờ quá lâu mắt hân đã tròn to đứng hóa đá tại chỗ.

Khung cảnh lãng mạn người nhìn bằng hoàn, màn cầu hôn đập vào mắt của người bên ngoài nhất là hạ nhân trong phủ là điều không tưởng. Bọn họ là lần đầu tiên chứng kiến một nam nhân có quyền có thể quỳ xuống trước mặt nữ nhân, đôi mắt của người nam nhân không chán chừ do dự mà ngược lại kiên định không gì có thể thay đổi.

-----ta là đường phân cách-----

Không đến mấy ngày tin Hàn vương quỳ xuống cầu hôn đại tiểu thư của thừa tướng phủ đã lan truyền rộng rãi khắp kinh thành, chuyện này đã trở thành câu chuyện của mọi người khi rảnh rỗi sẽ bàn luận. Những phu nhân trong nhà quyền quý cũng không kém, họ ngưỡng mộ Nhiễm Tịch không thôi, không ngừng bàn luận về nàng. Nhưng có người vui cũng có người buồn Lâm Nhu Nhi hận nghiêng rằng nghiêng lợi đập tất cả đồ đạc trong phòng trọ, bây giờ nàng ta không giống như một công chúa của một nước nữa.

Tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề, khuôn mặt méo xẹo đầy giận dữ, giống như một người điên. Từ ngày yến hội đó Lâm Dương Hà đã nhốt nàng ta ở trong phòng lệnh người canh giữ không cho nàng ta ra ngoài gây phiền tới, một ngày ba bữa đem cơm đến cho nàng, đường đường là một công chúa lại bị đối xử như phạm nhân. Nàng hận Nhiễm Tịch đến thấu tâm can gần lên giận dữ: "Tại sao tiện nhân đó lại may mắn như vậy. Đáng lý ra người được Lãnh Hàn cầu hôn phải là ta, nhưng lại bị tiện nhân đó giành lấy, rồi có một ngày ta sẽ lấy lại những thứ thuộc về ta...a a a " Lâm Nhu Nhi la hét như một người điên, để tránh rắc rối Lâm Dương Hà đã thuê toàn bộ quán trọ.

Cách vài ngày nữa là đã tới hôn lễ của Hoàng quân Kỳ cùng Lâm Nhu Nhi dù là hoàng tử không được sủng ái nhưng vẫn tổ chức hôn lễ linh đình, tuy Lâm Nhu Nhi là làm trắc phi của Hoàng Quân Kỳ nhưng dù sao cũng là công chúa cho nên được ban hôn lễ giống với chính thê.

Kỳ vương phủ hạ nhân bận tới bận lui lo chuẩn bị hôn lễ cho chủ tử của mình. Ở đâu đó trong một căn phòng tiếng rên âm i của nữ nhân hòa với tiếng gầm của nam nhân khàn khàn. Một lát sao khi tới cao trào nữ nhân mới nùng nịu lên tiếng: "Kỳ, chàng định lấy á công chúa đó về làm trắc phi thật sao?"

Hoàng Quân kỳ mê luyện thân hình bên dưới ôm lấy không buông: "Thánh chỉ của phụ hoàng không thể cãi lại."

Nữ nhân không buông tha: "Á công chúa đó về sau này sao mà thiếp sống nổi. "

Hoàng quân Kỳ đau xót: "Nàng ta dám làm tổn thương nàng ta sẽ không tha cho nàng ta."

Trong mắt nữ nhân lóe sáng một cái rồi biến mất Hoàng Quân Kỳ không kịp chú ý mãi mê ve vãn thân hình bên dưới, một lát sau á lại cất giọng nùng nịu: "Thiếp biết vương gia tốt với thiếp nhất." Vừa dứt lời Hoàng Quân Kỳ lại rục rịch, trong phòng một màn kiều diễm.

Nếu Nhiễm Tịch có mặt ở đây thì chắc chắn sẽ biết nữ nhân này là ai. Người mà Nhiễm Tịch nhất quyết phải khiến nàng ta sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Y Phục Tình Lữ

Ngày Kỳ vương phủ nạp trắc phi cuối cùng cũng tới, dân chúng trong kinh thành tập nập nói chuyện say xưa, từ cổ ngữ chí kim tới nay lần đầu tiên họ thấy được một vương phủ nạp trắc phi lại như cưới vương phi, linh đình và sa hoa, lễ rước dâu một kiệu tám người khiên theo sau là đội ngũ trên vai

Khiến những rương lớn, số lượng rương lên đến hơn một trăm.

Phía trước Hoàng Quân Kỳ mặc hi phục, tóc đen được chải đỏ bôi lên gọn gàng, nét mặt tươi cười rạng rỡ nhìn về phía dân chúng xung quanh, hẳn cười một con ngựa màu trắng xung quanh ngựa cũng được bao bọc bởi ruy băng đỏ, phía trước còn treo bông hi bằng vải, phía sau hẳn là đoàn tùy tùng, có vài người thổi kèn chúc mừng dọc trên đường đi, tiếng kèn du dương chói tai.

Trên kiệu hoa Lâm Nhu Nhi thân hình mảnh mai mặc hi phục rườm rà đầu đeo mũ hi nặng nề, khuôn mặt được khăn voan che chắn lúc ẩn lúc hiện. Dù gì nàng cũng là công chúa của một trong bốn quốc lớn nhất thế mà hôm nay phải chịu sự sỉ nhục đi làm trắc phi của một tên vương gia không được sủng ái, người hôm nay ngồi ở đây làm trắc phi đáng lẽ phải là a tiện nhân Nhiễm Tịch, tại sao? Nhiễm Tịch đó có gì tài giỏi hơn người? Dù gì cũng chỉ là con của một thừa tướng bé nhỏ, lại dám giành chức vương phi của nàng. Nàng không cam tâm, một chút cũng không cam tâm.

Thứ của nàng nhất định nàng sẽ giành lại, kể cả chức vị vương phi kia. Nàng sẽ khiến cho Lãnh Hàn chỉ nghe lời nàng, haha Nhiễm Tịch người sẽ không được vui trong bao lâu đâu! Hãy chờ xem.

Một nơi khác.

Kỳ vương phủ vải đỏ treo khắp nơi, trong không khí lộ ra vài phần vui vẻ, nhộn nhịp, các quan đại thần đã có mặt tại đây kể cả Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch. Hiện giờ hai người họ bị bao vây rất chặt. Sau vài chuyện xảy ra các quan đại thần đã nhận ra một điều! Thà đắc tội vương gia chứ không thể đắc tội vương phi bằng không hậu quả là sống không bằng chết.

Nhiễm Tịch cũng hết nói nôm, nàng có làm gì đâu mà bị đám người này bu như kiến từng người từng người một vắt và lăm lăm với Hàn mới được cùng chung một chỗ vậy mà bị đám người này tách ra. (Ad: "vắt và lăm lăm mới được cùng chung một chỗ" chẳng phải đêm nào chị cùng anh đều ôm nhau ngủ ngon hay sao?).

Lãnh Hàn: Người có ý kiến?

Ad: Không có!!! *chạy biến*)

Không bao lâu bên ngoài truyền tới tiếng quân gia: "Về rồi, về rồi rước dâu về rồi."

Mọi người nhanh chóng kéo nhau ra cửa cùng đại sảnh, nhìn thấy đoàn rước dâu linh đình xung quanh được bá tánh vây quanh, tân lang từ từ nhảy xuống ngựa làm theo lời mama đến trước kiệu hoa, tân lang giơ chân lên thành kiệu đá hai cái, sao đó đưa tay vào dắt tân nương xuống kiệu, tân nương được mama điều dắt đi qua chầu lửa từng bước từng bước tiến đến đại sảnh.

Trong đại sảnh Hoàng Nghiêm cao quý ngồi ngay ngắn trên ghế chủ kê bên là hoàng hậu ăn mặc quy củ thanh nhã phía dưới Lãnh Hàn ôm eo Nhiễm Tịch ngồi một bên, dù sao cũng là hoàng thúc của Hoàng Quân Kỳ cũng không cần đứng, Nhiễm Tịch thì khỏi nói nàng tương lai là hoàng thất của hắn nên cũng không cần đứng, đi theo Lãnh Hàn ngồi bên cạnh hắn.

Mọi người cảm thấy chủ nhân hôm nay phải là hai người Hàn vương cùng vương phi tương lai mới phải, vì sao ư!!! Vì hai người họ hôm nay ăn mặc tuy không nổi bật nhưng lại khiến người khó rời mắt, phu thê tân lang tân nương lại như là làm nền cho hai người thần tiên quyền lữ này. Nhiễm Tịch thật không biết suy nghĩ của họ, chỉ cảm thấy đa số ánh mắt nhìn nàng cùng Lãnh Hàn, nàng lúc đầu cũng không mấy tự nhiên nhưng từ từ cũng quen.

Hôm nay Hàn cùng nàng mặc y phục giống nhau theo cách gọi của người khác là đồ tình lữ, y phục được phụng dặt nổi tiếng làm nên, đường chỉ bạc duyên dáng tỉ mỉ được thêu lên hình đoá sen bạc mỹ lệ thanh khiết, xung quanh đoá sen có thêm những tia sáng bạc lấp lánh theo từng bước đi cử động của nàng. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo không phần son mắt to, môi đỏ tự nhiên, mái tóc đen huyền dài được bôi lên xinh đẹp những cây trâm bạc cùng màu với y phục cố định lấy mái tóc dài đen mượt đó tôn lên sự tao nhã xinh đẹp nhưng không quá xa hoa, nhìn từ xa nàng hết nư một tiên nữ xuống trần dạo chơi.

Y phục của Lãnh Hàn thì được chỉ bạc thêu lên thành hình lá sen bạc kế bên là một con hạc tiên từng đường chỉ khéo léo là lướt trên tấm vải bạc mềm mại, con hạc như đang vỗ cánh vui mừng trước những cử động của hắn cũng như y phục của Nhiễm Tịch y phục của hắn cũng có những đốm sáng lấp lánh, mái tóc đen dài nửa trên được cố định bởi dây băng bạc nửa dưới được thả ra bay bổng trong gió, khuôn mặt hấp dẫn có vài phần tà mị vài phần yêu nghiệt, hẳn như là đứa con của trời, được trời ưu ái hết tất cả. Hai người đứng cạnh nhau quả là trời sinh một cặp đẹp không thể nào tả nổi.

Hai người thần tiên quyền nữ đứng bên cạnh nhau, khiến cho bọn người vương tôn quý tộc, tiểu thư gì đó cảm thấy mình không bằng người, đa số các tiểu thư ghen tỵ cũng căm hận, ngưỡng mộ chỉ biết cắn răng nhìn chằm chằm hai người như muốn ăn tươi nuốt sống, đương nhiên ác ý này luôn ngấm vào Nhiễm Tịch.

Lãnh Hàn đứng kế bên không nhận ra điều đó vì hắn đang bận tiêu diệt những thành phần đang dòm ngó nương tử nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nữ nhân trong bóng tối!

Hôn lễ diễn ra khá suôn sẻ, tân nương được nha hoàn đưa vào phòng hỷ, tân lang bên ngoài tiếp rượu với khách.

Khuôn mặt của Lãnh Hàn từ đầu tới cuối đều lạnh băng, Nhiệm Tịch nhìn hắn khó hiểu. Lúc đầu hắn còn rất vui vẻ mà sao bây giờ khuôn mặt lại lạnh lùng thế kia?

Đừng tưởng là hắn không biết Hoàng Quân Kỳ từ đầu tới cuối đều nhìn chăm chăm vào Tịch Nhi, cái ánh mắt đó vừa nhìn thôi là biết tên đó không có ý nghĩ gì tốt lành, hắn thật muốn xông tới móc mắt hắn ra. Hừ dám nhìn chăm chăm vào nương tử hắn, tên đó đừng hòng sống yên. Và trong tương lai không xa Hoàng Quân Kỳ nhận ra được bài học rằng, không thể đắc tội hoàng thúc của hắn được, và chuyện này sẽ là nói sau.

Hoàng Quân Kỳ không biết ánh mắt đầy sát khí bắn đến trên người mình, hắn chỉ mãi mê ngắm nhìn Nhiệm Tịch, từ lúc hắn bước vào Kỳ vương phủ hắn đã không thể rời mắt khỏi nàng hôm nay nàng xinh đẹp tựa như tiên nữ, tao nhã lại dịu dàng, khiến hắn trong lòng nôn nao lại nghĩ đến người hôm nay hắn thành thân không phải là nàng lòng bất đầu này sinh chán ghét với Lâm Nhu Nhi. Chỉ tạo ả ta mà khiến hắn mất đi nàng, cũng tại sự ngu ngốc của ả bằng không hôm nay nàng đã là của hắn, hắn thề hắn sẽ cho ả tiện nhân đó sống không bằng chết, dù ả có là công chúa đi chăng nữa hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Khách khứa dần dần ít, Lãnh Hàn uống rượu cũng không nhiều lời kéo Nhiệm Tịch lên xe về trước hắn không muốn nàng ở đây thêm một giây phút nào nữa, tên đó thật chướng mắt.

Lên xe ngựa Nhiệm Tịch còn chưa hiểu chuyện gì khiến hắn lại giữ chứng trẻ con như thế thì đã bị một bóng đen to lớn đè ập xuống nệm ngồi cánh môi đầy đặn bị che lấp chỉ phát ra tiếng "ư ư" mùi rượu thoang thoảng trong khoang miệng hắn truyền qua cho nàng, khiến nàng mơ hồ tựa như say, nàng hơi hé ra đôi môi để hút một chút không khí, hắn nhanh cơ hội đưa chiếc lưỡi mạnh mẽ đi vào cuốn lấy lưỡi nàng điên cuồng hút hết mật ngọt của nàng. Nàng không kháng cự đưa tay lên ôm lấy cổ hắn đáp lại sự nhiệt tình của hắn, hai đôi môi đầy đưa không rời đến khi không khí của cả hai không còn Lãnh Hàn mới chậm rãi rời đi, dường như còn không muốn rời hắn khẽ đưa lưỡi liếm nhẹ cánh môi đã sưng đỏ của nàng.

Lãnh Hàn cuối đầu dụi dụi vào hóm cổ nàng lâu lâu còn trêu ghẹo liếm liếm cổ nàng khiến nàng cười không dứt vì buồn *, đưa tay cố định khuôn mặt yêu nghiệt kia Nhiệm Tịch thở hồng hộc, mặt nàng bây giờ đỏ như máu do vừa đây đưa hôn hít cộng thêm nàng cười đến hết hơi.

*buồn này có lẽ nhiều nàng biết rồi đó là ý chỉ là nhột.

Lãnh Hàn nhìn mà yêu đến lạ, ôm chặt nàng, hai người không nói gì cũng hiểu ý nhau. Lãnh Hàn ôm chặt Nhiệm Tịch ánh mắt nhìn nàng đầy sùng bái cưng chiều, nhưng khi nhìn ra ngoài cửa xe thì bỗng trở nên lạnh toát, Nhiệm Tịch vẫn chưa phát hiện ra sự thay đổi của hắn.

Hôm nay hắn nhận được tin rằng có người ra giá một ngàn lượng hoàng kim để lấy đầu của Thiên Nhiệm Tịch, hắn đọc xong tức giận không thôi, lệnh người điều tra kẻ đó chắc chắn ngày mai sẽ nhận được tin, hắn sẽ khiến kẻ đó hối hận vì được sinh ra trên đời này, nương tử của hắn bất kì ai cũng đừng hòng đụng đến dù chỉ một sợi tóc hắn cũng sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Lâm Nhu Nhi ngồi trên chiếc giường rộng được trải một màu đỏ gọn gàng ấm áp nhưng không biết tại sao ngoài sau lưng phát lạnh như có hàng ngàn mũi dao đang chĩa vào mình, nàng ngồi im đầu trùm khăn, nàng cũng không lo lắng rằng hôm nay là đêm động phòng nàng biết Hoàng Quân Kỳ sẽ không làm gì nàng, vì giữa nàng và hắn là giao dịch công bằng nhưng nàng đã sai, bên ngoài có tiếng bước chân, nha hoàn đến mở cửa cùng đồng thanh hô: "Chúc mừng vương gia, trắc phi." sau đó được lệnh của Hoàng Quân Kỳ nha hoàn mama đều lui ra trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hoàng Quân Kỳ đứng đó hồi lâu mới cử động cầm cây gậy hỉ vén khăn hỉ lên, Lâm Nhu Nhi được trang điểm rất đẹp nhưng trong mắt Hoàng Quân Kỳ thì thật ghê tởm. Trong lòng đầy chán ghét bên ngoài lại nhẹ nhàng cười với Lâm Nhu Nhi hắn chủ động đưa ly rượu cho Lâm Nhu Nhi uống rượu giao bôi, Lâm Nhu Nhi cứ tưởng chỉ là hình thức nên cũng không từ chối uống cạn ly rượu, lại không nhìn thấy ánh mắt vừa chán ghét vừa muốn thưởng thức mỹ vị của Hoàng Quân Kỳ.

Lâm Nhu Nhi không biết tại sao nàng vừa uống xong ly rượu thì cả người nóng ran, nàng biết từ lượng của mình không tẹt đến nổi một ly đã say như thế: "Ta nóng quá!"

"Hừ! Nóng ở đâu?" Hoàng Quân kỳ cười thâm, giả ngu hỏi.

"Ở đây." vừa nói Lâm Nhu Nhi vừa cời hỷ phục trên người mình xuống, không chừa một mảnh vải.

"Người... người cho ta uống cái gì? Ly rượu đó....a" Lâm Nhu Nhi mắt khép hờ quỵn rũ nhìn Hoàng Quân kỳ.

"Ha! " Hoàng Quân Kỳ khẽ cười, xuân được chắc đã ngã vào rồi, hắn cũng không chờ đợi mà cời áo tháo thắt lưng đến bên cạnh Lâm Nhu Nhi.

"Người... người định làm gì? Chúng ta đã giao....a " giọng Lâm Nhu Nhi mềm mại kèm theo tia giận dữ lại không có mấy phân khí thế phát ra âm trầm mềm mại không rõ ràng.

"Ha, giao dịch sao, không không giao dịch thất bại thì không tính." Hoàng Quân Kỳ không có sức kiềm chế, tuy trong lòng chán ghét nữ nhân này nhưng cơ thể nàng ta đường cong mỹ diệu giọng nói lại cuốn hút hắn, hắn không kiềm chế được, đưa tay lên cời dây yếm của nàng ta cánh xuân dần dần lộ ra trước mắt.

"Đừng....a....thật sáng khoái...." Lâm Nhu Nhi lúc đầu kháng cự nhưng dần dần cũng chấp nhận hắn. Trong phòng cảnh xuân vô hạn.

Một nơi khác.

"Người nói thật sao?" Giọng nói của nữ nhân vang lên trong phòng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Vâng, thuộc hạ đã chính mắt thấy tai nghe." người áo đen đứng trong phòng, người này thân hình to lớn thô bỉ, khuôn mặt sau lớp vải không thể che đi vết sẹo dài đáng sợ, ánh mắt dữ dần nhìn về phía nữ nhân đang ngồi cửa sổ kia.

"ừ. Nam nhân đứng là chẳng tên nào tốt đẹp..... đương nhiên trừ người ra. Về thông báo với chủ thượng, ta chắc chắn sẽ đem Thanh Long quốc dâng tặng hân, bảo hân phải chờ tin tức của ta." nữ nhân cười khê liếc nhìn tên áo đen trước mặt, đứng dậy đến gần hân thân hình quyền rũ quấn chặt hân, khiến huỳnh đệ của hân không kiềm chế được dục vọng, người áo đen đưa tay ôm lấy nữ nhân đến bên giường ân ái ái ái.

Lại không để ý trong mắt nữ nhân đó lóe lên giảo hoạt đầy mưu tính.

Haha sắp lộ diện rồi!!! Người đã hại Tịch Nhi sắp lộ diện rồi!!!!

Tịch

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đã đâu vào đấy!

Ngày hôm sau Lãnh Hàn đã nhận được thông tin về người đứng sau màn thuê người của hân ám sát Nhiễm Tịch. Cầm sắp giấy trên tay, trên giấy ghi rõ thân phận cũng những thông tin khác một cách rõ ràng, trong phòng sát khí khiến người nổi cả da gà.

Sát Nhất đứng bên cạnh cung kính không dám thở mạnh, lần đầu tiên hân thấy chủ tử đáng sợ nhưng vậy, không cần nghĩ chắc chắn là có liên quan đến vương phi, Nhất Sát âm thầm lau mồ hôi lạnh chờ đợi mệnh lệnh của hân.

"Bảo Lục Sát làm theo cách hân thích nhưng phải khiến ả sống không bằng chết. Người li đi "Lãnh Hàn lạnh giọng ra lệnh.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Nhất Sát cung kính, ngầm niệm phật cho kẻ sắp hi sinh, Lục Sát là một trong Cửu Sát đứng đầu của Điện thủ đoạn tra tấn kinh khủng tàn ác, hiếm khi chủ tử cho Lục Sát ra tay vì một khi Lục Sát ra tay thì kẻ đó quả thật là hận khi mình được sinh ra trên đời này, muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Kỳ vương phủ

Tiếng chim riu rít ngoài cửa sổ, ánh nắng ngả vàng đến trên cơ thể trần như nhộng của Lâm Nhu Nhi ánh mắt khê rung động mờ ra đôi con ngươi đen lánh, ánh mắt mờ mịt bỗng ký ức từ tối hôm qua tràn về Lâm Nhu Nhi bật dậy khỏi giường nhìn xuống cơ thể của mình vết hôn đầu đầu cũng có vết đỏ hồng bầm tím khắp người, thân thể bị chà đạp đau đớn, trong mắt Lâm Nhu Nhi đầy tủi nhục cùng uất hận, nàng ta chưa bao giờ bị ủy khuất như bây giờ, lột toàn thân đau đớn khắp người xuống giường gọi nha hoàn tiến vào giúp nàng ta tắm rửa, thay xong y phục, nàng ta ngồi trước bàn trang điểm nhìn khuôn mặt mình trong gương nàng ta ngỡ ngàng.

Đôi mắt sưng đỏ sắc mặt tiêu tụy, dù là mặc y phục mùa đông dày mịn cũng không thể che giấu vết hôn trên cổ, nha hoàn thân cận lo lắng hỏi thăm:"Trắc phi, người không sao chứ?"

"Làm việc của người đi." giọng nói tuy giận dữ nhưng lại không có khí thế có lẽ do đêm qua quá nhiệt tình hoặc có thể do nàng ta vẫn còn thất thần nhìn mặt mình trước gương.

Lớp trang điểm dày để che đi sắc mặt tiêu tụy của nàng ta, khi trang điểm xong có một nha hoàn chạy vào bẩm báo:"Trắc phi trong hoàng cung cử nha hoàn tới báo Lâm Quý Phi cho gọi người vào cung."

"Đã biết, người lui xuống báo với nàng ta, đợi ta một lát sẽ ra ngay!" không biết tại sao trong lòng nàng có dự cảm không lành.

Hoàng cung

Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch nhận được lệnh Hoàng Nghiêm triệu hai người bọn họ tiến cung không biết vì chuyện gì, trên xe ngựa Nhiễm Tịch cứ thắc mắc mãi bình thường nàng không thân thiết gì với Hoàng thượng nếu ngài triệu Lãnh Hàn thì không có gì lạ, nhưng tại sao lại kêu luôn nàng.

Nhiễm Tịch nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh tò mò hỏi:"Hàn, chàng có biết vì sao hoàng thượng triệu kiến chúng ta không?"

Lãnh Hàn sùng nịnh nhìn đáng yêu và đáng yêu của nàng trong lòng sắp không kiềm được muốn hóa sói, đành nhẫn nhịn giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng:" Có lẽ vì hôn sự của chúng ta đi."

Nàng kinh ngạc thốt lên." Không phải chứ! Chuyện này không phải nên bàn với phụ mẫu sao?" đừng trách nàng có phản ứng như vậy, vì chuyện hôn phối bình thường là do phụ mẫu bàn bạc ngày thành hôn rồi chuẩn bị này nọ làm gì tới phiên nàng.

Lãnh Hàn nhìn nàng biểu lộ ra khuôn mặt kinh ngạc lại đáng yêu chết người:"Chắc Hoàng tẩu muốn gặp nàng."

Hoàng hậu muốn gặp nàng?

Không phải chứ?

"Hoàng tẩu sẽ không hại nàng." Lãnh Hàn cũng không nói nhiều chỉ có mấy câu của hấn nàng cũng hiểu ý bên trong.

Đến hoàng cung Lãnh Hàn đỡ nàng xuống xe, bàn tay hai người cũng không buông ra giữa thanh niên bạch nhật dưới ánh mắt của thái giám, cung nữ và cảnh vệ trong cung mười ngón tay họ đan vào nhau xem như chốn không người tình tứ đi thẳng vào cung nơi có tổng quản thái giám chờ sẵn.

Không hổ là thái giám tâm phúc bên cạnh hoàng thượng nhìn thấy cảnh hai người âu yếm cũng không chớp mắt lấy một cái:"Vương gia, vương phi mời đi lối này, hoàng thượng đang ở bên trong chờ."

Lãnh Hàn nghe thấy hai từ "Vương phi" thì trong lòng vui sướng, nên hôm nay quyết không làm khó dễ hoàng huynh hấn.

Còn về phía Nhiễm Tịch da mặt nàng vẫn còn mọng không dày bằng Lãnh Hàn nên nghe được công công tổng quản kêu như vậy nàng vẫn hơi ngại ngùng, tai nàng đỏ lên.

Tổng quản thái giám Tiểu lý từ cất giọng gọi vào bên trong." Bẩm hoàng thượng vương gia cùng vương phi tới."

Giọng nói uy nghiêm vang lên sau cánh cửa:" Cho họ vào."

Tiểu lý từ cung kính:" Vương gia, vương phi, mời."

Hoàng Nghiêm bận bịu phê duyệt đóng tấu chương chất đầy trên bàn, khuôn mặt uy nghiêm, chân mày đen rậm rạp nhú chặt, thấy bọn họ tiến vào Hoàng Nghiêm đặt xuống tấu chương đang dang dở ngược mắt lên nhìn hai người, cười nhẹ.

"Tham kiến hoàng huynh (tham kiến hoàng thượng) " Lãnh Hàn chấp tay cúi người, Nhiễm Tịch thi lễ đoan trang.

"Chắc chắn, quả là trời sinh một cặp nga ~" Hoàng Nghiêm khỏi khỏi tặc lưỡi lắc đầu cảm thán, tên đệ đệ này tại sao số lại tốt như vậy.

"Hôm nay ta triệu hai người vào đây có việc quan trọng cần bàn." Hoàng /nghiêm vò thẳng vấn đề không dòng do.

"Chuyện gì?" Lãnh Hàn không nhanh không chậm hỏi.

"Chuyện hôn sự của hai người bọn đệ đến đâu rồi?" Hoàng Nghiêm cười cười hỏi

Lãnh Hàn không do dự nói: "Đã đâu vào đấy." bên ngoài vẫn thờ ơ đáp nhưng trong ánh mắt lại mang một chút ảm áp

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hôn sự? À đúng rồi nhưng không phải vẫn còn hai tuần sao? Đã đâu vào đấy?

Nhiễm Tịch thật sự mờ mịt, không phải Nhiễm Tịch không muốn nhanh chóng gả cho Lãnh Hàn mà tại tân nương như nàng rất rảnh rồi có chuyện gì liên quan đến hôn sự mẫu thân điều nói tự bà làm không cho phép nàng xen vào, nàng chỉ cần ngoan ngoãn làm tân nương là được.

Lãnh Hàn quan sát nàng này giờ thấy vẻ mặt đó của nàng không khỏi buồn cười.

Hoàng Nghiêm giật bắn mình tròn to mắt, cái tên đệ đệ này trước mặt hấn mà lại ân ái như vậy đập vô mặt hấn cả tấn cầu lương* ngược mắt với tim quá đi mất, phải tìm Ngọc nhi an ủi tâm hồn tổn thương của hấn mới được.Hoàng Nghiêm nói là làm, đứng dậy khỏi ghế nói với Lãnh Hàn một tiếng cả đoàn người Hoàng Nghiêm, Lãnh Hàn cùng đi đến chỗ hoàng hậu.

*Cầu lương: Thức ăn cho cầu = ví như chó độc thân, FA (như ta TTVTT)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Dư độc

Phượng Nghi cung (nơi ở của Hoàng Hậu)

Hôm nay Phượng Nghi cung đặc biệt nhộn nhịp Lâm Quý phi dẫn theo Trắc phi đến thỉnh an Hoàng Hậu trong đó cũng có vài phi tần khác.

"Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương." Lâm quý phi hành lễ, bên trong mắt đầy chán ghét.

"Nhu Nhi thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Lâm Nhu Nhi cũng đi theo Lâm Tiêu Ý hành lễ.

Đứng một lúc lâu vẫn chưa nghe Hoàng hậu lên tiếng Lâm quý phi cắn răng lên tiếng nhắc nhở:"Nương nương."

"A.... ta quên mất, Dao ma ma tại sao người không nhắc ta." Hoàng hậu kinh ngạc lên tiếng xoa người oán trách Dao ma ma.

"Dạ, là lỗi của nô tỳ, Nương nương tha lỗi." Dao ma ma cúi đầu cung kính.

Hoàng hậu giả vờ trách mắng Dao ma ma vài câu xong thì xoa đầu lại Nhìn Lâm quý phi ngoài cười mà trong không cười nói:"Muội muội đứng lên đi... thật xin lỗi muội đạo này ta hay quên, cũng như mấy lần trước có con cóc nhảy qua mà ta cứ nhớ lầm thành thiên nga đi lại "

Lâm Tiêu Ý cứng người cắn răng miễn cưỡng cười nói:" Không có gì Hoàng hậu tỷ tỷ không nên để trong lòng." Hừ tiện nhân, người dám sỉ nhục ta, đợi đến khi ngôi vị hoàng hậu này về tay ta, thì ta sẽ khiến người sống không bằng chết.

"Người cũng đứng lên đi." Hoàng hậu lạnh lùng nói không thèm Lâm Nhu nhi liếc mắt một cái.

"Tạ Hoàng hậu nương nương." Lâm Nhu Nhi uất ức chưa bao giờ nàng bị đối xử như vậy.

"Hoàng thượng giá lâm ",

"Hàn vương gia, vương phi đến."

Tiếng thánh thót của lão thái giám vang lên, Hoàng hậu đứng dậy đi đến cửa nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Nghiêm cúi người thi lễ.

"Hoàng thượng vạn phúc." Hoàng Hậu dẫn đầu hành lễ các phi tần khác cũng làm theo:

"Tham kiến hoàng thượng."

"Hoàng hậu đứng lên đi." Hoàng Nghiêm đau lòng tiến lên đỡ Hoàng hậu, ngược nhìn đoàn người ngoài sau lưng nàng, mặt lạnh lùng nói:"Các người lui xuống."

Hoàng Nghiêm cũng không thèm liếc mắt các phi tần một cái xoa người cùng Hoàng hậu vào trong. Lãnh hàn thì cũng khỏi nói ôm eo Nhiễm Tịch cũng bước theo vào.

Lâm Nhu Nhi ánh mắt quyến luyến nhìn nam nhân khuôn mặt anh tuấn tà mị kia không rời mắt, Lâm quý phi trong lòng bức bối thấy biểu hiện của Lâm Nhu Nhi tâm trạng không hạ ngược càng tăng cao, quát vào Lâm Nhu Nhi:"Đi, nhìn cái gì mà nhìn, đồ đàn bà lăng ló."

Cảm thấy mình không làm gì mà lại bị mắng nặng nề như vậy ủy khuất càng tăng, trong lòng thầm ghi hận lên đầu Nhiễm Tịch nhưng bản thân nàng ta lại không biết ngày chết của mình đang cận kề.

Vào trong Hoàng Nghiêm ôm lấy Nhu Ngọc ôn nhu hỏi:" Ngọc Nhi hôm nay nàng thế nào, có chỗ nào không khỏe không."

Hoàng hậu Nhu Ngọc cười nhẹ:" Rất tốt." Người nam nhân trước mắt này a, khiến nàng vừa yêu vừa hận, nàng yêu hắn ôn nhu săn sóc nàng, nàng hận hắn tại sao lại làm hoàng thượng. Nếu không phải vì ngôi vị này, những nữ nhân khác cũng sẽ không ham muốn hắn, muốn hắn để mắt đến, muốn hắn cho vinh hoa phú quý, những nữ nhân đó không tiếc thủ đoạn hạ thủ nàng, ý muốn hạ bệ nàng không tiếc giết đi sinh mạng nhỏ bé trong bụng nàng khiến nàng đẻ non, do rong huyết cộng thêm cơ thể đặc tính hàn, khiến cơ thể của nàng yếu ớt, sau này không thể mang thai, không thể có con với người nam nhân này được nữa.

Nghĩ đến chuyện đó Nhu Ngọc đau khổ không thôi, trong mắt dấy lên nỗi đau đớn không nói thành lời, Hoàng Nghiêm nhìn đến thê tử đau khổ trong lòng cũng không dễ chịu hắn biết nàng đang nhớ đến những chuyện cũ, lúc đó hắn cũng rất đau khổ vì đứa bé cũng là con hắn, đứa con mà hắn trong lòng từng ngày lại bị những nữ nhân ác độc đó hãm hại.

"Ngọc nhi thời gian chúng ta còn dài, rồi cũng sẽ có." Hoàng Nghiêm bên cạnh an ủi, hắn đi khắp nơi tìm danh y mong muốn có thể chữa trị phượng thể của Nhu Ngọc nhưng những danh y đó điều lác đầu rồi đi.

Nhu Ngọc đau lòng lắc đầu, ghen ngào:"Không....Nghiêm....vô dụng thôi..."

Sau khi dỗ dành được Nhu Ngọc, Hoàng Nghiêm ngược mắt nhìn Lãnh Hàn:" Để hai người chê cười."

Nhu Ngọc bây giờ mới nhớ ra là còn người trong phòng nên nhanh chóng cười nói, trong mắt vẫn còn ngán chút lệ:" Là ta thất thố, thật ngại quá."

Lãnh Hàn không nói gì vì hẳn biết chuyện xảy ra năm đó, hoàng huynh đã đau buồn đến thế nào. Nhiệm Tịch suy tư một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng: "Nương Nương người có thể cho ta xem mạch tượng của người không?"

Thấy Hoàng Nghiêm cùng Nhu Ngọc nhìn mình khó hiểu,, Nhiệm Tịch cười nói: "Thần nữ biết một chút y thuật."

Ánh mắt Hoàng Nghiêm lóe lên tia sáng rồi nhanh chóng biến mất.

Nhu Ngọc thấy xem một chút cũng không có gì, bản thân nàng biết thể trạng của mình.

Lãnh Hàn bên cạnh ánh mắt ôn nhu nhìn Nhiệm Tịch.

Nhiệm Tịch giờ tay để lên mạch tượng của Nhu Ngọc, không lâu sau đó thì buông tay khẽ nói: "Thân thể nương nương đặc tính hàn khi sinh ra vốn yếu ớt, lại bị hạ độc tuy độc đã giải nhưng vẫn còn một chút dư độc chưa tiêu trừ, dư độc này tuy không hại đến tính mạng nhưng lại làm người mang nó khó mang thai, chỉ cần giải trừ dư độc, điều dưỡng lại cơ thể thì nương nương sẽ có cơ hội mang long thai."

Hoàng Nghiêm nhanh chóng nói: "Ý đệ muội nói là chúng ta vẫn còn có thể có con?"

Nhiệm Tịch cười nói: "Đúng vậy." Nàng không gạt để hậu thật sự là trong cơ thể Hoàng hậu còn dư độc, cái khiến nàng khó hiểu là tại sao trung nguyên lại có loại độc này.

Nhu Ngọc nghe xong trong lòng "Thình thịch" run rẩy hỏi: "Ngươi nói thật sao... ngươi... sẽ không gạt ta chứ."

Nhiệm Tịch thật lòng cười: "Nương nương, thần nữ nào có gan gạt người, chỉ cần ngài phối hợp với thần nữ điều dưỡng cơ thể thì sẽ có tin vui."

Hoàng Nghiêm vui mừng hỏi: "Điều dưỡng trong bao lâu."

"Thần nữ cần tìm giải dược, nhiều nhất là nửa năm."

Hoàng Nghiêm vui vẻ: "Tốt, Tốt cần ta làm gì cứ nói."

"Như vậy thì thần nữ không khách sáo, thần nữ cần người điều tra một chuyện."

Thấy sắc mặt Nhiệm Tịch không tốt, Hoàng Nghiêm cũng bắt đầu nghiêm túc: "Chuyện gì?"

"Thần muốn người điều tra xem, năm đó hạ độc hoàng hậu là ai? "

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.